

ONS LAND

PANORAMA

24 AUGUSTUS 1939 — No. 34

LOSSE NUMMERS 15 CENT

KIRCHBACH

IN DIT NUMMER: GA TOCH NIET TE SPOEDIG TOT DEN BRIL OVER

Het „palmeeren”, waarbij men de gesloten oogen zacht met gekruiste en gewelfde handen bedekt. De armen steunen daarbij op de ellebogen. Geeft volkomen rust aan de oogen, alsmede een frisch, prettig gevoel.

Ga toch niet te spoedig tot den BRIL over

Eenige weken geleden werd onze hoofdredactie aangenaam verrast door het bezoek van den 80-jarigen generaal-majoor W. J. Giel uit Den Haag, een nog krassen en zeer levenslustigen ouden heer, die ons persoonlijk zijn dankbaarheid kwam betuigen voor de publicatie van een artikel, dat... ongeveer zeven jaar geleden onder den titel „Oorlog aan den bril” in Panorama was verschenen. Generaal Giel, die het toenmaals zonder zijn brillen nauwelijks stellen kon en bovendien zeer het land aan die „dingen” had, besloot na lezing van dit artikel de daarin beschreven methode van den Amerikaanschen dokter Bates op zichzelf toe te passen en constateerde reeds zóó spoedig een aanzienlijke verbetering in zijn gezichtsvermogen, dat hij aanstonds naar de gezichtsschool te Wiesbaden toog, om bedoelde methode verder te leeren kennen. Na verloop van een maand kwam hij verblijd terug — z'n brillen voor altijd opgeborgen in hun kokers — en kan nu nog, op 80-jarigen leeftijd, het kleinste schrift zonder eenigen hinder of extra-inspanning der oogen lezen. Sindsdien heeft hij de methode van dr. Bates in ons land verder verbreid met het resultaat, dat intusschen honderden personen door zijn bemoeiingen rechtstreeks en ook indirect definitief van hun bril zijn afgeholpen. Behalve de generaal hebben ook 'n paar Nederlandsche artsen deze nieuwe vinding in toepassing gebracht. De heer Giel was zoo verheugd over z'n eigen succes, dat hij ons verzocht een artikel te mogen publiceeren, waarin hij z'n persoonlijke ervaringen op instructieve wijze uiteen zet. Ter verduidelijking onzer lezers diene, dat deze oogengymnastiek absoluut ongevaarlijk is, mits men natuurlijk geen organisch gebrek aan de oogen heeft. In dát geval is men verplicht een oogarts te raadplegen. De afbeeldingen der voorgeschreven oefeningen, die men op deze bladzijden aantreft, zijn vervaardigd in het Instituut te Fürstenburg, Mecklenburg, en in het Haagsche Instituut voor gezichtsonderwijs, dat sedert een paar jaren bestaat.

Een jaar of vijf geleden maakte ik kennis met een artikel in Panorama, getiteld „de oorlog aan den bril”, waarin over een stadje in het Mecklenburgsche gesproken werd, hetgeen de schrijver heel typisch noemde: „Eine Stadt ohne Brille”, omdat het daar gelukt zou zijn alle brilledragers van den bril af te helpen.

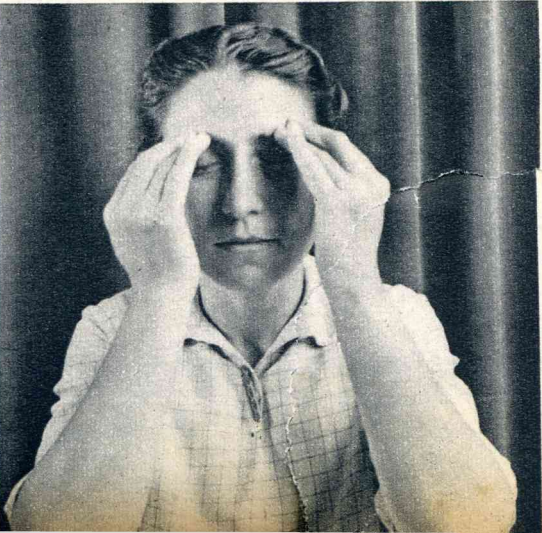
Men zou daar n.l. oefenen naar de methode van een zekeren oogarts uit New York, dr. W. H. Bates, en wel met zooveel succes, dat in dat stadje niemand meer met een bril rond liep.

Dr. Bates was tot het inzicht gekomen, dat men in heel veel gevallen, mits het oog overigens volkomen gezond is, door bepaalde oefeningen den bril kan afleggen, hem misschien wel nooit hoefde te dragen, en hij kwam tot de ontdekking daarvan doordat eens een patiënt hem vertelde, dat hij zijn bril een drietal maanden te voren was kwijt geraakt, en, toen hij dat ding eindelijk vond, het tot z'n verrassing niet meer noodig had.

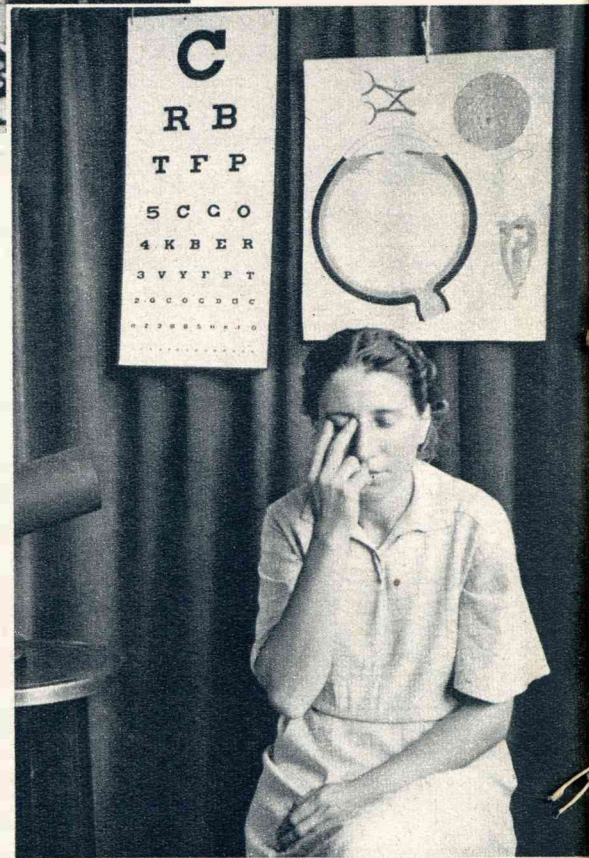
Palmeeren zonder armsteun, hetgeen men meestal voor enkele seconden tusschen de oefeningen door doet.

Massage der wenkbrauwen in kleine kringetjes. Wordt naar behoefte ook op het geheele voorhoofd verricht.

Dr. Bates nu, die sedert jaren zwakke oogen had gehad, zonder dat hij daarvan door zijn collega's kon worden afgeholpen, had reeds eerder geconstateerd, dat men steeds beter kon zien, indien men de oogen van te voren eenige oogenblikken zacht gesloten had gehouden, en ook als men zich bij het zien niet inspande. Dit bracht hem ertoe bepaalde ontspanningsoefeningen te gaan verrichten, geleid als hij werd door de overweging, dat men toch haast alle spieren van het lichaam door bepaalde oefeningen soepeler kan maken en versterken. Waarom zou dat met de buiten-oogspieren dus ook niet het geval kunnen zijn? Enfin, hij toog aan den arbeid, genas zichzelf, en bewees de menscheit een onschatbaren dienst door de publicatie van zijn methode en door de genezing van talrijke patiënten uit haast alle deelen der aarde.

Zeer lichte trilmassage op de randen der oogleden, inzonderheid in de beide ooghoeken. Geeft een frisch en helder gevoel in de oogen.

Het „lichtbad”, waarbij men zich met zacht gesloten oogen en bewegend hoofd laat bestralen op den afstand en zóó lang als het den leerling zelf aangenaam is. Vermindert de lichtschuwheid en bevordert gezichtscherpte.

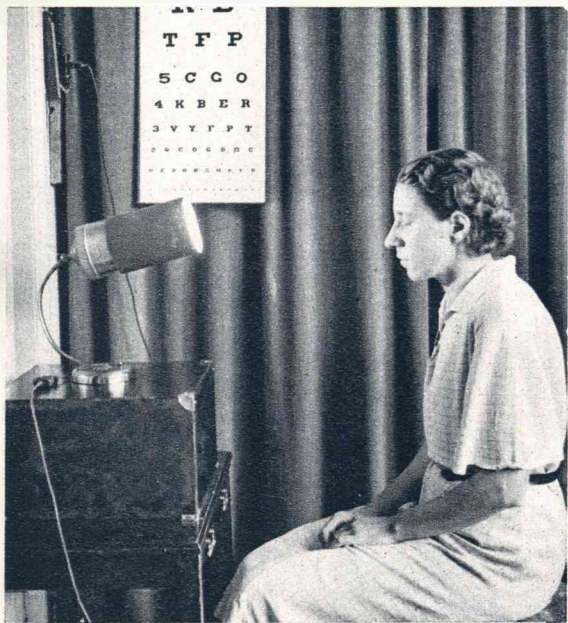
Een klasje aan het palmeeren. Rechts ziet men hoe daarbij de ellebogen kunnen worden gesteund in een gehaakt steunverband, dat aan den stoel is bevestigd.

Onder deze laatsten behoorden een arts uit Hamburg, dr. Schlüter, en mej. Elsbeth Friedrichs, die de leer naar Europa overbrachten, en de stichters werden van enkele gezichtsscholen in Duitschland en Zwitserland.

Dit opende zeer interessante vooruitzichten voor mij, daar ik van jongs af voortdurend met mijn bril, dien ik voor bijziendheid eigenlijk steeds had moeten dragen, op voet van oorlog had gestaan, en mij in de oogen het prettigste voelde als ik dat ding niet op had.

Daar een tiental jaren te voren bovendien de ouderdomsbril noodzakelijk was geworden en dat ding mij ook steeds hinderde, en ik telkens een sterkeren moest hebben, totdat ik eindelijk tot $+2\frac{1}{4}$ was gekomen, besloot ik toch maar eens een kansje te wagen en mij op de methode toe te leggen.

Ik was toen wel reeds 75 jaar oud, doch ik beschouwde dit niet als een beletsel, gewend als ik was door oefeningen op velerlei gebied mijn lichaam fit en beweeglijk te houden en ik toog aan den arbeid alleen nog maar afgaande op de foto's in Panorama, en werkelijk, reeds na een paar oefeningen voelde ik een aangenaam verlicht en frisch gevoel in en achter de oogen, zoo iets, alsof ze aan alle kanten waren schoongemaakt en veel makkelijker in hun kassen rondraaiden.

Een mildere bestraling met een gewone 200-Wattslamp voor huiselijk gebruik.

Ik kon al vrij spoedig zonder bril lezen, en toen ik later vernam, dat zich te Wiesbaden een z.g. „Sehschule” bevond, besloot ik dadelijk daarheen te gaan.

Och, wat werd ik door mijn kennissen uitgelachen, toen ik hun voor een maandje goeden dag kwam zeggen. Ja, ze wenschten me allen wel een prettig verblijf in het heerlijke Wiesbaden, doch niemand kwam op het idee mij ook succes te wenschen, overtuigd als ze waren, dat zulks bij iemand van mijn leeftijd onmogelijk was.

Wie het laatst lacht, lacht het langste, dacht ik en nu ben ik aan den lachenden kant.

De kennismaking met den onderwijzer, dr. Th. Douglas, en diens assisteerende echtgenoot viel erg mede. Beiden hadden heldere, vriendelijke oogen, en hoewel reeds naar de zestig loopende, droegen zij toch, in afwijking van de meeste oogartsen, geen bril, terwijl ze dat ding bij het lezen ook niet noodig hadden.

Vóór den aanvang der lessen werd ik voorgesteld aan eenige Hollandsche dames en kinderen, die zeer voldaan de school verlieten, alsmede aan een Duitse dame van drieënzeventig jaar, die nu de fijnste handwerken zonder bril kon verrichten, terwijl ik de nog aanwezige Duitse leerlingen ook ondervroeg, die mij allen van vooruitgang getuigden.

Ik zette mij dan ook vol hoop neer te midden van een klasje kinderen, jongens en meisjes van tien tot twintig jaar, en woonde de lessen, die per dag gedurende vier uur werden gegeven, trouw bij, met het gevolg dat zeer spoedig een sterke verbetering van gezichtsscherpte intrad en ik na vier weken de school verliet met terzijdelegging zoowel van den leesbril als van den afstandbril, en ik zelfs in het lezen zóó ver was gevorderd, dat ik zeer klein miniatuurschrift met het bloote oog kon lezen.

Dit is sedertdien zoo gebleven, niettegenstaande ik thans de acht kruisjes reeds ben gepasseerd.

De hiernevens gepubliceerde serie foto's zal den lezer voldoende over de oefeningen inlichten, waarbij zij gevoegd, a governo van de twijfelaars, dat hetgeen er onder staat uitsluitend berust op hetgeen ik zelf aan den lijve heb ondervonden, alsmede heb vernomen uit den mond van alle leerlingen bij het verlaten van de school en ook van vele anderen, die elders gezichtsonderricht hebben ontvangen.

Deze foto's zijn niet genomen te Wiesbaden, doch in een andere „Sehschule” in Duitschland, alsmede in een Nederlandsche gezichtsschool, dus in een sfeer van absolute werkelijkheid.

Augustus 1939. W. J. GIEL,
Generaal-majoor der art. b.d.

Het zwaaien, waarbij het lichaam, met op de plaats blijvende voeten, een halven cirkel naar rechts en links draait en waarbij de armen slap medebengelen. Wordt meestal na beëindiging van de les gedaan en gaf dan een aangenaam en verlicht gevoel in de oogen.

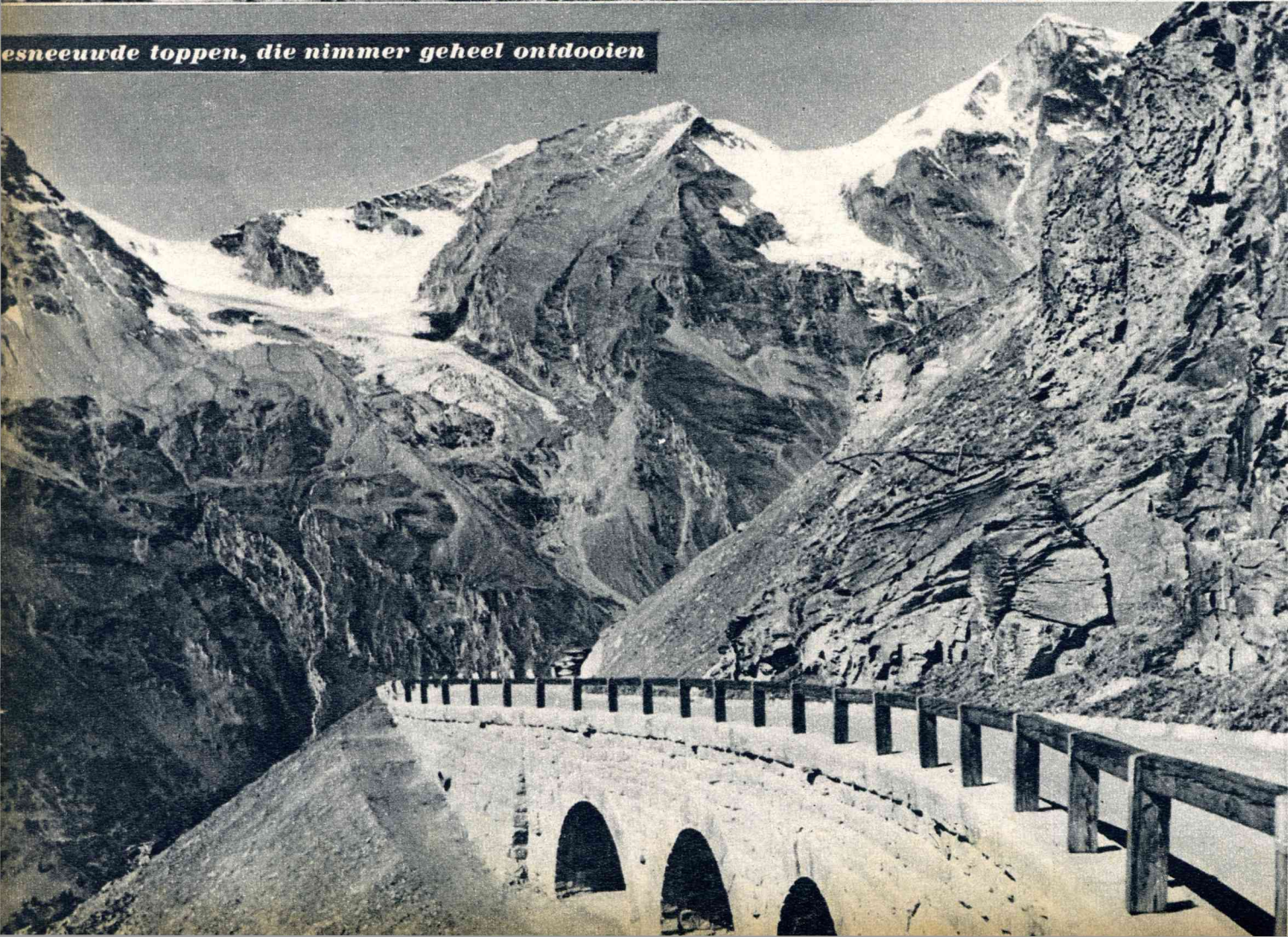
Oefeningen met een enkel oog, waarbij het andere bedekt blijft. Wordt gedaan bij verschillende sterkte en stand der oogen. Ook bij scheelzien, om dit te verbeteren.

Verschillende standen, die men het oog laat aannemen door naar een bewegend punt te laten kijken. Bij deze z.g. „oogengymnastiek” wordt ook cirkelvormig rondraaien beoefend. Dient om de buiten oogspieren soepeler en sterker te maken en tot bevordering van bloedsomloop in oog en hoofd. Laat een aangenaam verlicht gevoel in de oogen achter.

den zon-overgoten meer

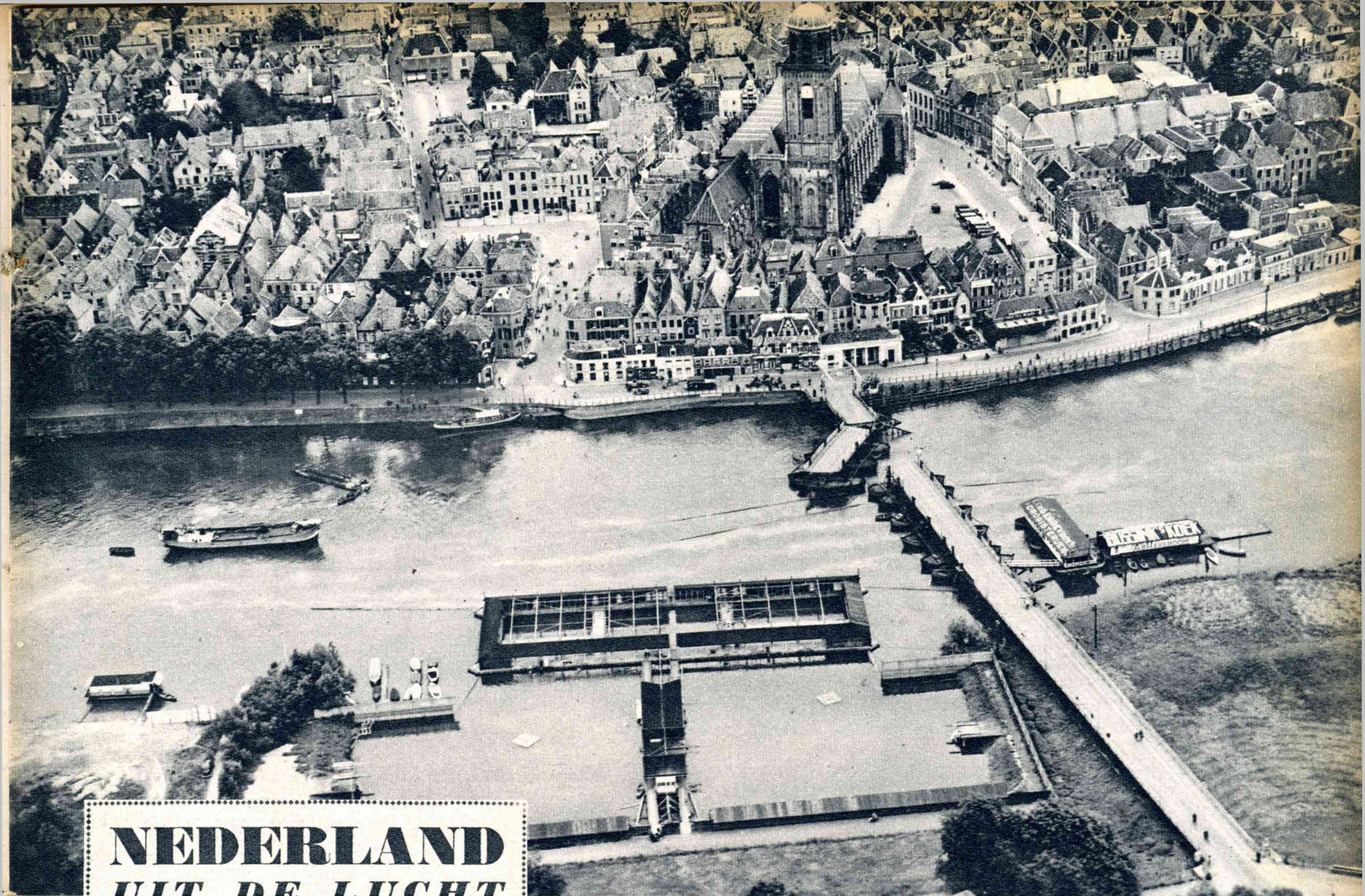
esneeuwde toppen, die nimmer geheel ontdooien

Een prachtige opname van het Tahoe-meer in Californië, heerlijk gelegen in het dichtbegroeide hooggebergte, een vacantieoord zonder weerga. De grootste diepte ervan bedraagt 592 meter en het geldt als een der diepste meren ter wereld. Ter vergelijking diene, dat de Noordzee gemiddeld „maar” ± 90 m. diep is! Het meer ligt 1890 meter boven den zeespiegel en de oppervlakte ervan bedraagt 500 km².

DE RIJKDOM DER NATUUR

Ruig en indrukwekkend verheffen zich de met sneeuw en ijs bedekte koppen van den Glocknerpas, de hoogste bergspits — 12461 voet — van het voormalige Oostenrijk, gelegen op de grens van Karinthië en Salzburg, in de Tirolsche Alpen. De gletscher, dien men op deze zeer geslaagde foto ziet, is de Pasterz-gletscher. De straatweg is de hoogste van Europa, zijn vergezichten vooral zijn onvergetelijk.

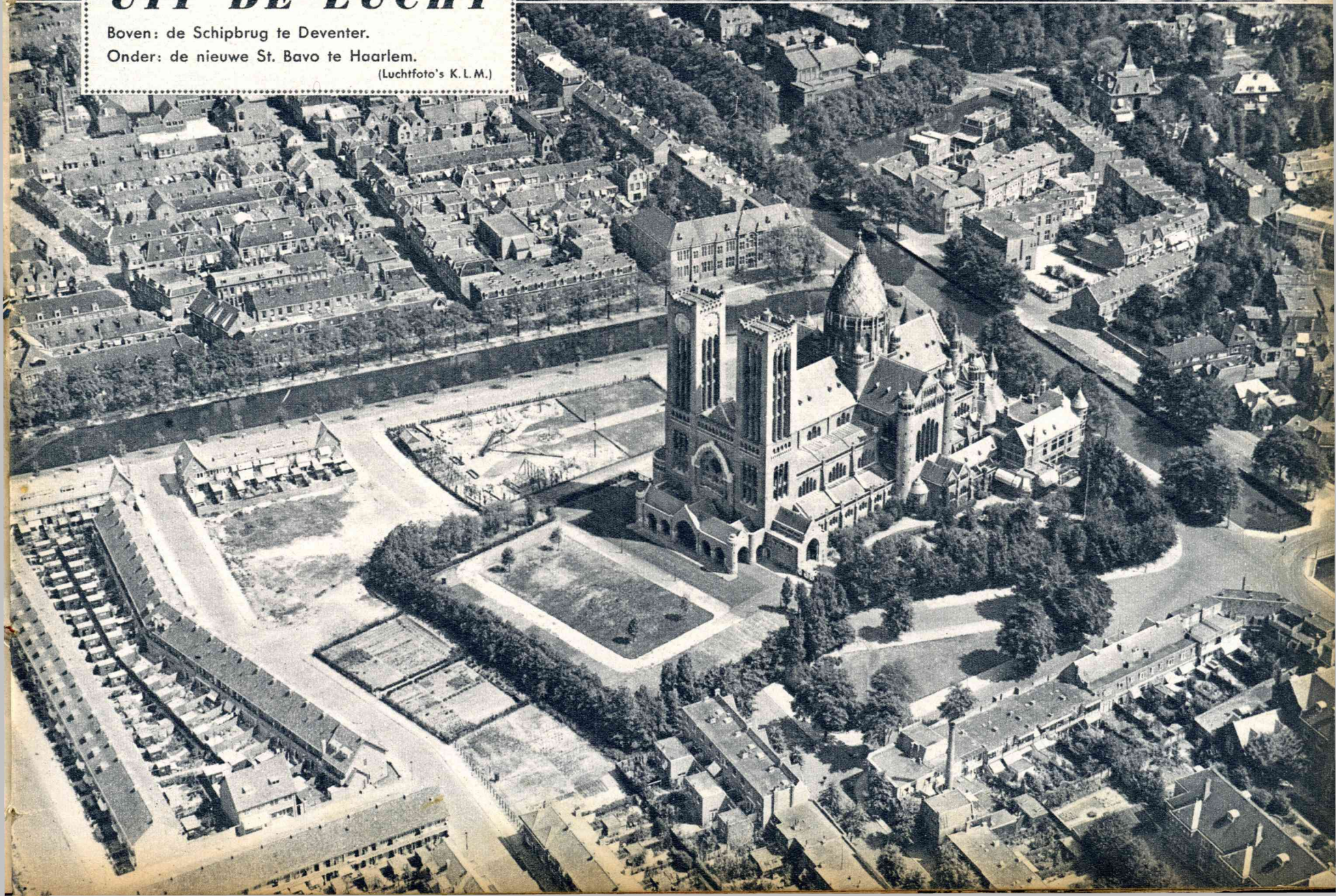

NEDERLAND UIT DE LUCHT

Boven: de Schipbrug te Deventer.

Onder: de nieuwe St. Bavo te Haarlem.

(Luchtfoto's K. L. M.)

**VOOR
25
JAAR**

In de eerste oorlogsweken waren de Duitschers niet bij machte de oprukkende Russische legers tot slaan te brengen. Onze foto toont de aankomst van Oost-Pruisische vluchtelingen te Tilsit. Spoedig moest de geruchte burgerbevolking ook deze stad weer verlaten, die op 27 Augustus in handen der Russen viel.

DE VIERDE OORLOGSWEEK (24-30 AUGUSTUS)

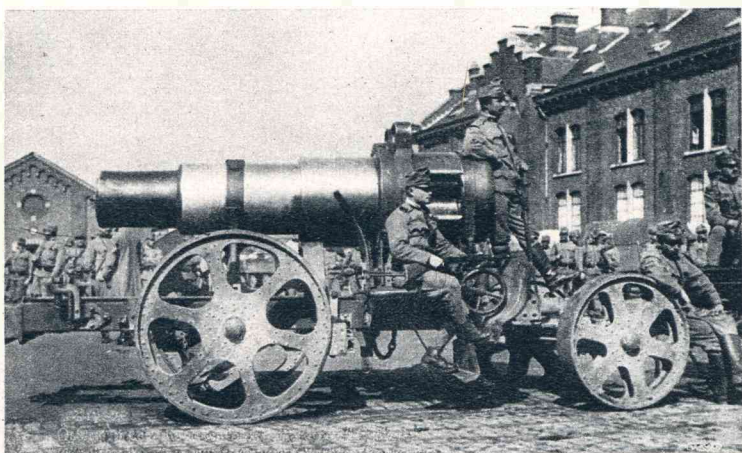
A

ls belangrijkste feit valt uit deze oorlogswEEK te vermelden: In België houdt het leger dapper stand tegen de Duitse overmacht, welke troepen inmiddels Brussel zijn binnengerukt en zich opmaken om Antwerpen, de zwaar versterkte vestingstad, te gaan belegeren.

Het is in deze week, dat de eerste aanvallen van uit de lucht plaats vinden; luchtbombardementen, welke zulk een demoraliseerende uitwerking hadden op de civiele bevolking. In den nacht van den 24en op den 25en Augustus doet een Zeppelin een aanval op Antwerpen, en nog geen week later is Parijs aan de beurt, waar een Duitse „Taube” een bom werpt midden in de stad.

De Duitse torpedoboot V 87, die bij den zeeslag te Helgoland door een Engelschen kruiser werd vernietigd.

Zoodts men zich herinneren zal hadden de Oostenrijksche troepen de beschikking over zwaar geschut, waarmee reeds in de eerste dagen de versterkte steden en de forten in Oost-België werden beschoten. Hier ziet men zulk een kanon op de binnenplaats van de artilleriekazerne te Brussel. Straks zal het dienst doen bij de beschieting van Antwerpen. Met dit geschut werden ook Namen en Maubeuge gebombardeerd.

Hoe Parijs, door het opwerpen van barricades van straatstenen en puinhoopen, in de eerste weken van Augustus in staat van verdediging werd gebracht, toont deze foto van een der voorsteden van de Fransche hoofdstad. De hier versperde straat stond in rechtstreekse verbinding met een der forten uit den binnensten fortengordel.

Als een merkwaardigheid verdient ook het eerste gebruik van de draadlooze voor het overseinen van oorlogs-berichten en telegrammen vermelding.

Aan het oostelijk front behaalden de Russische troepen aanvankelijk enkele groote successen. Czaar Nicolaas II op inspectie in de op de Duitschers veroverde gebieden in Oost-Pruisen.

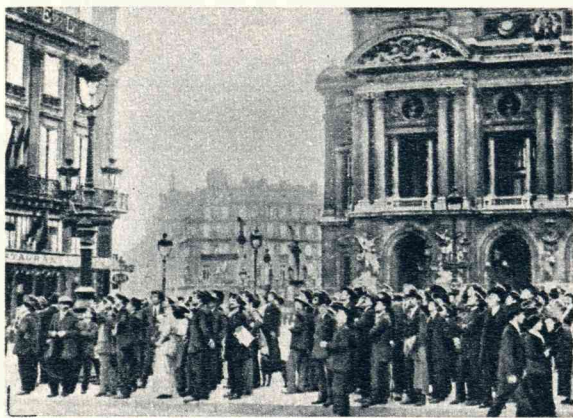

In Noord-Frankrijk rukten de Deutsche troepen gesta-dig op. Een machinegeweer-compagnie in stelling tij-dens den opmarsch.

Het luchtwapen, voor welks uitwerking men vooral sedert de nieuwste vindingen op luchtvaart-gebied in onze dagen nog wel het meest beducht is, bewees reeds vijftientig jaar geleden, welk een ontzettende gevolgen de aanwending hiervan in den modernen oorlog zou kunnen hebben. Hieronder een lijstje van de meest belangrijke gebeurtenissen:

24 Augustus. In Noord-België is de toestand rustig. Men acht het gevaar voor een beleg van Antwerpen voorloopig afgewend. Van de vesting Namen zijn vijf forten en de stad gevallen.

25 Augustus. De Belgen hebben de Duitschers uit de omgeving van Antwerpen verdreven, en een aanval tusschen Mechelen en Antwerpen afgeslagen.

Iederen namiddag, zoo ongeveer tusschen vijf uur en half zes, staarde de Parijsche bevolking naar de lucht, daar op dit uur gewoonlijk de Deutsche vliegtuigen versche-nen om de stad met bommen te bestoken. De menigte op de Place de l'Opéra.

Een zeppelin heeft bommen uit-gestrooid boven Antwerpen en aanzienlijke schade veroorzaakt. De Oostenrijkers hebben met hun operaties tegen de Russen succes.

26 Augustus. Engeland leent aan België 250 miljoen francs om den oorlog voort te zetten. Het Fransche leger is in het centrum gebroken.

27 Augustus. Het succes der

Ondanks den heldhaftigen tegen-stand van generaal Leman waren de Luiksche forten spoedig onder het Duitsche artillerievuur gevallen en werd de stad bezet. Op onze foto ziet men den joyer van den schouburg te Luik, waar 'n Duitsche compagnie werd ingekwartierd. Op den schoorsteenmantel 'n beeld van koning Albert.

Duitschers in het westen houdt gelijken tred met hun tegenspoed in het oos-ten. Leuven wordt totaal verwoest. De Russen heb-ben Tilsit in Oost-Pruisen bezet.

28 Augustus. De Duit-schers hebben het sterkste fort van Frankrijk, Manon-villiers, ingenomen. Parijs wordt in staat van verdediging gebracht. Er zullen Engelsch-Indische troepen naar het gevechtsterrein in Frankrijk worden gezon-den. Het Engelsche leger is door de Duitschers ten noorden van Saint Quentin teruggeslagen.

29 Augustus. Oostenrijk verklaart België den oorlog. In de baai van Helgoland is een zeeslag geleverd tusschen Engelsche en Duitsche schepen. Twee Deutsche kruisers zijn tot zinken gebracht. De Duitschers maken 70.000 Russische krijgsgevangenen in Oost-Pruisen.

30 Augustus. De Franschen trekken terug in de Vogezen. Tusschen de Maas en Rethel wordt verwoed

Drie figuren, die in de eerste oorlogsmuanden van zich deden spreken. Links: de Engelschman admiraal sir David Beatty, de leider van den zeeslag bij Helgoland op 28 Augustus, waarbij enkele Deutsche oorlogsschepen in den grond geboord werden. Midden: de Fransche generaal Gallieni, die militair gouverneur was van de vesting Parijs, liet bij den aantocht der Deutsche legers in Noord-Frankrijk de stad in staat van verdediging brengen. Hij zou later een groot aandeel hebben in de overwinning aan de Marne, door de Franschen bevochten, door de schitterende organisatie van 't dappere Parijsche garnizoen. Rechts: de Deutsche generaal von der Goltz, welbekend door zijn rol, die hij in Turkije als instructeur bij het Turksche leger heeft gespeeld, werd, ondanks zijn hoogen leeftijd, benoemd tot gouverneur-generaal van België.

gevochten tusschen de Fransch-Engelsche en Duit-sche legers.

Hiermede besluiten wij thans onze eerste reportage over den wereldoorlog. Binnenkort zullen wij deze reeks vervolgen met 'n nieuwe foto-serie, die de voornaamste gebeurtenissen uit de eerste oorlogs-muanden in beeld brengt.

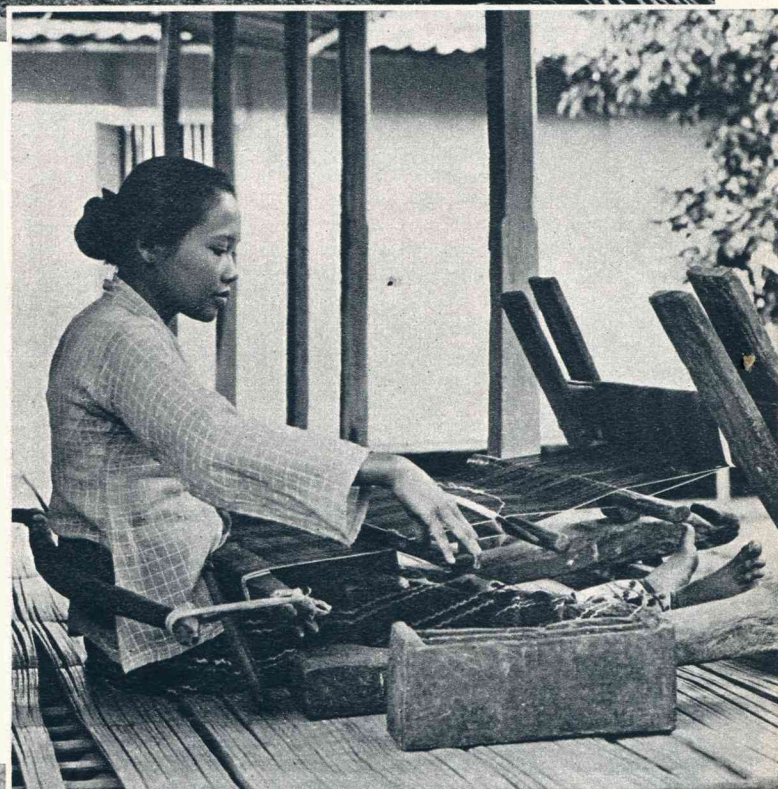

HUISARBEID OP JAVA

De pajong-makerij. Een pajong is een paraplu of een parasol, als u dat liever heeft. Maar gewoonlijk wordt een pajong tegen den regen gebruikt. De orang-goenoeng, d.i. de man uit de bergen, heeft aan een pisangblad genoeg, als het gaat regenen. Geheel rechts op de foto is zoo'n groot formaat pisang-blad te zien. Dat houdt hij boven zijn hoofd en hij blijft van den ergsten regen bevrijd. Maar de inlander uit de kota (stad) stelt andere eischen. Voor hem is daar de pajong. Een pajong is precies samengesteld als een paraplu. Maar het geraamte is niet uit metaal, maar geheel van gespleten bamboe vervaardigd. Hoe zoo'n geraamte er uit ziet, is te zien bij den man met loshangenden hoofddoek op den drempel van het bijgebouwtje: precies een westersche paraplu. De paraplustok is natuurlijk ook van bamboe en zelfs de „schuiven”, waarop de baleinen rusten en waarmede de pajong wordt opgezet, zijn uit dit voor Indië zoo belangrijke materiaal vervaardigd. Die „schuiven” rollen uit en liggen achter de omgevallen bamboe-mand, vooraan midden-rechts op de foto. Op den achtergrond: het geraamte van een pajong van extra-groote afmetingen. De pajong wordt niet met stof overtrokken, maar met geolied papier, dat men keurig beschildert.

Pijl- en boogmakers. Pijl en boog zijn ook op Java klassieke jacht- en oorlogswapenen. In de oude wajang-drama's treden de helden nog op, gewapend met pijl en boog, zoowel wanneer zij ten oorlog trekken als wanneer zij op jacht gaan. In de buiten-bezittingen gebruiken Dajaks en Papoea's, Alfoeren en Niassers nog steeds pijl en boog, maar op Java zelf wordt dit klassieke jacht- en oorlogswapen bijna niet meer gebruikt. Toch worden ze nog gemaakt: voor de wajang en als volksvermaak. En er zijn inderdaad nog kleine gebieds-deelen waar men ze praktisch bezigt. Op de foto: een pijl- en boogmakerij in West-Java. Pijlen en bogen worden vervaardigd van bamboe; het achterende van de pijlen wordt verbreed door er kippenveertjes aan te lijmen. De mannen werken 'de bogen geheel af, en snijden en punten de pijlen. Het aanplakken van kippenveertjes en het verguldwerk der pijlen geschiedt veelal door vrouwen.

De sarongweefster. De doorsnee Hollander noemt elk kledingstuk, dat de inlandsche vrouw (of man!) als „rok” draagt, een sarong. Van het verschil tusschen „kain” en „sarong” weet bijna niemand in Nederland iets af. Ook weet maar een enkeling, dat er tusschen sarong en sarong verschil kan bestaan. Daar zijn gedrukte sarongs, die in Holland — thans ook in Japan — worden vervaardigd, en alleen waarde hebben als noodzakelijk kledingstuk, maar er zijn ook de prachtige, met kleurrijke bloemmotieven versierde sarongs van Pekalongan, die de inlandsche huismoeder als een schat in haar kleerenkast of -kist bewaart, en die slecht bij hoge gelegenheden gedragen worden. Dat zijn gebatikte sarongs. De kunst van het batikken wordt ook — en vooral — in de Vorstenlanden (Solo en Djoeja) beoefend en hoewel in dit opzicht ten genoegen van de vreemdelingen veel wordt gezondigd, houdt men zich daar aan de klassieke, gewoonlijk donkere motieven. Een sarong-kenner weet aan 'n gebezigd motief soms te zeggen uit welke streek, ja, uit welke plaats zoo'n Vorstenlandsche sarong komt. Zulke sarongs zijn raak kostbaar. Dat zijn ook de rijk met goud bewerkte weefsels van Sumatra. Op Java worden over het algemeen gedrukte of gebatikte sarongs gebruikt. Toch zijn ook geweven sarongs in gebruik. Op West-Java treft men meerdere sarong-weverijen aan, terwijl deze kunst ook als huisvlijt wordt beoefend. De hierbij gereproduceerde foto geeft weer een sarong-weefster in Soemedung (West Java) aan den grooten weg tusschen Tjireben en Bandoeng gelegen. Men ziet, 't weefgetouw is tamelijk primitief. De „schering” is om een plank gewonden en de lenige, buigzame vingers van de jonge Soendaneesche vrouw brengen er met een weversspool den inslag in.

Het stationsplein van Utrecht in de blakende Augustuszon

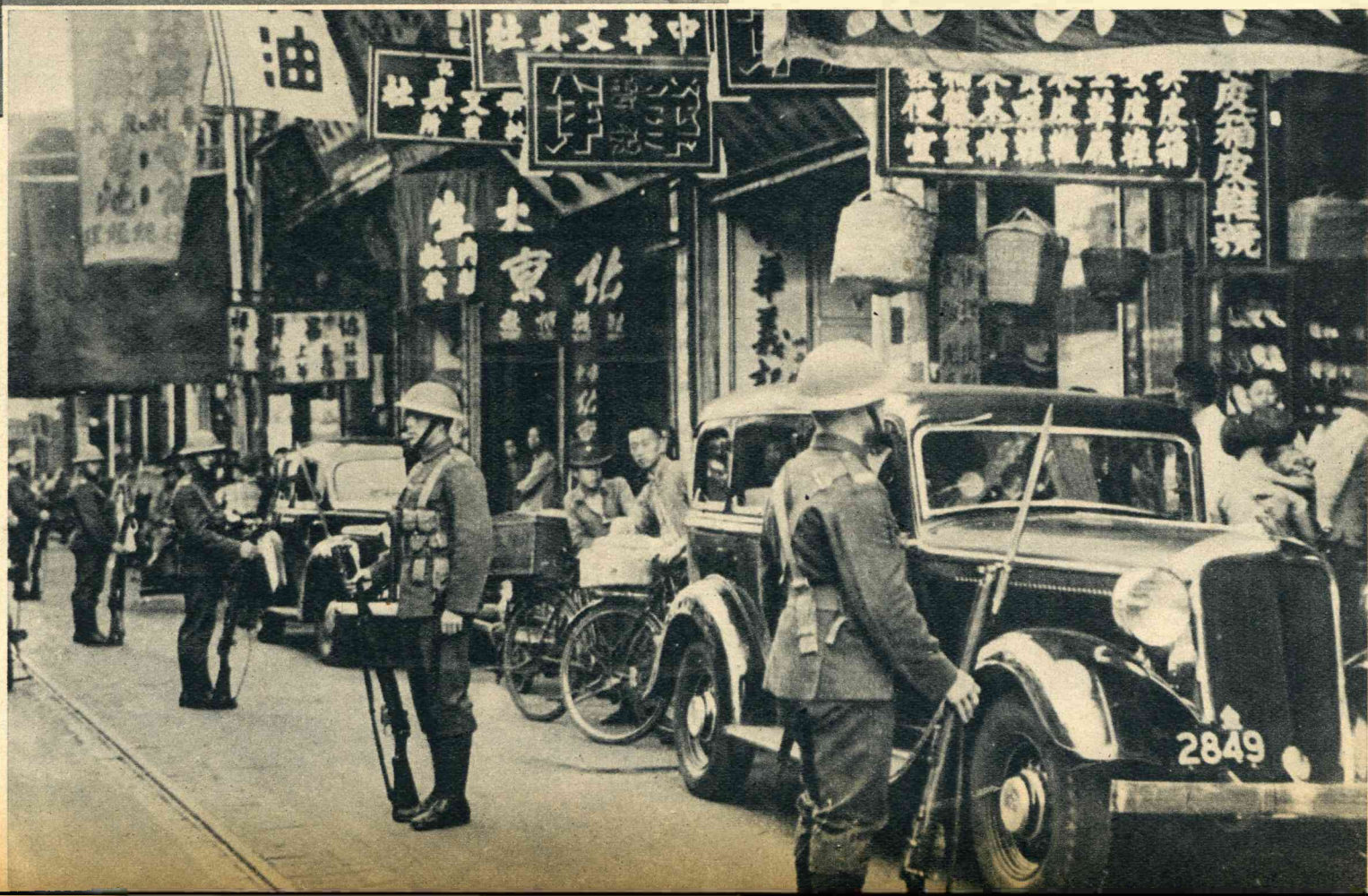

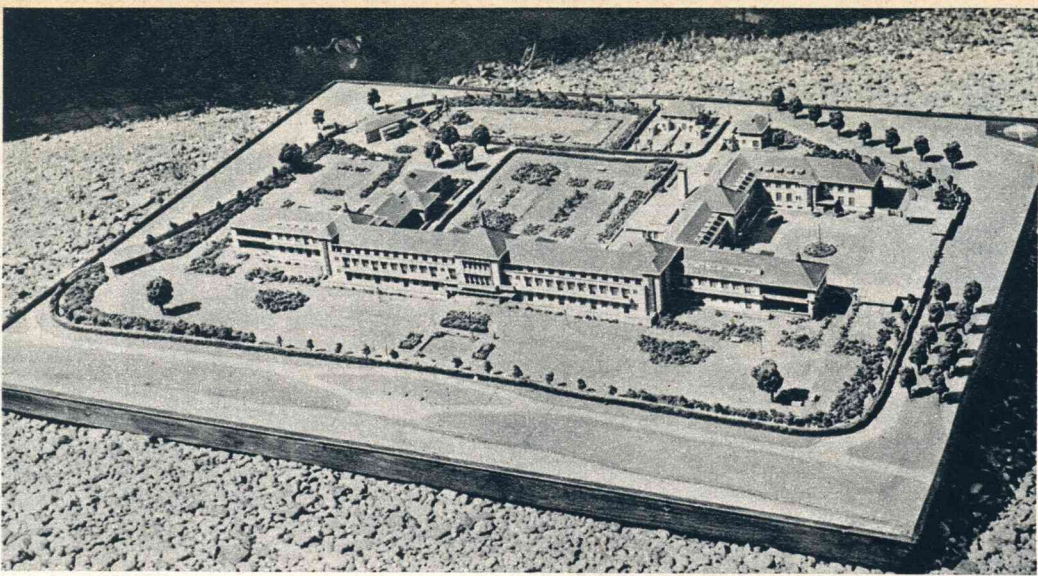
De toestand in het Verre Oosten heeft zich na de feitelijke mislukking van de besprekingen tusschen Tokio en Londen opnieuw toegespijt. Te Kanton hebben de Japanners 20.000 man troepen ontscheept. Een typisch straatfereeltje uit Kanton, 'n „theekraam” voor de beter gesitueerden onder de bevolking. Men lette op de zilveren theepotten, die doen denken aan de Russische samovars. Het armere bevolkingsdeel wordt heel wat primitiever bediend.

BRANDPUNTEN IN HET VERRE OOSTEN

In Sjanghai is het nog verre van rustig. Guerilla-benden houden zich op in de onmiddellijke nabijheid der stad en geregeld leest men van incidenten. Opnieuw werd in 't afgelopen week-end een ernstig incident gemeld, 'n sergeant der gemeente-politie, Kinlock, werd beschoten door agenten van 't onder Japansche contrôle staande politiebureau te Tatau. Kinlock vuurde terug, doodde een zijner aanvallers en verwondde er drie. Op onze foto: Engelsche soldaten zetten de wegen af der Britsche concessie tijdens een der talrijke razzia's onder de bewoners.

Hongkong, dat in sommige wijken meer doet denken aan 'n Europeesche dan aan 'n Aziatische grootstad, is aan de landzijde door de Japansche troepen geheel geïsoleerd. Goederenvervoer is geblokkeerd; groenten en veeteeltproducten kunnen uit 't Chineesche achterland niet meer worden aangevoerd, hetgeen een ernstige toestand voor Hongkong dreigt te doen ontstaan.

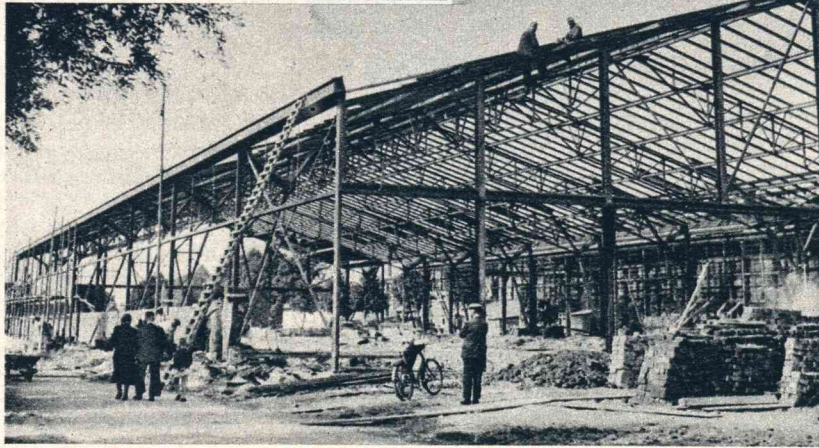

De maquette van het nieuwe Militair Hospitaal, dat te Utrecht aan de Halve Maan gebouwd wordt.

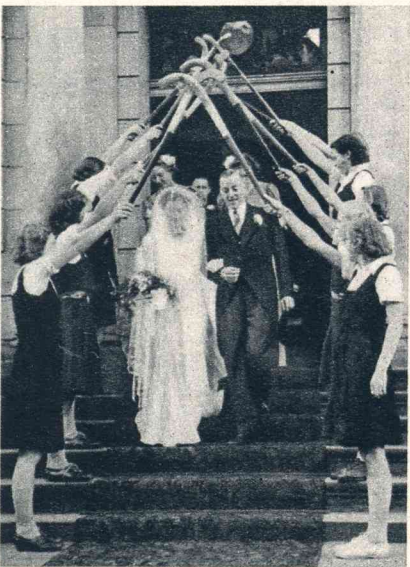
Gemengd Nieuws

Op de dirt-trackbaan te Deventer werden motorwedstrijden gehouden, waarvoor vele bekende rijders hadden ingeschreven. Een moment uit den wedstrijd over tien ronden.

Op het Veemarktplein te Utrecht wordt een hal gebouwd, waarin tijdens het eeuwfeest der spoorwegen de directie het personeel zal ontvangen. Daarna wordt de loods gebruikt als garage van het Gemeentelijk Vuilnisbedrijf.

Op het concours hippique te Hellendoorn werd de landelijke rijvereniging „Markelo” voor de derde maal kampioen van Overijssel.

Te Deventer traden in het huwelijk mej. J. Resius, dochter van mr. J. C. Resius, gedeputeerde van Overijssel, en mr. E. W. de Fielhettaz Goethart, burgemeester van Vries (Dr.). Clubgenooten van de bruid zorgden voor een eerehaag.

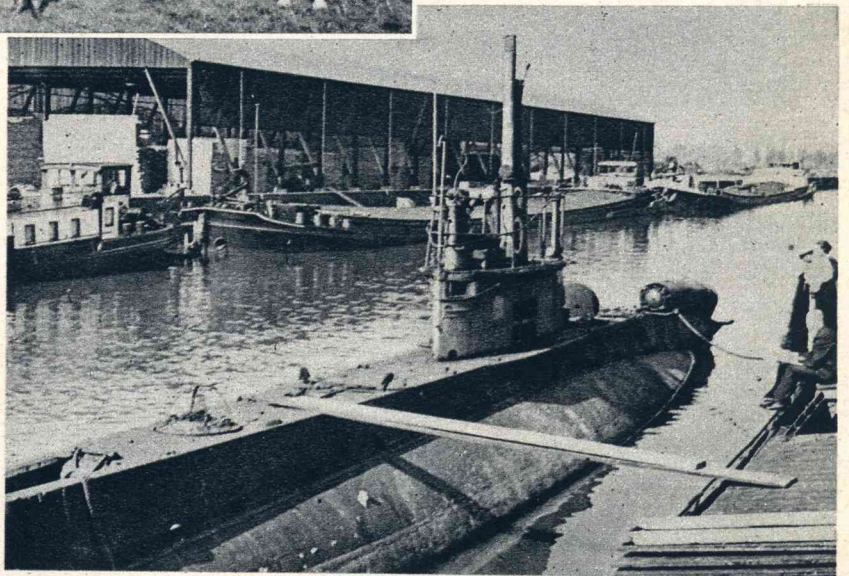
In De Bilt werd een driedaagsch zomerfeest georganiseerd voor de kinderen der buurtvereniging „Tuindorp.” Tot besluit trok een bloemencorso rond.

De zeiler die een prijs won.

De gemeenteraad van Borne heeft besloten het oude gemeentehuis te verkoopen; er zal een winkel in gevestigd worden.

Utrecht krijgt zelden een onderzeeër te zien, en toen dezer dagen een duikboot in de Domstad arriveerde, was het alleen, omdat het schip er gesloopt moest worden.

De Z. Z. V. „Blikkenburg” en de Zeister Reddingsbrigade te Zeist organiseerden volkszwemwedstrijden. Een der nummers van een polowedstrijd, waarin een militair team met 6-1 won van Blikkenburg.

Mejuffrouw Eefke de Zeeuw, „tante Eefke”, zoals iedereen haar kent, vierde deze week haar honderdsten verjaardag.

U behoeft geen honger te lijden om slank te worden.

Vet verdwijnt zonder streng diët.

Tegenwoordig behoeft men geen honger meer te lijden om slank te worden. Drink Wex, het nieuwe mousserende zout met druivensapderivaten. Lees wat een onderwijzeres schrijft: „Nadat ik Wex een maand gebruikt heb kan ik zeggen, dat Wex een ideaal vermageringsmiddel is. Zonder eenige verandering in mijn voeding te brengen en eenvoudig door elken morgen Wex te nemen ben ik 15 pond overtollig vet kwijtgeraakt.”
Mej. L. N.
Ook U kunt Uw gewicht verminderen, niet alleen veilig maar tevens aangenaam. Neem Wex - mousserend, verfrisschend - elken morgen direct bij het opstaan. Wex is verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten in dozen van 6 stuks voor 40 ct. of een groote flesch voor Fl. 1.20.

WEX
MOUSSEEREND
DRUIVENZOUT

Gratis.
Zendt een
briefkaart naar
N.V. Rowntree,
Afdeling S.
Heerengracht 209,
Amsterdam
voor gratis
monsters

AUXOL
reeds
Uw haar

Een geheel nieuw, naar een bijzonder procedé gefabriceerd haarverzorgingsmiddel van universele en buitengewoon intensieve werking. fl. 1.75 per flesch.

F. WOLFF & SOHN - KARLSRUHE

**Hoofdvertegenwoordiging voor Nederland
Firma E. M. Schlösser, Amsterdam C. Postbus 370**

**Wat doet Gij met
Uw vrijen tijd?**

Maak er een goudmijn van! Werk U omhoog naar een goede positie in de techniek. Laat PBNA U helpen om door degelijke vakkennis anderen voorbij te streven. Zend den bon in, of schrijf een briefkaart. Stel het niet uit! Uw toekomst is een postzegel waard!

PBNA

Dir. E. J. Rothuizen
F. Wind

BON

Aan PBNA - Arnhem P. 6
Zend mij Uw kosteloos prospectus „Hoe U een goede positie kunt verkrijgen in de techniek”

Naam

Adres

Leertijd

Blikken

+ STUDEER TECHNIEK THUIS

PLOK

Een oorlogsgeschiedenis

uit 1914

DOOR NERÉ VALK

Hier stierf Plok. Hij gaf zijn leven voor zijn baas en zijn kameraden....

Jaren lang hebben deze woorden op een bordje geschilderd gestaan aan den kant van een binnenpad, dat van de Vlaamsche Kempen naar Hollandsch grondgebied leidt. Jaren lang, doch thans is het verdwenen. De tand des tijds, die alles vergruizelt, liet ook deze stoffelijke gedachtenis niet onaangestast en vandaag den dag herinnert alleen een klein paaltje nog aan de plek, waar Plok zijn leven gaf voor zijn baas en diens vrienden.

Wie Plok was? Vóór den grooten oorlog van 1914 was hij bij menigeen in de grensstreek bekend als een schrandere Belgische herdershond. Zijn baas, Jef Vermaet, was 'n bekend smokkelaar en had hem afgericht voor zijn bedrijf. Als Jef er in donkere nachten op uit trok met zijn smokkelwaar, dan zond hij Plok vooruit om het terrein te verkennen en door zijn geblaf waarschuwde Plok zijn baas menigmaal voor de aanwezigheid van kommiezen, die zich hier of daar verborgen hadden. Menschenlucht op zijn nachtelijk pad betekende in negen van de tien gevallen gevaar voor zijn baas en dank zij Plok ontsnapte Jef menig keertje aan een zorgvuldig voor hem opgestelde val. Tot groote ergernis van de kommiezen, die Plok met liefde naar het hondenhiernamaals zouden hebben gezonden, als ze de kans gekregen hadden. Maar Plok was hun altijd te vlug óf te slim af en aan zijn slimheid had hij het niet het minst te danken en te wijten, dat hij tegelijk de meest bewonderde en meest gehate vertegenwoordiger van de familie Canis was, die ooit in de grensstreek verboden paden besnuffeld had.

Plok's wandeling op het pad van de kleine misdaad mocht niet te roemen zijn, de diesten, die hij zijn baas in den oorlog bewees, verdienen daarentegen met eere te worden vermeld.

Het was in een guren Septembernacht van het jaar 1914, dat dokter Kamp, die aan de Hollandsche zijde van de grens woonde, tegen den morgen gewekt werd door aanhoudend belgerinkel. Het was de tweede maal, dat hij dien nacht in zijn welverdiende rust gestoord werd en knorrend kwam hij zijn bed uit. Het was echter niet voor een patiënt, dat hij gewekt werd.

Op de stoep voor zijn huis stond Dirk van Hasselt, een herbergier van het kleine dorpje, waar dr. Kamp zijn praktijk uitoefende.

„Wat is er, Van Hasselt?” vroeg hij brommerig.

„Alstublieft, dokter, en of u dat maar eens lezen wil,” antwoordde de herbergier verlegen, terwijl hij hem een smoezelig briefje aanbood.

„Dirk, ziet dat ge snijet wat verband krijgt en zelf, want ik ben geschoten,” las dr. Kamp. „Geef het aan Plok mee en verder de groeten van Jef.”

Dr. Kamp kende Jef niet en evenmin kende hij Plok. Wel zag hij dat de herbergier een herdershond bij zich had, die een rugdek droeg met zakken. Het dier was geblesseerd aan zijn achterlijf en likte voortdurend aan zijn wond. „Wat betekent dat briefje?” vroeg hij verwonderd, toen hij den herbergier binnen had laten komen.

„Ja, dat snap ik ook niet recht,

dokter,” schudde Van Hasselt zijn hoofd. „Jef Vermaet is een Vlaming en nou is ie soldaat. Vroeger kwam hij vaak in mijn herberg en Plok ook. Zóó heet die hond. Hij heeft wel een uur staan blaffen voor ik wakker werd. Toen ik 'm binnen liet, vond ik dat briefje in een van die zakken. En toen dacht ik, dat ik maar het beste naar den dokter kon gaan. Plok is natuurlijk de grens overgekomen en vóór het licht wordt, moet hij weer terug. Want anders valt hij misschien in verkeerde handen.”

Dr. Kamp vond het een geheimzinnige geschiedenis. Hij bekeek Plok's wond en zag dat zij veroorzaakt was door een schampschot. Blijkbaar was de hond aangeschoten door een Duitschen schildwacht. Na kort beraad overhandigde hij den herbergier een pakje verbandmiddelen: zwachtels, watten, jodoformgaas, een doosje zelf en een fleschje sublimaatwater. En nadat hij ook Plok's wond nog even behandeld had, liet hij zijn nachtelijke bezoekers uit en kroop weer in zijn bed. Het was het geheimzinnigste bezoek, dat hij ooit in zijn praktijk had meegemaakt....

In den vroegen morgen van denzelfden dag rept zich een eenzame, krachtig gebouwde herdershond langs den dorpsweg naar Belgisch grondgebied. Zorgvuldig ontweek hij alles wat uniform droeg, zooals zijn baas hem van jongs af had geleerd; passeerde via een korenveld den Hollandschen en Duitschen grenspost en vond spoedig den grooten weg terug naar Antwerpen. Na een paar uur te hebben gelopen, bereikte hij eindelijk een verlaten Belgisch dorpje, waarvan nog slechts een troosteloze puinhoop was overgebleven. En hier verdween hij tusschen de ruïnes van een oude kerk en kwam niet meer te voorschijn.

Het was Plok, die zonder falen den weg had teruggevonden naar zijn baas.

De Duitschers, die reeds weken geleden dat ontvolkte dorpje bezet hadden en er slechts één compagnie hadden achtergelaten voor de aflossing van de grensbewaking, zouden vreemd op hun neus hebben gekeken, als zij achter het geheim van die in puin geschoten kerk zouden zijn gekomen. Want onder dien puinhoop strekte zich een crypte nit met een aantal doodkisten, die de stoffelijke resten bevatten van de ambachtsheeren van het dorp. De crypte bezat ook een kleine kapel en in die benauwde ruimte huisten sinds eenige weken vier Belgische soldaten: Jef Vermaet met drie kameraden. Zij waren na den val van Antwerpen aan krijgsgevangenschap ontkomen en hadden de vlucht genomen naar Holland. Maar de Duitsche opmarsch geschiedde zóó snel, dat zij zich den weg afgesneden zagen. Op hun vlucht werden zij bovendien gehandicapt door een gewonde, dien zij niet in den steek hadden willen laten. Het was Jef Vermaet, die in zijn rechterdij getroffen was door een Duitschen kogel. Het was slechts een vleeschwond, maar de infectie, die erbij gekomen was, maakte hem het lopen onmogelijk.

Dat zij het dorp nog ongezien hadden weten te bereiken, mocht schier een wonder heeten. Want aan het speurend oog van de Duitsche soldaten ontsnapte geen muis. Wél echter de vier Belgische soldaten, die, vergezeld door een hond, alleen 's nachts verder trokken en

zich overdag verborgen in een greppel.

Langs een grooten omweg waren zij in het dorp beland, waar Jef Vermaet woonde en waar deze zijn kameraden de crypte als schuilplaats aanwees. Al dien tijd was Plok geen minuut van zijn zijde geweken. Aan den mobilisatie-oproep van het Belgische leger had ook hij gehoor gegeven: door niemand had hij zich laten scheiden van zijn baas. En zoo was hij de ongelukkige mascotte geworden van een verslagen linieregiment. Plok was zich dit echter niet bewust, hij diende alleen zijn baas. En op bevel van zijn baas was hij dien nacht ook de grens overgestoken, om verbandmiddelen te halen. Het smokkelaarskroegje van Dirk van Hasselt was Plok welbekend en Jef had alleen den voornaam van den herbergier maar hoeven te noemen, om Plok als een pijl uit een boog te zien wegschieten in de richting van de grens.

De vier mannen in de crypte leefden daar in hoop en vrees. Wekenlang 's Nachts gingen ze op voedsel uit: op rauwe veldvruchten en rogge, die gelukkig in overvloed voorhanden waren. Op den dag hielden zij zich verborgen, luisterend naar den stap van de Duitse patrouilles, die nu en dan het verwoeste dorp doorkruisten. En wachtend op de genezing van Jef's wond, om een poging te wagen de Hollandsche grens te bereiken langs de smokkelaarspaden, die Jef zoo goed kende.

Na den kranig volbrachten tocht van Plok duurde het nog tien dagen voor de beenwond van Jef zoover genezen was, dat hij kon lopen. En toen, op een Octobernacht, zochten zij de vrijheid. Het was stormachtig weer en het horloge van Jef Vermaet wees middernacht aan. Even later hoorden zij den strammen pas van de Duitse patrouille, waarvan het gerucht langzaam aan zwakker werd en eindelijk verstierf in den stormwind.

„En nou is het onze beurt,” zei Jef, terwijl hij opstond van zijn zitplaats op het altaar van de kapel. Plok rees eveneens op — waar zijn baas ging, volgde hij.

De drie anderen zeiden niets; ze waren niet in de streek bekend. Jef ging voorop: tusschen de doodkisten van de crypte door naar de trap en naar boven.

„Kom, Plok,” fluisterde hij en met een grooten sprong was Plok hem vooruit en snoof met blijkbaar welbehagen den frisschen stormwind in. Hij was uitgelaten; tien lange dagen en nachten had hij daar opgesloten gezeten, zonder iets van zich te laten hooren dan een grimmig keelgeluid, als hij voetstappen hoorde van de Duitse patrouilles.

Maar Jef Vermaet begreep het gevaar van die uitgelatenheid. „Stil, Plok,” fluisterde hij hem gebiedend toe. En gehoorzaam kwam Plok terug en kroop tegen de knie van zijn baas. Want kruipend ging het voorwaarts in dien donkeren nacht — op handen en voeten. Maar eenmaal buiten 't dorp was Jef geruster. De Duitschers konden toch niet overal zijn en hij wist hier den weg als geen ander.

Sluipend sloegen zij de richting in van de grens. Zij ontmoetten geen mensch en het eenige geluid, dat door de winterse lucht tot hen doordrong, was het gedonder van de kanonnen aan den Yser. Dat was de weg terug, dien zij zeker niet zouden hebben kunnen gaan, zonder gevangen genomen te worden.

Jef Vermaet had de vlucht zorgvuldig uitgestippeld. In gedachten althans.

Dicht bij de grens zouden zij zich van elkander scheiden en elk op eigen gelegenheid de grenslijn over gaan. Het was niet noodig dat de „Duts” er vier gevangen nam, als met één man kon worden volstaan. . . .

Heel langzaam en omzichtig gingen zij voorwaarts. Dicht bij de grens gaf Jef zijn kameraden de laatste consignes. „Liggen, kruipend voorwaarts gaan en zich op Hollandsch grondgebied begeven naar de herberg van Dirk van Hasselt.” Daar zouden zij samenkomen — indien zij althans niet in handen zouden vallen van de Hollandsche grenswacht.

Aan de Duitse grenswacht dachten ze al niet meer. . . .

Jef Vermaet en zijn kameraden hadden geluk. Zij naderden ongezien de grens en met 'n onderlingen afstand van tien meter verdeelden zij zich langs de grensstrook, die zij over wilden trekken. Jef was de voorste van de vier. Hij nam het binnenpad dat hij zoo goed kende en waande zich reeds gered, toen hij plotseling ontdekte, dat de weg naar het gastvrije Holland versperd was. Tegen den donkeren hemel verrees een versperring van puntdraad, die er nooit te voren was geweest. En toen hij die zag, aarzelde hij even. Had hij niet gehoord, dat de Duitschers die nieuw aangelegde grensversperringen onder electrischen stroom zetten? . . .

„Kom hier, Plok,” zei hij met een heesche stem.

Plok drukte zich tegen hem aan en Jef omhelsde zijn trouwen makker. „Ouwe jongen, als jij het moet zijn. . . .”

Meer kon hij niet zeggen, maar het scheen of Plok hem begreep. Hij stormde vooruit, deinsde voor de prikkeldraad-versperring even terug, maar nam het volgende oogenblik een sprong. Dóór de draden heen, volgens zijn bedoeling, maar reeds bij de eerste aanraking met den puntdraad voelde Plok zich verstijven. Met zijn voorpooten aan den draad stierf hij een plotseligen dood en onmiddellijk daarop ontsnapte Jef een schreeuw: „Halt, jongens. . . !”

Jef's kameraden hoorden dien schreeuw en hielden zich stil. Maar zijn kreet was óók gehoord door den Duit-schen schildwacht, die dicht in hun nabijheid op post stond. Hij alarmeerde de wacht en binnen een paar minuten waren ze alle vier ingerekend. Als krijgsgevangenen. . . .

„Die korte daar huilde,” zei de aanvoerder van de Duitse patrouille, toen hij den Feldwebel van de wacht zijn gevangenen voorstelde. Hij voegde er nog iets vernederends aan toe, dat Jef gelukkig niet verstond. Anders had hij hem misschien op de plek waar hij stond verscheurd. Want Jef, die verwoede en geharde smokkelaar, schreide niet om zijn gevangenschap, ofschoon die hem bitter genoeg viel. Hij schreide om Plok, die zijn leven had moeten geven tot behoud van het zijne.

Na den oorlog heeft Jef Vermaet op de plek, waar Plok stierf, een gedenk-teeken opgericht. Op een eenvoudige manier: een zwarte plank met witte letters. De tand des tijds heeft echter aan die stoffelijke herinnering geknaagd en nu is zij verdwenen. En daarom schreef ik deze geschiedenis: ter herinnering aan Plok, die zijn leven gaf voor zijn baas en diens kameraden. . . .

JONG BLIJVEN

is zoo
gemakkelijk
met Olijfolie

Ieder houdt tegenwoordig van sport en van het leven in de buitenlucht. Maar wind, zon en koude kunnen de mooiste teint schade doen, indien de huid niet met olijfolie verzorgd wordt. Laat heel Uw gezin daarom Palmolive, de olijfolie-zeep gebruiken. Zij is heerlijk zacht, zelfs voor de leerste kinderhuid!

Maar vergeet niet, dat Palmolive vóór alles een schoonheidszeep is. Zij is zelfs een natuurlijke schoonheidszeep, daar zij vervaardigd is met olijfolie! Welnu, de natuur heeft niets beters voortgebracht dan olijfolie om de huid te verzachten, soepeler te maken en te verfraaien. Vertrouw dus Uw schoonheid toe aan Palmolive Zeep. Dan kunt U zooveel van zon en buitenlucht genieten, als U wilt!

Iedere vrouw wenscht mooi en jong te zijn voor dengene, dien zij liefheeft. Zij slaagt daarin door het bezit van een jeugdige teint en een zachte huid. Bescherm dus Uw teint, U behoudt daardoor Uw charme. Het eenvoudigste middel daarvoor is het geregeld gebruik van Palmolive, de olijfolie-zeep.

EEN VERRASSING VOOR DE KINDEREN!

Wij bieden U 6 mooie, gekleurde uitknipkaarten aan met voorstellingen van Sneeuwwitje, den Prins en de 7 dwergen (in totaal 32 figuren) speciaal geteekend door S. A. Walt Disney voor Palmolive. Zij worden, zolang de voorraad strekt, franco toegezonden tegen inzending van 3 zwarte Palmolive-bandjes en 2 postzegels van 5 cent aan Palmolive, Afd. 5, Amsterdam-C.

Met toest. Walt Disney Mickey Mouse S. A.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's-Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonneementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAAKLEM, Nassaulaan 51. Telefoon Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Intero. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Intero. 50540. Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Telefoon Intero. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Bilstraat 142. Telefoon Intero. 13473. Giro nr. 149597. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Intero. 4286. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20. Telefoon Int. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstr. 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

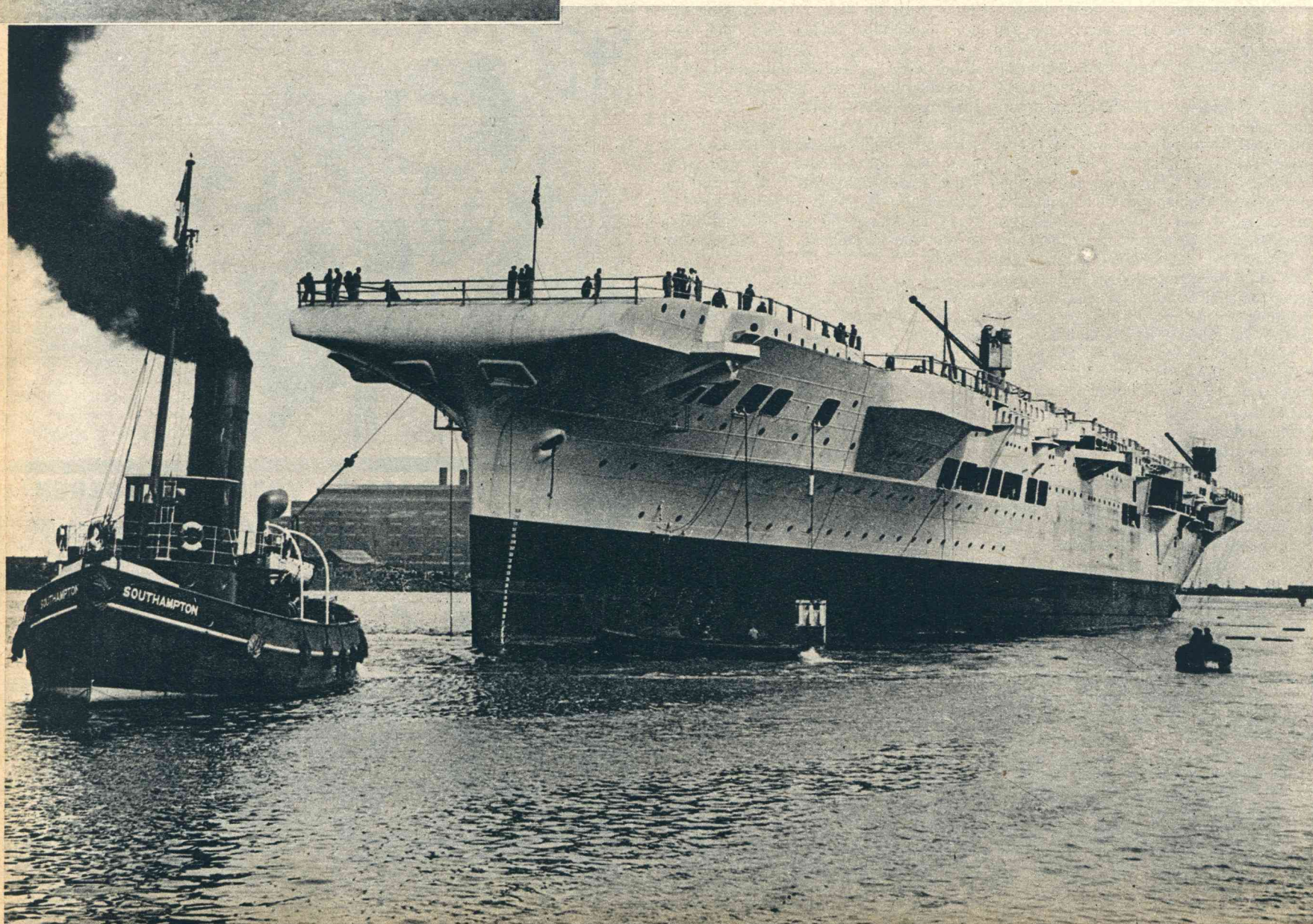

Bij een herfst-modeshow te Los Angeles werd op originele manier een vlote schooljurk „gelanceerd”!

Fred. Snite jr., de man met de ijzeren long, is in 't huwelijk getreden met mej. Teresia Larkin. Fred Snite is 29, z'n echtgenoot 25 jaar oud.

Buitenlandsch Nieuws

Bij de tewaterlating van 't nieuwe Engelsche vliegtuigmoederschip, H. M. S. Formidable, gleed 't logge gevaarte van 23.000 ton bijna 'n half uur vóór de officieele plechtigheid te water. Balken en planken vlogen in 't rond, 'n oogenblik vreesde men zelfs, dat 't schip op de hevig ontstelde menigte terecht zou komen. De sleepbooten, die voor de werf lagen, sloomden op 't laatste nippertje weg. Eenmaal in 't water richtte 't schip zich prachtig recht en was de enerverende spanning gebroken. Een vrouw werd gedood, twintig arbeiders en toeschouwers werden gewond.

Een prachtige opname van de stad Danzig, die nu reeds maandenlang in 't middelpunt der belangstelling staat. Midden door de stad stroomt de Weichsel.

Anthony Eden, de Engelsche oud-minister van Buitenlandsche Zaken, in 't politieke leven nog steeds een op den voorgrond tredende figuur, heeft dienst genomen in 't Engelsche leger. Majoor Eden slaat tijdens 'n oefening de troepen gade.

Tijdens de Amerikaansche legermanoeuvres zijn proeven genomen met een nieuw soort rookpotten, die zulk 'n zware rookwolken ontwikkelden, dat daardoor de troepbewegingen geheel aan 't oog van den vijand werden onttrokken.

Bepakt en bezakt lopen de toeristen langs de winkels op de Oudegracht.

ALS VREEMDELING IN UTRECHT

De Domtoren blijft voor vreemdelingen steeds de voornaamste bezienswaardigheid.

Het stalletje op het Domplein, waar even een kaart naar familie of kennissen wordt geschreven.

Het afgietsel van een Deenschen runenstein op het Domplein, een geschenk van Deensche vrienden van Nederland aan Utrecht.

Het is geen wonder, dat een stad als Utrecht met vele aantrekkelijkheden en een rijke historie, die in talrijke monumenten spreekt, in het vacantieseizoen door duizenden vreemdelingen bezocht wordt. Bovendien is zij het middelpunt van ons land en dus zeer geschikt om van daaruit allerlei uitstapjes te ondernemen, terwijl de eigen omgeving uitmunt door overvloedig natuurschoon.

Dit jaar is de belangstelling voor Utrecht in verband met de prachtige Willibrordus-tentoonstelling en tentoonstelling van vroeg-middeleeuwsche kunst, die ook vele buitenlanders trekt, al bijzonder groot. Het Domplein, waar zich de plaats dezer expositie bevindt en dat trouwens op zichzelf door den onvolprezen Domtoren, Domkerk, Kloostergang en Universiteitsgebouw een bezoek overwaard is, biedt vooral op mooie dagen een levendig schouwspel van autobussen, waaruit vacantiengangers stappen die vol studie de schoone omgeving bewonderen. Meestal is er wel een gids te vinden, die zijn diensten aanbiedt om van dit alles uitleg te geven, zoodat de vreemdeling ook goed weet, wat hij ziet.

Zijn aandacht gaat zeker uit naar de aanduidingen in het plaveisel, die wijzen op de fundamenteën van een vroegere Romeinsche nederzetting, welke daar bij de bekende opgravingen onder leiding van prof. Vollgraff zijn opgelegd.

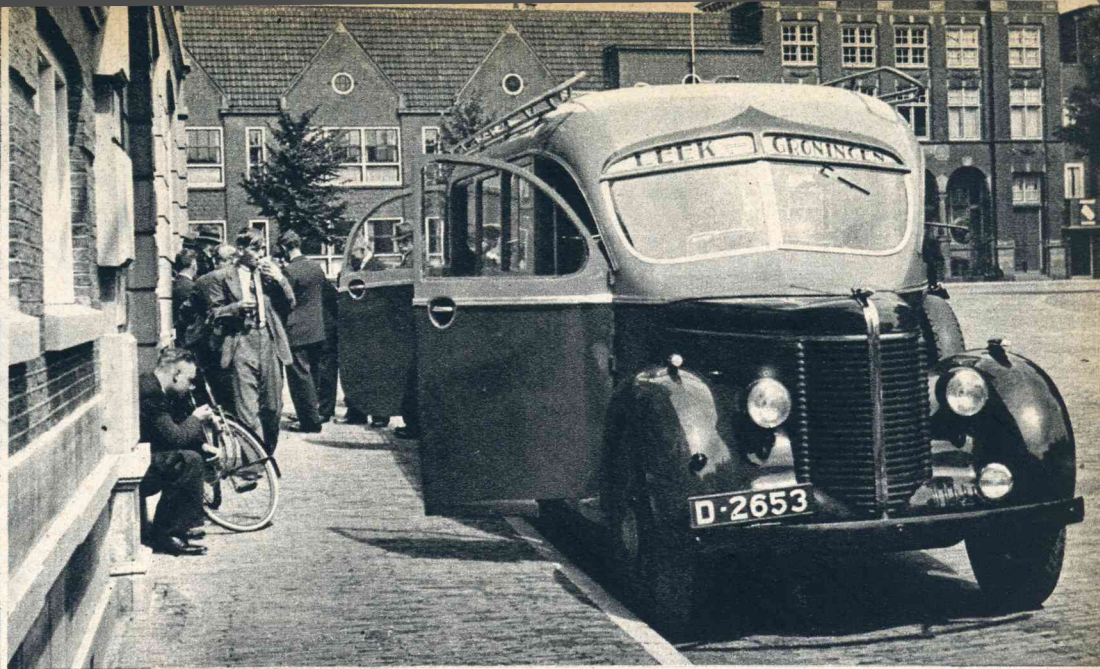
Met verwondering zal hij zich afvragen of ook de Utrechtenaren als keientrekkers moeten worden aangemerkt, wanneer hij den grooten steen ziet, welke vlak bij het poortje van de Kloostergang een keurige plaats heeft gekregen, doch een koperen plaat aan den muur, die weliswaar onder de klimop-begroeiing bijna schuilgaat, zal hem uit den droom helpen. Het is een afgietsel van een runenstein, door koning Harald ongeveer 980 geplaatst te Jelling in Jutland (Denemarken), en bij het derde eeuwfeest der rijksuniversiteit in 1936 door Deensche vrienden aan Utrecht ten geschenke gegeven.

De Kloostergang van de Domkerk is tijdens den duur van de tentoonstelling niet aan de zijde van het Domplein te naderen, doch als bezoeker van de tentoonstelling, die den ingang Achter den Dom vindt, komt men er vanzelf; de vreemdeling neemt aan deze intens rustige middeleeuwsche omgeving de schoonste herinneringen mee.

De stad leent er zich bij uitstek voor om eens prettig rond te dwalen. Daarvoor zijn zeker op de

Het Verkeershuis ontvangt in het hoogseizoen geregeld druk bezoek.

In den vacantiетijd vindt men op het Domplein autobussen uit geheel Nederland.

eerste plaats de karakteristieke grachten aange-
wezen. Men komt er herhaaldelijk vreemdelingen
tegen, die hun uitheemscheid vaak op sportieve
wijze met hun rugzak demonstreeren.

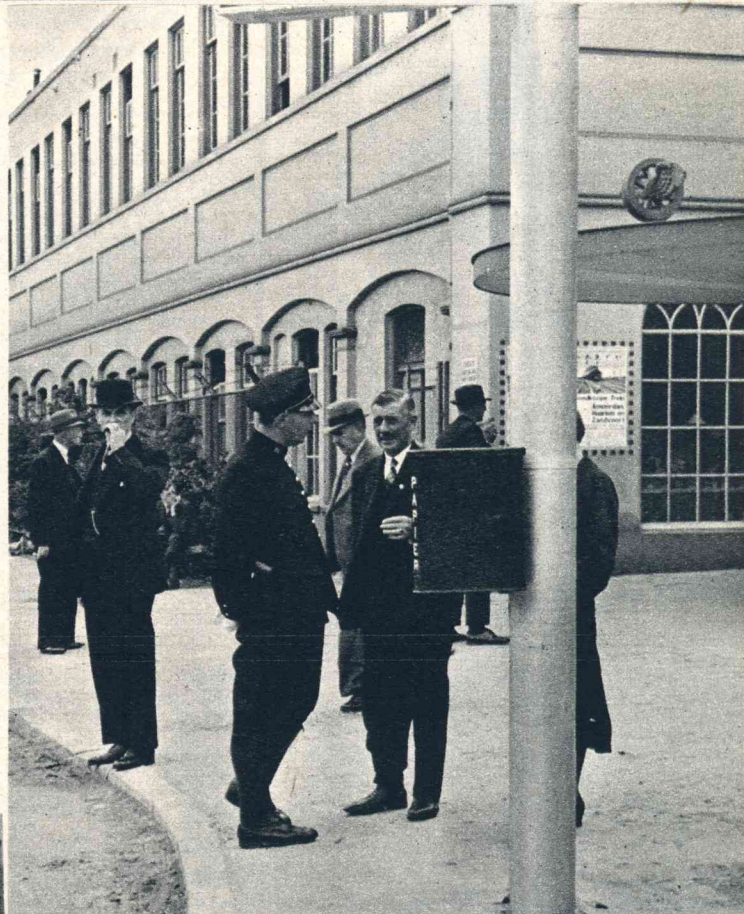
Parken te over zijn er, schitterend van aanleg,
dank zij den ijver van den gemeentelijken plantsoen-
dienst, om rustig te verpozen en eventueel van
de vermoenissen van het rondrentelen door het
drukke gedeelte van de stad te bekomen. Of men
rust even op een der gezellige terrassen van de vele
café-restaurants aan het Vreeburg, waar men
natuurlijk ook reeds den dag begonnen is met een
kleintje koffie. Nu men de Jaarbeurs weer aan het
opbouwen is, blijft er nog maar weinig plaats over
voor touringcars, waarmee het plein anders goed
bezet is, doch een hoekje is er altijd nog wel te vinden.

Utrecht zou niet met zijn tijd meegaan als het niet
over een uitatekend geoutilleerd Verkeershuis be-
schikte, waar een ijverige directeur met zijn staf
medewerkers steeds gereed staat, den vreemdeling
alle mogelijke inlichtingen te geven. Op een betere
plaats dan de Catharijnebrug, een der drukste ver-
keerspunten van Nederland, waar men juist de bin-
nenstad ingaat, kon het Verkeershuis wel niet staan;

men moet er als vanzelf binnen-
lopen. In het hoogseizoen, zooals
nu, hebben de dames en heeren daar
hun handen vol; heel wat woorden
worden er gewisseld, want men laat
er een gast niet eerder vertrekken,
voor hij volledig van de stad en
haar bezienswaardigheden, die niet
gering in aantal zijn, op de hoogte
is, en op elke vraag weet men
een antwoord.

Aldus met wetenschap geladen
is de vreemdeling in Utrecht maar
ten halve vreemdeling, en na met
eigen oogen aanschouwd te heb-
ben, waarover hij anderen heeft
hooren roemen, zal hij de oude
bisschopsstad weer verlaten met
de dankbare gedachte, dat zij hem
veel geboden heeft.

*Bij het station vindt de bezoeker
in den politieagent onmiddellijk een
vriendelijken gids.*

Gezellig winkelen op de Oudegracht.

HET WAS EEN BEWOGEN BALNACHT

(Es war eine rauschende Ballnacht)

Hans Stüwe als de componist Peter Iljitsch Tschaikowsky.

Dat groote kunstenaars en in het bijzonder groote componisten meer met de liefde hebben gesukkeld dan andere mensen is natuurlijk niet heelemaal juist. Zij hebben waarschijnlijk evenveel pech of als men wil evenveel geluk gehad, doch alleen is er bij hen meer nota van genomen vanwege hun beroemdheid en tevens, omdat zij hun liefdesverdriet soms uitten in hun werk.

Ook de groote Russische componist Tschaikowsky is niet aan die profane belangstelling ontkomen en in de nieuwe UFA-film „Es war eine rauschende

Een film met Zarah Leander en Hans Stüwe

Ballnacht" zien we hem door 'n ongelukkige liefde en miskenning van zijn werk aanvanke-lijk ten onder gaan, doch na 'n groote opoffering zijner geliefde (die buiten hem om zijn uitgevers betaalde) een groote celebrité worden. Dit, en 't feit dat hij aan de cholera stierf (zij het dan ook door een andere oorzaak dan in deze film wordt aangegeven) zijn practisch de eenige positieve waarheden in dit verhaal. De rest is een tamelijk vrije bewerking van Tschaikowsky's leven. Het was echter niet de bedoeling 'n biografie van dezen grooten componist te geven; men heeft slechts een romantischen vorm gezocht, om dit zwaar bewogen kunstenaarsleven nader tot 't publiek te brengen.

In de rolbezetting komen o.a. Zarah Leander,

Leo Slezak, Fritz Rasp en Aribert Wäscher voor, terwijl er zelfs ook nog naar een gelegenheid is gezocht om Marika Rökk te laten dansen. Dat die gelegenheid niet werd gevonden bleek overigens geen bezwaar om het haar toch te laten doen.

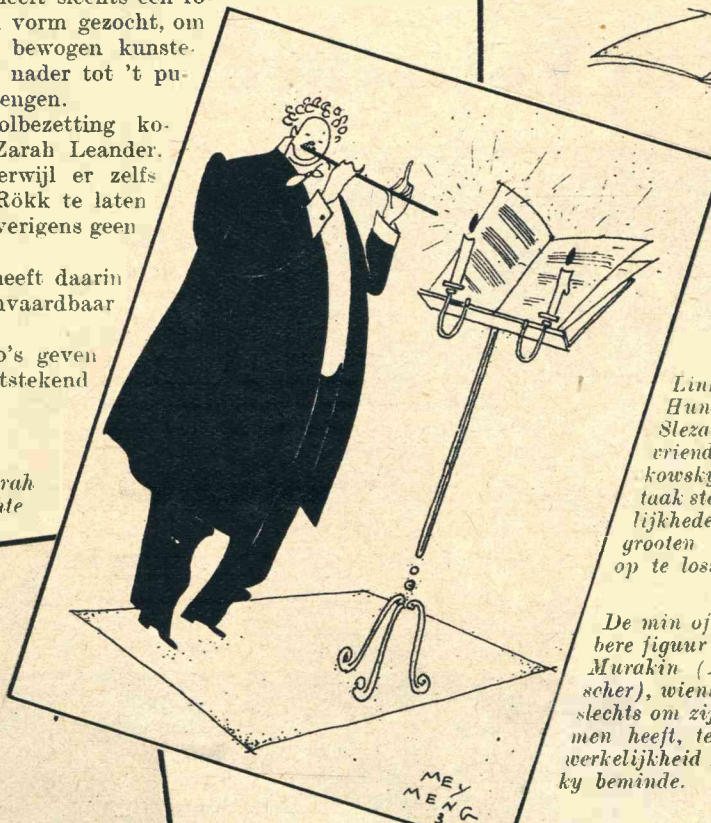
Hans Stüwe creëerde de Tschaikowsky-figuur en heeft daarin kennelijk zijn uiterste best gedaan om hem ons zoo aanvaardbaar mogelijk voor te stellen.

Bij wijze van afwisseling in de gewone reeks filmfoto's geven we van dit ontroerende drama thans een serie uitstekend geslaagde teekeningen van Mey Meng.

Volgens den teekenaar is dit het echtpaar Murakin (Zarah Leander en Aribert Wäscher), doch hij vergat met echte kunstenaarszorgeloosheid het baardje onder de kin van den echtgenoot.

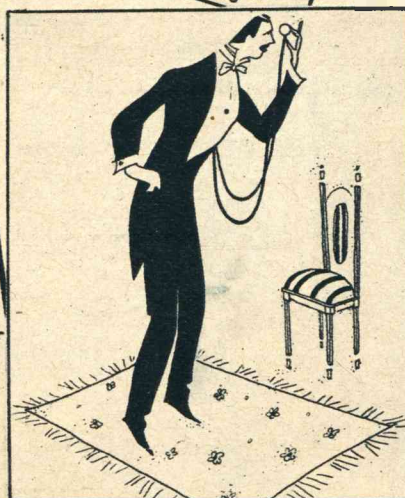
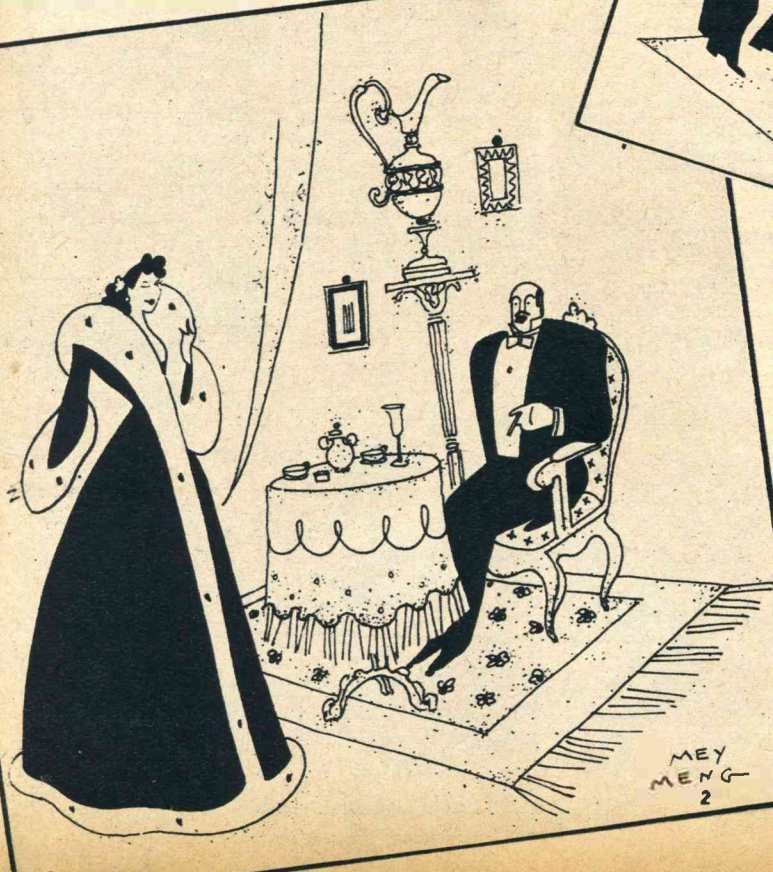
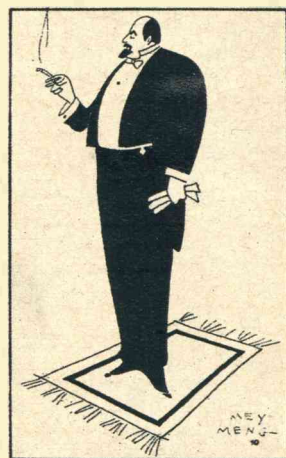

Tschaikowsky aan den cengel, waarbij het zolderraampje een zinnebeeld is van de armoede van den componist, terwijl de prachtige vleugel den rijkdom van de jonge vrouw weergeeft. (Hans Stüwe en Zarah Leander.)

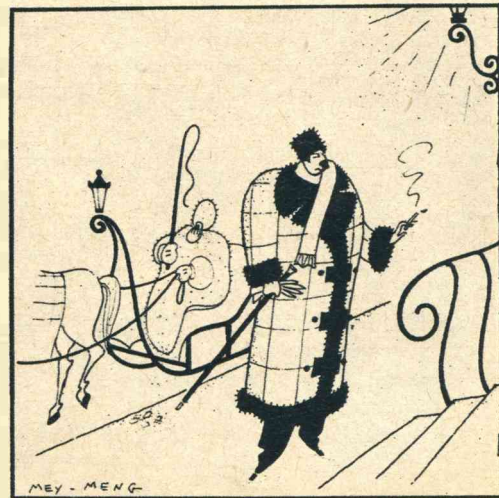

Links: Prof. Hunsinger (Leo Slezak), de trouwe vriend van Tschaikowsky, die zich tot taak stelde de moeilijkheden van den grooten componist op te lossen.

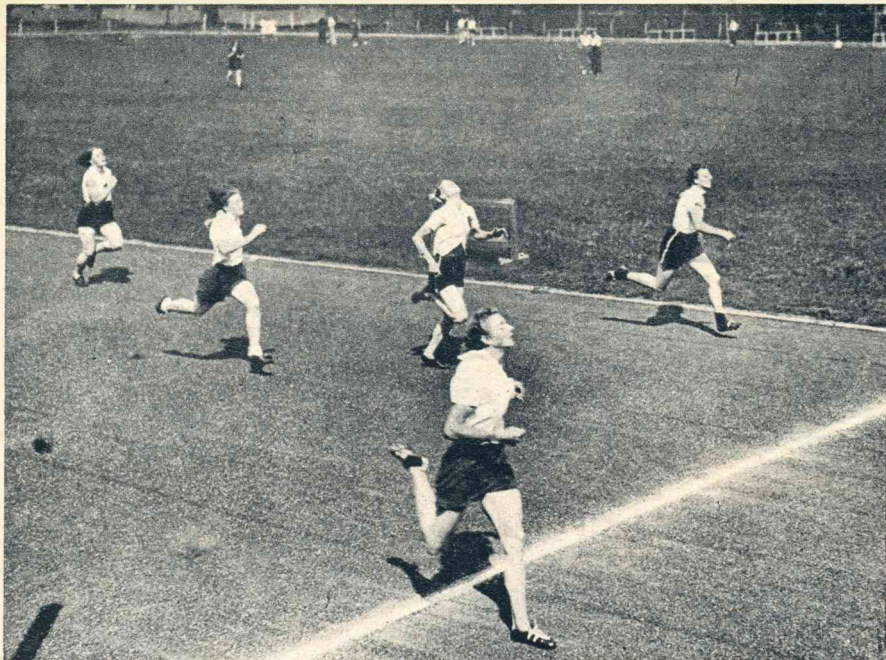
De min of meer lugubere figuur van den heer Murakin (Aribert Wäscher), wiens vrouw hem slechts om zijn geld genomen heeft, terwijl zij in werkelijkheid Tschaikowsky beminde.

Dit is Fritz Rasp als de onuitstaanbare, verwaande muzik-criticus.

Prof. Maximilian Hunsinger (Leo Slezak), de muzikleeraar van mevrouw Murakin en de vriend van Tschaikowsky.

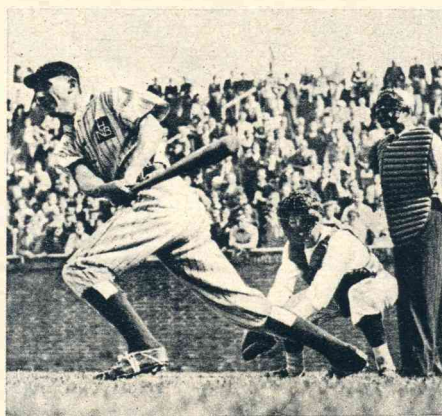
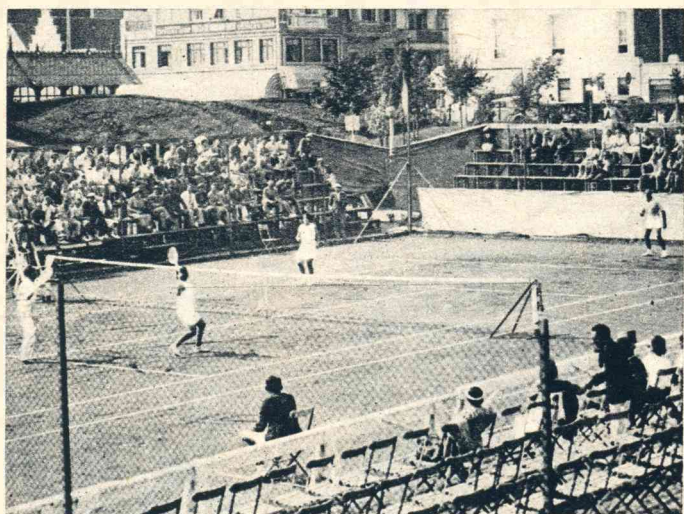

De damesathletiekwedstrijden om den Prinses-Julianabeker in de hoofdstad. De finale 100 m. hardloopen, gewonnen door Fanny Koen.

De Saquila-ploeg, welke te Amsterdam den Prinses-Julianabeker won, met Fanny Koen, die den beker draagt, in het midden.

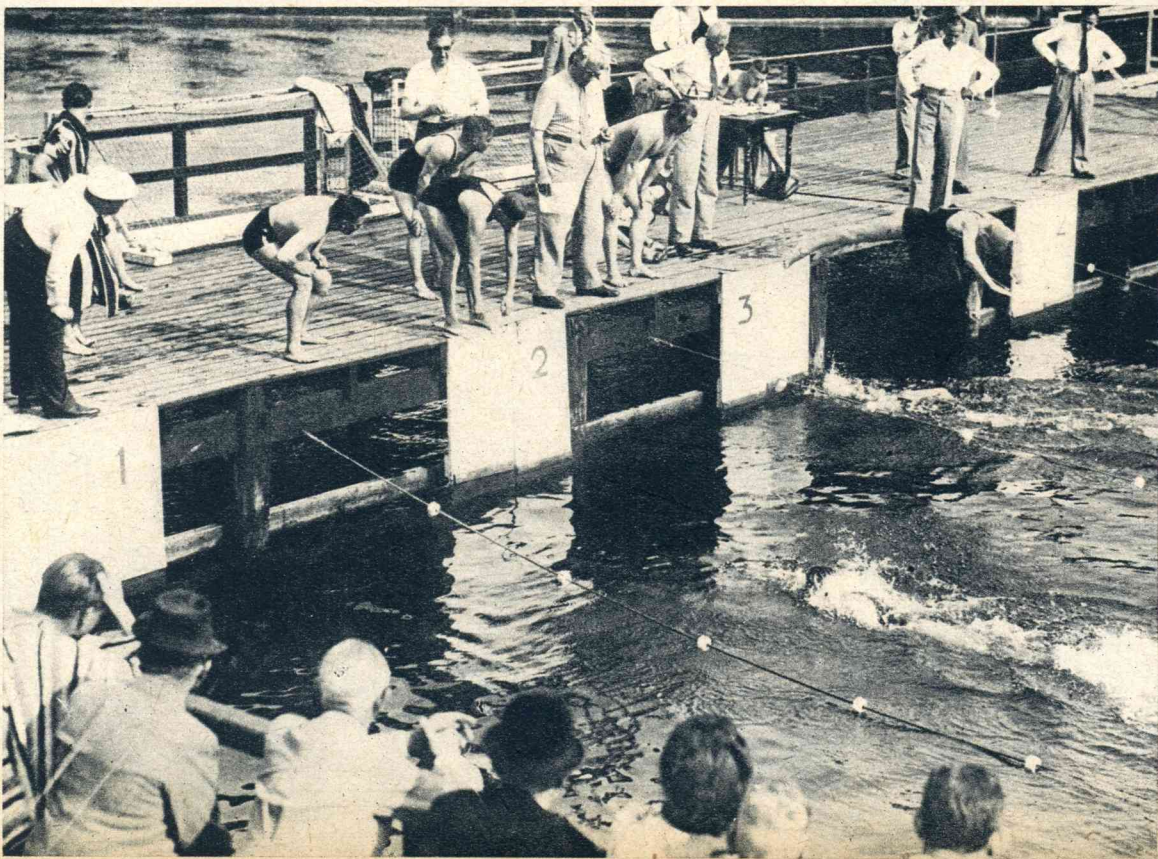
SPORT VAN DE WEEK

Zondag werd te Amsterdam de honkbalwedstrijd Nederland-België gespeeld, welke door onze ploeg met 9-3 werd gewonnen. Holland aan slag.

Links: De tenniswedstrijd België-Nederland te Blankenberghe. Moment tijdens het gemengde dubbelspel. Naeyaert en De Borman tegen Van Swol-Jonquière.

Internationale zwemwedstrijden van Star te Utrecht. Moment uit de 4 x 50 m. borsterawl estafette, door Star gewonnen van Neptunus (Duitsland).

Op 't Alkmaardermeer werden Zondag zeilwedstrijden gehouden. De UI 4 van P. Molenaar (Amsterdam) (in de 45 m. klasse) en de H. 30 van J. Boersma (Amsterdam), die in de Drakenklasse uitkwam, zeilen in hun wedstrijd gelijk op.

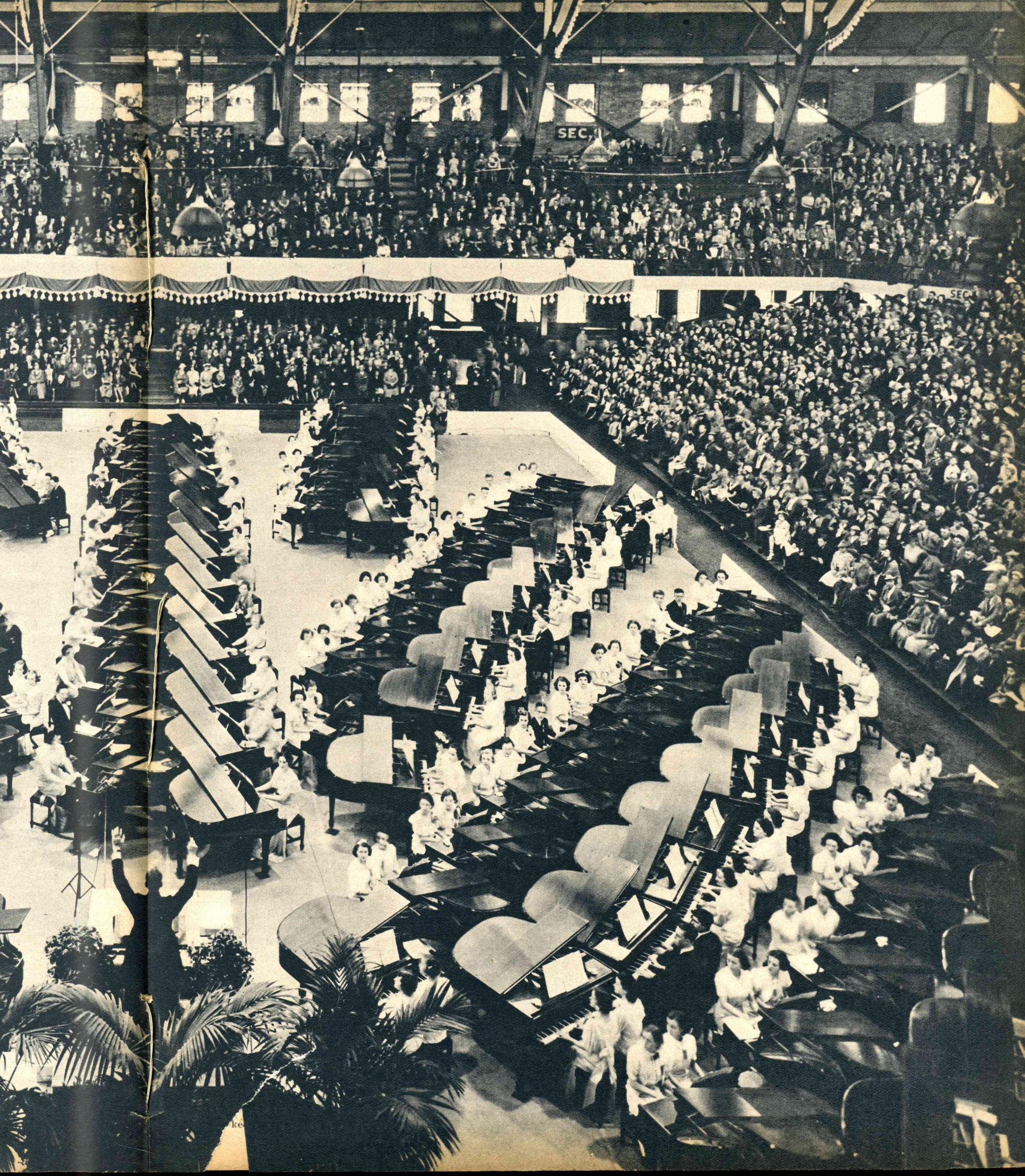
Weer iets nieuws. Op het programma, dat op de Veka-baan te Duivendrecht werd verreden, stond 't nummer rolschaatsjöring, een nieuwe sport, die voor het eerst in Nederland gedemonstreerd werd.

EEN MONSTERCONCERT

Een unieke opname van een monsterconcert, dat te Chicago op 130 vleugels werd gegeven en waaraan niet minder dan 234 pianisten hun medewerking verleenden.

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

★
DOOR W. H. LANE CRAUFORD

Paul liet zich niet overhalen tot een redetwist, die den heelen morgen zou duren, daarvoor kende hij haar voldoende; dus zei hij ernstig:

„Ik vroeg, hoe je er aan komt.”

Ze schuifelde met haar voeten en antwoordde knorrig: „Van Anne te leen.”

De rimpels in zijn voorhoofd gingen lager. „Je hoeft je lectuur niet in de keuken te laten uitkiezen,” zei hij streng. „Daar ben ik voor.”

Ze keek hem met peinzende oogen aan. „Maar je weet niet, wat een Bronx is,” dacht ze hardop.

„Dat weet ik heel goed,” snauwde hij terug, „maar zulke dingen wenscht sir Richard je niet te laten leeren, en hij wenscht ook niet, dat je dit soort boeken leest.”

Ze keek hem van terzij aan, en een schalksch lachje speelde over haar gezicht.

„Je weet niet eens, waar 't over gaat,” zei ze hem.

Hij smeet het boek op tafel. „Nee, en ik wil het niet weten ook.”

Zij gluurde naar hem onder haar lange wimpers door. „'t Gaat over liefde.”

„Jawel, maar dat vak komt op onzen rooster niet voor,” antwoordde hij woest.

Ze bleef hem even bestudeeren met oogen vol benieuwdheid.

„Jij kunt niet verliefd worden, is 't wel?” vroeg ze bedaard.

Hij kreeg een kleur, en er vlamde opeens toorn in zijn oogen. Hij vroeg:

„Wie heeft je dat gezegd?”

„Sir Richard,” antwoordde zij met een zedig mondje.

Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, maar bedacht zich, en begon met zijn handen op zijn rug rond te wandelen. Hij was ernstig verstoord op zijn oom. Wat hoefde hij dergelijke dingen met een jong, onervaren meisje te bepraten? Op haar leeftijd was liefde iets natuurlijk, dat vanzelf kwam, als de omstandigheden het opriepen, en een jongeman, die niet verliefd kon worden, was een monstrositeit.

„Hij heeft je zeker alle bijzonderheden verteld?” vroeg hij boos, stilstaande.

Zij keek hem met vragende oogen aan. „Bedoel je over die juffrouw, die hier geweest is, en die eh... die mevrouw?”

„Ja,” siste hij woedend, „die moeder van vier kinderen.” Hij wist niet, of sir Richard het getal genoemd had, maar hij was te boos om zijn woorden te wikken.

Molly's bruine oogen tintelden van belangstelling. „In dit boek komt ook een weduwe voor, die opnieuw een huwelijk aangaat,” zei ze vertrouwelijk.

„Best mogelijk,” snauwde hij, „maar nu heb je tijd genoeg vermorst voor vandaag.”

Dit bracht haar voorhoofd aan 't fronsen en haar lippen aan 't prullen, maar ze schikte zich in het onvermijdelijke, trok haar rechterbeen op den stoel en wrikte het met haar hand in de goede houding.

„Móét dat?” vroeg hij stekelig.

„Wat?”

„Op je voet zitten.”

„Dan kan ik beter denken.”

Hij keek een anderen kant op, en toen snel weer naar haar. „Stak je je tong tegen me uit?” riep hij uit.

„Nee.”

„Weet je 't zeker?”

Haar oogen werden groot van starende onschuld. „Ik likte alleen even langs mijn lippen,” be-
weerde ze.

Hij spreidde de boeken voor zich uit, overwegend welk hij kiezen zou voor de les van dien dag.

„Beknopte Geschiedenis van het Engelsche Volk,” wikte hij. „Historische en Politieke Aardrijkskunde... Biologie voor Beginners... Ja, die zullen we maar nemen.”

„Wat is biologie?” klonk het ietwat mokkerig.

„Biologie?” Hij was blij, dat haar geest de goede

KORTE INHOUD VAN 'T VOORAFGAANDE:

Paul Challisson is erfgenaam van den titel en het familiebezit van zijn ongehuwden oom sir Richard Challisson. Hij woont te Londen op kamers en hoewel zijn oom hem aangespoord heeft flink uit te gaan en geld te verteren, brengt hij z'n vrijen tijd door met wetenschappelijke proeven. Hij ontvangt een telegram onmiddellijk op Woodcroft te komen, waar z'n oom ziek blijkt te zijn. „Ik zal het niet lang meer maken, Paul,” zegt deze, „en ik wil je getrouwd zien voor ik sterf.” Paul staat voor een zeer moeilijke opdracht, omdat hij nog nimmer met meisjes heeft omgegaan. Hij ontmoet de dochter van den inmiddels overleden jachttopziener, wier opvoeding in de handen van oom Richard's huishoudster berust. Den volgende dag komt er bezoek van Geoffrey Rammerleigh (een broer van oom Richard's vroegere verloofde, die een dag voor hun huwelijk stierf) met zijn dochter Veronica. Paul begrijpt de bedoeling van dit bezoek maar al te goed. Hij vertelt z'n oom evenwel, dat hij niet op haar verliefd kan worden. Sir Richard dreigt hem te zullen onterven, wanneer hij niet binnen drie maanden getrouwd is. Paul keert naar Londen terug en roept nu de hulp in van z'n vriend Michael en diens verloofde, een toonelspeelster. Twee maanden lang wordt hij aan alle mogelijke meisjes voorgesteld, doch ze laten hem allemaal koud. Ten einde raad stelt Michael voor (om sir Richard voor hij sterft nog een paar gelukkige maanden te bezorgen) een meisje te zoeken, dat zich zonder eenige verplichting met Paul wil verlobben. Maisie, de verloofde van Michael, zal deze rol vervullen. Tot Paul's verbazing blijkt plotseling in den gezondheidstoestand van z'n oom verbetering te zijn gekomen. Oom Richard wil, dat ze spoedig trouwen. Maisie kan haar rol niet langer blijven spelen en vertrekt den volgende morgen met Michael. Op voorstel van z'n oom maakt Paul nu een zeereis. Hij wordt verliefd op Fay Winslowe, een knappe dame, die naderhand weduwe met vier kinderen blijkt te zijn. Z'n oom weigert toestemming te verleenen, waardoor de verlovning verbroken wordt. Bij een bezoek op Woodcroft vertelt oom Richard, dat hij van plan is met Molly te trouwen. Voordien moet Paul haar evenwel nog een zekeren graad van ontwikkeling bijbrengen.

richting koos, en keek haar aan, zoekend naar een definitie, die ze zou kunnen begrijpen. Ze had een gebloemde crêpe-de-chine japon aan, de zon speelde op haar lippen, iets van elkaar, waren zacht en zuiver, haar oogen glommen van belangstelling. Maar dat had allemaal niets met biologie te maken, ten minste niet met de beginselen, dus zei hij:

„Biologie is de wetenschap, die den bouw en het leven van planten en dieren behandelt.” Hij gaf haar het boek in handen. „Misschien begrijp je 't beter, als je de plaatjes eens doorkijkt.”

Zij sloeg bladzijden om, huiverde toen opeens en riep verschrikt:

„Da's een geraamte!”

Hij keek over haar schouder. „Ja, 't geraamte van een konijn,” zei hij.

Ze gooide het boek met een slag op tafel en verklaarde stellig: „Ik wil niet over geraamten leeren.”

Hij keek openlijk om dien openlijken opstand. „Ik heb de leiding over je studie,” herinnerde hij haar.

Een stilte; toen kwam er nog vastberadener: „Ik léér niet over geraamten!”

Even wist Paul niet, hoe hij er mee aan moest. „Maar je wilt toch wel iets weten over planten en dieren?” begon hij te redeneeren.

„Ik wil alleen weten wat ik zien kan.”

„Maar dat is een erg oppervlakkige kennis.”

Zij dacht een seconde na, en zei toen: „Meer wil ik juist niet hebben.”

Paul aarzelde. 't Ging zoo niet. 't Stond niet aan haar te zeggen, wat ze wel of niet wilde leeren, dat had hij te beoordeelen, en dat moest hij haar maar

eens flink en ronduit zeggen. Maar als hij krachtig op moest treden, kon hij misschien beter wachten, tot hij zelf op wat vaster grond stond. Biologie was een idee van hemzelf geweest; sir Richard had er niet over gerept: naar 't scheen had die een even grooten afkeer van het onderwerp als Molly. Al vond hij eenige kennis der biologie noodzakelijk voor ieder, die de wonderen der

natuur ten volle wilde waardeeren, hij kon niet volhouden, dat 't iets onmisbaars was voor de ontwikkeling der toekomstige lady Challisson. Misschien vond sir Richard het iets totaal overbodigs — dan zou hij erg lauw zijn in de veroordeeling van Molly's verzet, of hij zou partij voor haar trekken. Nee, hij vocht alleen waar 't hem uitkwam; dus legde hij het boek weg, dat zij zoo bondig had afgewezen, en ging weer zitten.

„Geschiedenis van het Engelsche volk, door Green,” kondigde hij aan; hij sloeg de bladzijden inleiding om, kuchte en las voor: „Eerste hoofdstuk. De Engelsche koninkrijken, 607-1013.” Hij keek op en zei: „Zou je op willen letten?”

Zij keek vóór zich met een kribbig: „Ik luister.”

„Kijk dan niet onderwijl naar iets anders.”

Zij keek. Ze liet haar ellebogen op haar knieën steunen, nam haar kin in haar handen en staarde naar hem met ademlooze belangstelling. Dat was als een onbeschaamdheid bedoeld, maar als hij dat zei, ontkende ze het natuurlijk heftig; dan volgde er een ijdele woordenstrijd, waarin zij als de miskende onschuld zou poseeren, en hij kon niets bewijzen, dus keek hij maar weer in zijn boek en las door. Maar hij beidde zijn tijd. Hij hoefde niet lang te wachten. Haar aandacht verslaptte, ze leunde achteruit, haar oogen dwaalden naar het raam, en ze onderdrukte een geeuw.

„Wat zei ik 't laatste?” schoot hij plotseling naar haar uit.

Ze schrok een beetje, kleurde een beetje, ze trok haar wenkbrauwen samen, zich merkbaar inspannend, en hakkelde:

„Iets over de Engelsche vloot.”

„Ik heb geen woord over de Engelsche vloot gezegd.” Hij keek boos en las hetzelfde nog eens, nu heel helder en duidelijk: „Voor wij ons geschiedverhaal beginnen, moeten wij van Sleswijk en de kusten der Noordzee overstappen op een grond, die hoe dierbaar hij nu ook den Engelsen is, nog nooit door de voeten van Engelsen betreden was.”

„Nou, dan had ik maar één woordje fout,” pruilde ze.

In stomme smart gingen zijn oogen naar het plafond. Een minuut verliep, een minuut van diepe en veroordeelende stilte; toen slaakte hij een zwaren zucht, schudde een spijtig hoofd en hervatte zijn lezing.

Zij toonde aanzienlijke belangstelling voor zijn gemoedsbewegingen, en hield dit 'n poosje vol, maar weldra verdwaalde haar aandacht weer: haar lippen kwamen in fluitstand en zij keek verveeld rond.

„Luister je?” vroeg hij.

„Nee.”

Dit was ten minste oprecht — hij wist er niet zoo gauw raad mee.

„Waarom niet?”

Haar heldere oogen keken hem strak aan. „Je zou voorlezen over vaderlandsche geschiedenis, zei je.”

„Dit is vaderlandsche geschiedenis.”

„Op school was 't heel anders.”

Hij begreep de vergissing, maar was ontevreden over haar optreden, dus zei hij wrevelig: „De vaderlandsche geschiedenis begint niet met Willem den Veroveraar!”

„Vroeger wel,” zei ze met gelaten onverschilligheid.

Hij maakte een wanhopig gebaar. „Waar maak ik me eigenlijk mee voor, als 't toch niet luistert?” mopperde hij.

Zij haalde haar voet onder zich vandaan en zette hem op den grond. „'t Is veel te mooi weer om te leeren,” geeuwde ze, en zij kronkelde haar lichaam tot rechtstandigheid, hield haar armen tegen haar hoofd en rekte ze zoo ver mogelijk uit.

Hij zat met boozee oogen naar haar te kijken. „Gaan we verder?” zei hij na eenigen tijd. Ze onderdrukte nog een geeuw en trok een gezicht. „Ik voel niets voor studeeren vandaag.” „O niet?” Zijn toon was ijsig beleefd. „Nee, ik heb behoefte aan buitenlucht.” „O, jawel, zeer begrijpelijk,” zei hij; en toen stootte hij op: „Weet je, waar jij behoefte aan hebt?” Door zijn toon verschrikt, keek ze hem met groote oogen aan.

„Jij hebt behoefte aan een flink pak rammel; en als ik naar mijn gemoed te werk ging, kreeg je 't!” Haar oogen lichtten, van verrassing en vroolijkheid, en daarna keek ze hem een poosje peinzend aan.

„Weet je, wat ik geloof?” zei ze op luchtigen conversatietoon. „Ik geloof dat je geen slag hebt van lesgeven.”

„Zoo, vind je,” knarste zijn stem. „Ik zou wel eens willen zien, wie wél les kon geven aan zoo'n onkukig, eigenwijs, bedorven, lastig, onhebbelijk klein nest als jij bent.”

Zij sprong op, keek hem uit de hoogte aan, rukte haar hoofd naar achter en stapte met beleedigde waardigheid naar de deur. Op den drempel keerde zij zich om, en nu deed zij niet, alsof zij haar lippen bevochtigde: haar tong kwam met hoosaardige doortastendheid naar buiten.

De deur sloeg dicht en hij zat er met oogen van onrust naar te kijken. Hij behoefde 't natuurlijk niet meer te probeeren. Hij zou zijn oom vertellen, dat 't verloren moeite was, die kleine feeks wat ontwikkeling bij te willen brengen, en als zijn oom hem niet geloofde, moest hij 't zelf maar probeeren. Maar hierover ging zijn eigenlijke zorg niet. Die ging hierover, dat die kleine helleveeg lady Challisson zou worden. Wat een vrouw voor een man! En vooral, wat een vrouw voor iemand, die ruim dertig jaren in 'n eigen afgesloten vreedzaam wereldje had geleefd! Sir Richard had zijn vaste gewoonten, en verwachtte, dat iedereen zich daarnaar voegde. Hij was een dreamer met een idealistischen kijk op het huwelijk, en hij verbeeldde zich, dat een vrouw een verzachtenden en kalmeerenden invloed in huis zou nitoeffenen. Hij deed wijs, als hij die droomen liet varen, want van nu af zou 't leven in dit huis ongeveer even rustig zijn als op den top van den Vesuvius.

Hij hoorde een slot klikken en keek om. Zijn leerling kwam excuus vragen! Neen, het was zijn leerling niet, het was sir Richard. Een feestelijke sir Richard: zijn gezicht bloeide van gezondheid, hij droeg een rijpak en pronkte met een bloem in zijn knoopsgat. Toen zijn oogen op Paul rustten, verloren ze hun glans.

„Waar is Molly?” vroeg hij.

„Molly geniet van den zonneshijn,” was het bittere antwoord.

„Ah, de lessen voorbij?”

„De lessen zijn nog niet begonnen.”

„Niet?”

„Molly had geen zin in lessen vandaag.”

Sir Richard keek hem strak aan. „Misschien hoofd-pijn?”

„Nee, niets dan luiheid.”

Sir Richard lachte. „Je pakt haar zeker verkeerd aan,” zei hij met een zwierigen zwaai. „Ze heeft een lief karakter.”

„Ze heeft alle soorten karakters,” antwoordde Paul. „Wacht maar, tot u er een paar tegen bent gekomen.”

Het duurde even, voor zijn oom verder sprak. „Als 't zulk mooi weer is,” zei hij eindelijk, „zou je best buiten les kunnen geven.”

Paul vertrok minachtend zijn mond. Geen woord van afkeuring dus, geen verwijt, geen tucht. Die bedaagde minnaar was zoo slap, dat hij aan ieder kuurtje en grilletje van Molly toe wou geven. Enfin, hij kreeg er zelf den last mee, maar dat moest hij weten — voor Paul was 't uit met de lessen, 't zij binnen of buiten. Hij stond op het punt, dit besluit te kennen te geven, toen de binnenkomst van Martin hem stoorde. Na een vluchtig klopje trad hij op zijn teenen binnen, blijkbaar in den waan, dat hij onder de les kwam. Toen hij zag, dat zulks het geval niet was, trok hij een minder verontschuldigend gezicht.

„Meneer Rupert Rammerleigh om meneer Paul te spreken,” zei hij, tegen beide heeren tegelijk.

„Rupert?” schrok Paul. „Alleen?”

„Ik heb hem in het salon gelaten,” knikte Martin.

„Jawel, maar is hij alleen?”

Nu verstond Martin het en hij antwoordde bevestigend.

Paul keek zijn oom aan. „Wat kan dié willen?”

„Weet je het?” zei oom.

Stilte. Paul had gedacht aan een complot, dat om Veronica draaide, maar een komediant was sir Richard niet, en 't was duidelijk, dat Rupert's bezoek een volslagen verrassing voor hem was.

„Goed, ik kom direct bij hem.”

Martin ging, en Paul keek weer zijn oom aan.

„Rupert is me nog nooit op komen zoeken,” redeneerde hij. „Waar heb ik die eer plotseling aan te danken?”

„Vraag 't hem zelf,” antwoordde sir Richard, die in het bezoek niets buitengewoons zag, en zeker niets om zoo'n omhaal over te maken.

Paul liep naar de deur. Hij was nog even verbaasd en ongerust. Al bestond er geen eigenlijke vijandschap tusschen hem en Rupert, zij voelden niet voor elkaar, en hadden elkaar op de boot dan ook zooveel mogelijk ontweken. Dit was geen vriendschappelijk bezoek, er school iets achter, dat leek zeker. Er was echter slechts één weg, om te ontdekken wát; hij liep dus de veranda door en ging naar het salon.

ACHTTIENDE HOOFDSTUK

Rupert groette uitbundig, té uitbundig naar Paul's zin; dus na den handdruk deed hij een stap achteruit en verzocht zijn bezoeker ietwat onhandig, plaats te nemen. Hij kreeg een vluchtig woordje van dank, maar Rupert ging niet zitten: hij stond met zijn rug naar den haard en stak op zijn gemak de sigaret aan, die Paul hem aanbod, en blies elegant zijn rookwolkjes uit.

Misschien was Rupert knap, de dames op de boot schenen 't ten minste gevonden te hebben, maar hij had niets, dat Paul aantrok. Donker golvend haar, een deftig gezicht, een zwart streepje bij wijze van knevel, uitstekende tanden, lange wimpers en brutale glanzende oogen wogen op tegen zijn eenige gebrek: een vale gelaatskleur. Hij had echter iets gekunstelds over zich, en in Paul's oog had de elegantie van zijn bewegingen iets katachtigs. Hij was natuurlijk bevooroordeeld: Rupert's gemakkelijke manieren stelden zijn eigen tekort in dit opzicht aan de kaak, en in tegenwoordigheid van dien jongen man scheen hij zelfs het zelfvertrouwen, dat hij anders nog bezat, te verliezen.

„Ah, daar heb je mijn lieve tante,” grinnikte de bezoeker, en zijn sigaret beschreef een sierlijke bocht in de richting van Mary Rammerleigh's portret. „Ja, kind,” zuchtte hij, het doek aansprekend, „je bent een snoesje... misschien niet geëmancipeerd... maar een meisje met zulke oogen hoeft zich geen zorg te maken over de rechten der vrouw — die krijgt ze en neemt ze vanzelf wel.” Hij lachte verwaand, boog voor het schilderij en wendde zich weer naar Paul met een onverschillig: „Tusschen twee haakjes, hoe is 't met sir Richard?”

Paul gaf een gebruikelijk antwoord en 't werd stil.

„Nog iemand gezien, die we op de boot getroffen hebben?” vroeg Rupert, op zoek naar een onderwerp van gesprek.

Paul antwoordde met een korte ontkenning.

Rupert trok zijn wenkbrauwen op en keek hem spottend aan.

„Dat leuke weeuwteje ook niet?” vroeg hij.

Paul keek hem scherp aan. Rupert's oogen lachten met een listigen glans, maar Paul kende dien blik; de knaap wist blijkbaar niets van Fay behalve 'tgeen hij op de boot gehoord had, en dat was niet veel. Hij had natuurlijk gemerkt, dat Paul werk maakte van Fay — dat had iedereen aan boord gemerkt — maar van den afloop der geschiedenis kon hij alleen iets weten door sir Richard. Die had Molly blijkbaar volledig ingelicht — al was dat nergens voor noodig geweest — maar als hij er met sir Geoffrey over gesproken had, wat Paul niet waarschijnlijk leek, had die heer 't niet oververteld aan zijn zoon.

Paul gaf geen hoorbaar antwoord, maar schudde zijn hoofd en trachtte onverschillig te kijken.

„Bekend verschijnsel,” zei de lachende Rupert.

„Een vrouw aan boord en dezelfde vrouw aan land zijn twee... de zwemmende zwaan en de waggelende zwaan.”

Paul wenschte dit gesprek niet voort te zetten, dus zweeg hij.

„Ik hoorde dat je hier was,” teemde zijn bezoeker,

peinzend naar het brandende eind van zijn sigaret starend, „dus vond ik, dat ik je maar eens op moest zoeken.”

Paul mompelde een onoprecht dankwoord. Hij vond die verklaring totaal onvoldoende en wachtte op verdere bijzonderheden.

„Blijf je lang?”

„Ik ben nog niet weg,” was het nietszeggende antwoord.

„Prachtig,” deed Rupert hartelijk. „We geven namelijk een bal, en daar hadden we je graag bij.”

„Een bal?”

„Ja. Den zevenentwintigsten.” Verontschuldigend ging hij voort: „Als we geweten hadden, dat je hier was, hadden we wel een uitnodiging gestuurd, maar ik dacht, dat je in Londen zat.”

Dat hij in Londen zat, en dat hij om Fay Winslowe heen danste, begreep Paul. Er was geen uitnodiging verzonden, omdat Rupert een weigering wegens vroegere afspraak voorspelde had. Waarschijnlijk had hij iets laten doorschemeren over een afspraak van meer blijvend aard. Een flirtpartijtje op een schip moest niet te ernstig genomen worden, maar Paul was zoo'n nuchtere jongeling, en zoo'n groentje in hartsaken, dat 't bij hem iets anders werd. Evenwel: men had hem in de buurt gezien en niemand scheen iets te weten van eene Fay Winslowe, dus waarschijnlijk was 't niets geworden. Maar 't was toch wel leuk, 't eens uit te visschen, en Veronica was niet minder nieuwsgierig geweest, dus kwam hij nu op visite, met die uitnodiging tot voorwendsel. Zoo stelde Paul

De wind werkte niet steeds mede bij de Sneeker zeilweek, zoodat de zeilen slap neerhingen en erniet veel kwam van een frisschen, snellen wedstrijd.

De wisselprijs der Sneeker Zeilweek, de zilveren Waterpoort, werd voor de eerste maal verzeild en gewonnen door den heer J. Smith uit Sneek.

Ter viering van het 75-jarig bestaan organiseerde de Kon. Muziekvereniging „Harmonie” te Epe een groot concours. De deelnemers marcheeren in optocht het feestterrein op.

GEMENGD NIEUWS

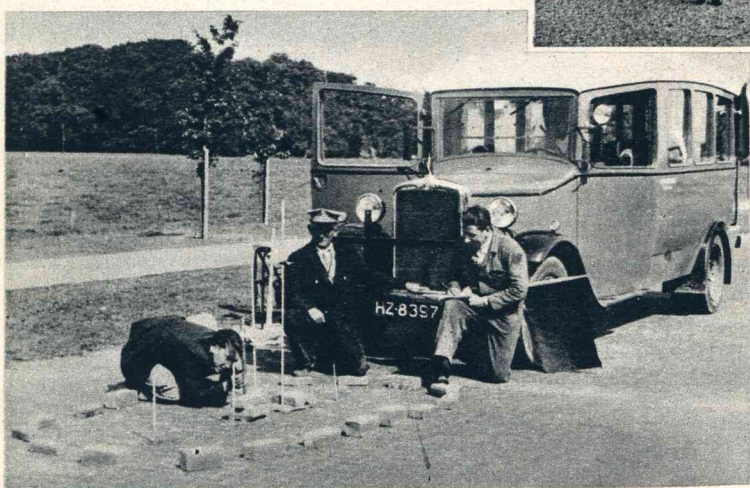
Te Lunteren zijn onder leiding van dr. Bursch opgravingen gedaan, om den plattegrond eener woning van 4000 jaar geleden open te leggen. De stokjes geven de plaats aan, waar eeuwen geleden de palen der woning gestaan hebben.

De heer C. Zwanenburg te Amersfoort vierde zijn 40-jarig jubileum bij de firma P. E. Rintel aldaar.

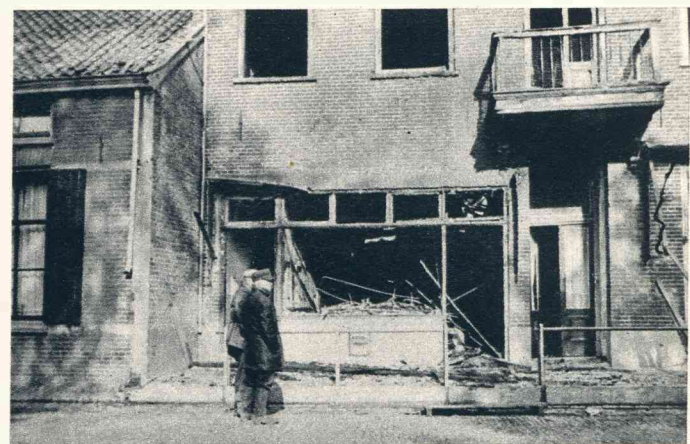

De deelnemers aan de te Leeuwarden gehouden internationale kaatswedstrijden werden op het stadhuis officieel ontrangen.

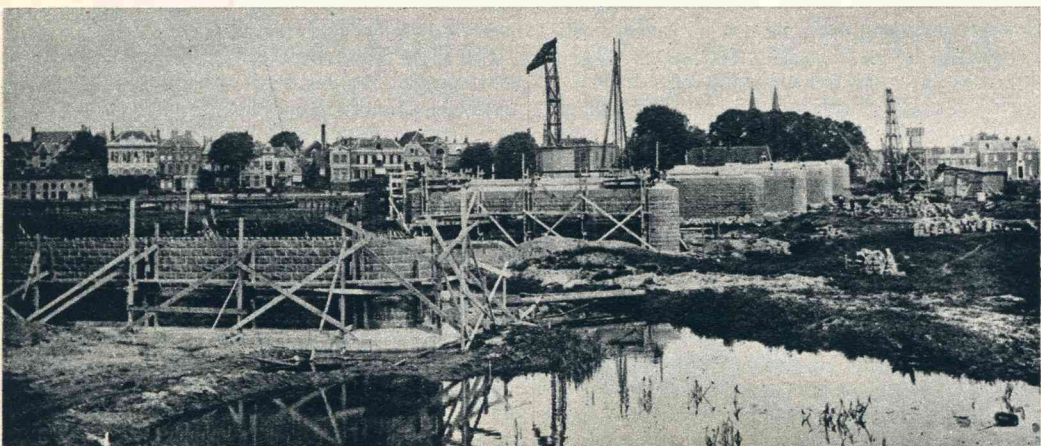

In het park Rozendaal bij Arnhem zijn sterke lampen geplaatst, waardoor de attractie van de bedriegertjes en de schelpengalerij zeer verhoogd zal worden.

Links: Op den weg Utrecht-Zeist werd de temperatuur van de betonlaag onder de gemetselde klinkerbestrating gedurende een etmaal opgenomen. Wanneer de temperatuur te hoog is, wordt het wegdek besproeid, om springen te voorkomen.

Een vreeselijke ramp werd de brand in de rijwielzaak van den heer J. te Elst. Twee kinderen kwamen er door verstikking om het leven. Het pand brandde geheel uit.

Deventer kan zien, dat het nu ernst wordt met de nieuwe IJsselbrug, enkele pijlers zijn reeds zoo goed als voltooid.

De kinderen in de Kerkdwarsstraat te Utrecht kregen plotseling een zandberg, toen een vrachtauto door het wegdek zakte en de lading zand op het trottoir stortte.

Te Zwolle kwam een taxi in botsing met een groen-tenauto. De inzittenden kwamen er zonder wonden af.

Kampen heeft weer zijn eigen pierement. Werklozen brachten het in de stad en waren met hun instrument spoedig populair.

De werkzaamheden aan den weg Kampen-Zwolle vorderen: men is reeds toe aan het asfalteren van het wegdek.

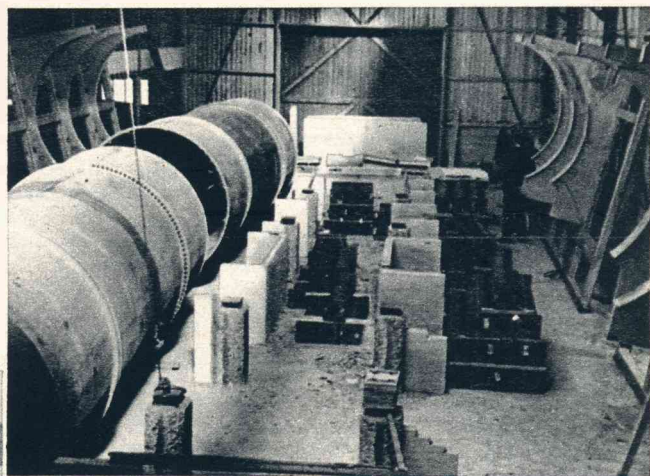
De vischvereniging „Het verzopen dobbertje” te Kampen organiseerde een gecostumeerden vischwedstrijd. Met muziek trokken de hengelaars in optocht door de stad.

Het omvallen van een vergasser bracht brand in de woning van den heer K. in de Voorstraat te Zwolle. De bovenwoning werd door het vuur verwoest.

Te Nijkerk traden in het huwelijk jkvr. Nora Haersma de With, dochter van onzen gezant te Berlijn, en jhr. K. Röell.

Op het Kampereiland is een grasdrogerij ingericht, waardoor men bij het drogen van gras voortaan niet meer van het weer afhangt.

De stellingmolen De Hoop te Garderen is gerestaureerd en werd onder groote belangstelling officieel in gebruik gesteld.

Rechts: Het zwembad Thialf te Arnhem had het druk tijdens de warme dagen.

Links: Een zeldzame vangst werd deze dagen in het Noorderdiep te Kampen gemaakt: een kolos van een paling, die negen pond woog.

Links: Voor de demonstratie van den nieuwen dans, de Booms a daisy, tijdens het congres van dansleeraren te Arnhem, was het binnen te warm, zoodat men de nieuwe passen op de Rijnkade instudeerde.

Dit zal U goed doen!

Voelt U zich loom en slap, te naar om te werken? Lijdt U aan hoofdpijn, nervositeit, zure oprispingen, duizeligheid? Smaakt het eten U niet meer?

Dan is het heel goed mogelijk, dat U aan een onopgemerkte verstopping lijdt! De slecht-verwijderde voedselresten zijn dikwijls de schuld van die narigheden! Neem **geregeld** een glas Andrews, het smakelijke, inwendig-reinigende en bruisende gezondheids-zout. Dat zal U zeker goed doen! Andrews regelt Uw spijsvertering, zorgt voor normale, volkomen verwijdering der afvalstoffen en houdt U fit en opgewekt!

Neem Andrews **regelmatig**. Bij alle apothekers en drogisten, fl. 0.60 en fl. 1.05 per bus.

ANDREWS

Brusend
Gezondheids-
Zout

COUPON PK-20

Fa. L. S. A. Bron, Scheepmakershaven 52, R'dam.
Ondergeteekende verzoekt toezending van
proefbusje Andrews en sluit 10 cts. postzegels
in voor porto en verpakking.

Naam:

Adres:

Annouces betreffende

Geneesmiddelen

en

Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, s-Gravenhage.

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

Vervolg van blz. 23

zich den gang van zaken ten minste voor, en hij antwoordde verlegen:

„Je zult me moeten excuseeren... ik dans niet.”

„Nou zeg, dat maak je mij wijs!” antwoordde Rupert met zijn vlotte lachje. „Ik was ook op die boot — weet je wel?”

„Nee, werkelijk...” stotterde Paul, en hij kreeg een kleur en bleef steken, omdat hij geen woorden meer wist.

Rupert keek hem, met lachenden mond maar zeer opmerkzame oogen, een paar seconden lang aan.

„Enfin, ik kom maar als boodschappenjongen,” beweerde hij, met een welsprekende schouderbeweging. „Je zult 't met Veronica uit moeten vechten.” Zijn blik drukte sarcastische pret uit. „Als je echt niet wilt komen ten minste.”

Paul weifelde. Hij wou echt niet gaan, maar de uitvlucht, die hij had genoemd, was bijna beledigend. Als hij zijn fatsoen wou houden, moest hij wel gaan, en hij stond op het punt onwillig toe te stemmen, toen hij bemerkte, dat Rupert heel geen aandacht meer had voor zijn antwoord. Hij stond te staren met 'n verrukten blik, z'n brutale oogen vergastend aan een schouwspel, dat zelfs zijn geblaseerden smaak bekoorde en boeide. Molly stond op den drempel der open, glazen deuren, met een bos rozen in haar hand, en den zonnigen tuin tot achtergrond. Zij wist niet, dat er bezoek was, dus het was haar niet kwalijk te nemen, dat zij zoo plotseling verscheen; en nu zij er heelemaal was, kon zij slecht omkeeren en weghollen. Maar de veroving zou nog in geen half jaar bekend worden gemaakt, en er was niet afgesproken, in welke hoedanigheid mejuffrouw Margaret Brown voorloopig in huis was. Bovendien zweefde zij in een overgangstoestand, ze kon zich al een beetje bewegen, maar een echte dame was ze nog lang niet, en dus trof 't slecht, dat ze reeds in de eerste dagen van haar leertijd voor zoo'n vuurproef kwam te staan. Maar er was één troost: Rupert zou haar niet herkennen. Hij kon haar wel eerder gezien hebben, als een klein meisje met een kort jurkje en een wilde massa haar, maar dat was deze Molly niet. Paul hoopte maar, dat ze zoo handig zou zijn, met een woord van excuus voor de stoornis weer te verdwijnen. Maar dat was veel gevraagd van zoo'n buitenkind, té veel blijkbaar: ze bleef althans roerloos staan.

„Stel me eens voor, Paul,” meesmulde Rupert, zijn innemendste lachje oproepend.

„Wat?” Paul raapte zijn verbijsterende zinnen bijeen. „Juffrouw Margaret Brown,” zei hij, en verder niets.

Rupert keek vurig naar het gelaat van juffrouw Brown. „Heerlijk,” zei hij zacht, en hij beantwoordde den schrik in haar gezicht met: „Die rozen.”

„Ja, vindt u niet?” glimlachte ze, en zij groef er haar neus in.

Het was stil, en toen vroeg Rupert: „Blijft u hier lang logeeren, juffrouw Brown?”

„O ja, waarschijnlijk wel,” zei ze blozend, en met een oolijken blik keek ze naar Paul.

„Dat doet me plezier.”

Paul voelde zich niet op zijn gemak en verzette zijn voeten. Misschien was die laatste opmerking enkel beleefdheid, maar de openlijke bewondering in Rupert's oogen stond hem niet aan, en zou sir Richard ook niet aanstaan, begreep hij.

Molly kende Rupert en zijn soort niet, ze zou die opvallende vleierij voor goede munt aannemen, en ze was al genoeg ingenomen met zichzelf, al kreeg ze er geen verbeelding bij over haar uiterlijke bekoorlijkheden. Paul stond op het punt, een einde te maken aan het gesprek door kortaf de uitnoodiging voor het bal aan te nemen en zijn bezoeker naar de deur te drijven, toen de deur openging en sir Richard met vluggen tred de kamer inkwam.

„Zoo, Rupert, hoe gaat 't?” Hij schudde den jongen man hartelijk de hand, en beantwoordde een vraag betreffende zijn eigen gezondheid, hoewel verstrooid, want zijn oogen keken naar Molly.

Rupert's oogen gingen denzelfden kant op. „Ik wist niet, dat u een logé had,” teemde hij: en met een gemaakt lachje en een galante buiging zei hij er achter: „En dan nog wel zoo'n uiterst bekoorlijke logé, als ik 't zeggen mag.”

Paul's oogen schoten vuur; hij vond die familiariteit grof onbeschaamd, en zocht in het gelaat van sir Richard naar even hardvochtige afkeuring. Maar hij vond niets van dien aard: zijn oom lachte maar en keek met tintelende oogen naar de blozende Molly.

„Ja, een zeer bekoorlijke logé,” grinnikte hij. „Maar je kent juffrouw Brown nog niet, geloof ik?”

„Ik hoop haar te leeren kennen,” glimlachte Rupert.

Ook sir Richard glimlachte. „Ik ken haar al van klein kind af,” zei hij peinzend, „en ik kende haar vader al voor ze geboren was.”

„O ja?” Rupert was geheel aandacht, maar sir Richard ging niet op het onderwerp door, en na eenigen tijd wachten vervolgde de bezoeker: „Ik kwam even aan om Paul te vragen voor een bal, dat we van plan zijn te geven.”

Sir Richard bracht zijn blik te juister plaatse. „O, ja, je vader zei zooiets. Veronica wordt eenentwintig, is 't niet?”

„Ja-ja,” aarzelde Rupert, „maar dat is de kwestie eigenlijk niet; 't bal is op een anderen datum — haar eigenlijken verjaardag vieren we onder ons.”

„O, ja juist,” mompelde sir Richard met weinig belangstelling.

Weer stilte. Rupert's blik dwaalde naar Molly, en hij waagde het te polsen: „Misschien wil Paul juffrouw Brown meebrengen...” Hij voegde er snel maar dringend aan toe: „We zouden het zeer op prijs stellen, als ze wou komen.”

Paul zag daar een laffen en verachtelijken valstrik in. Hij had nog niet eens voor zichzelf toegestemd, en Rupert hield zich, of hij 't wel gedaan had, niet om zich te verzekeren van zijn gezelschap, maar om juffrouw Brown daaraan te lokken. Hij voelde echter, dat hij het antwoord aan zijn oom kon overlaten en wachtte in het volste vertrouwen af. Maar toen sir Richard het

Rosemary Lane,
filmster van
Warner Bros. in
„Vier Dochters”

PEPSODENT TANDPASTA ...BEVAT IRIUM VOOR GROOTERE REINIGENDE WERKING

Een vroolijke schittering van parelwitte tanden verheldert Uw gelaat - zodra U opkijkt - zodra U glimlacht. Dat is de groote verrassing van IRIUM in Pepsodent. En wel op een zoo volmaakt veilige manier! Pepsodent met Irium is absoluut onschadelijk voor het teere tandglazuur.

Tuben à
25, 50 en 80 cts.

De groote tube
is voordeliger.

woord nam, gingen zijn wenkbrauwen omhoog en rimpelde zijn voorhoofd zich, want zijn oom sprak niet Rupert, maar Molly aan.

„Zou je graag naar een bal gaan, kleintje?”

„O ja, dolgraag,” klonk het opgetogen.

Paul's voeten stonden stil, en zijn ademhaling en zijn hart ook. Was zijn oom waanzinnig geworden? En Molly? Was haar verwaandheid zoo hoog gestegen, dat ze meende, een behoorlijk figuur te kunnen maken in een kring van welgemanierde heeren en elegante dames? Waar ze zin in had of geen zin in had, daar ging 't niet om. 't Zou dwaas en dolzinnig zijn, als ze in de buurt van die balzaal kwam, en als ze zelf zoo verstandig niet was, om dat in te zien, had 't althans sir Richard overweldigend duidelijk moeten zijn. En de voor de hand liggende gevaren waren nog niet eens de eenige! Hadden die gulzige oogen van Rupert dien strompelenden ouden minnaar dan niets gezegd? Molly's frissche, onschuldige, jonge schoonheid moest bewaakt worden, jaloersch en ijverig bewaakt, als zijn innerlijke vrede hem lief was. Dacht hij soms, dat ze in 't gezelschap van jongelui kon komen, zonder begeerige blikken te trekken? En ze droeg niet eens een verlovingsring... al was dat een slagboom, waarvan Rupert zich bijster weinig aan zou trekken.

Rupert nam afscheid, maar Paul's verdoofde brein besefte dit pas, toen hij met sir Richard de kamer verliet. Hij voelde een lichte aanraking aan zijn mouw, zag om en keek in de droefgeestige bruine oogen van Molly.

„Ik heb er spijt van, Paul,” fluisterde ze. „Ik zal 't niet meer doen.”

Zijn blik was leeg. „Wát niet meer doen?”

„Zoo zijn als vanmorgen.”

„O, dat!” Ernstiger zaken hadden dat geval uit zijn geest verdrongen.

„Ja, ik zal braaf zijn,” beloofde ze.

„Dat zei koningin Victoria ook,” merkte hij op.

„En wás ze 't toen niet?” vroeg Molly belangstellend.

„Ja, dat wel,” gaf hij toe. „maar jij bent er nog een heel eind vandaan.”

„Dat weet ik,” bekende ze nederig en berouwvol. „Maar je blijft me les geven, is 't niet?”

Hij keek in het gretige gezichtje, zoo aandoenlijk bezorgd, om het weer goed te maken. 't Was maar weer een bui van haar, begreep hij — 't zou dwaasheid zijn, onvoorwaardelijk toe te geven; maar hij vond de kracht niet om weerstand te bieden, en bromde onwillig:

„Als je 't me zoo vraagt, zal ik wel moeten.”

Ze huppelde weg, en coquet haar rok ophoudend met duim en vingers draaide ze uitgelaten blij de kamer rond. Zoo zag sir Richard haar, toen hij terugkwam, en hij keek het taferel met lachende oogen aan.

„Zoo, ben je al aan 't oefenen voor het bal?” vroeg hij, en zijn stralend gezicht noodde Paul, mee te lachen. Hij zag dat er iets haperde, want zijn neef zette een gezicht als een oorworm: en opeens scherp, vroeg hij: „Wat mankeert jou?”

„Molly gaat niet naar dat bal,” klonk het zacht maar beslist.

De pirouette, waaraan Molly bezig was, werd afgebroken en sir Richard's oogen stonden groot van verbazing.

„Niet naar 't bal?” herhaalde hij.

„Maar Rupert zal een formeele uitnodiging sturen!”

„Daar bedankt ze voor.”

Sir Richard haalde diep adem en keek zijn neef verbluft aan.

„Maar ik heb 't aangenomen!” stoorde hij op.

„Jawel, maar ik niet,” zei Paul kwaad. Venijnig ging hij voort: „Weest u maar blij, dat er nog iemand is, die zijn hersens nog een beetje bij elkaar heeft.”

Sir Richard zag hem aan met een langen blik. „En die iemand is?” spotte hij.

„U niet,” zei Paul fel.

De toorn week langzaam uit sir Richard's gezicht en hij lachte genoeglijk.

„O, ik snap 't al,” zei hij, goedmoedig minachtend. „Je bent bang, dat ze herkend wordt.”

„Dat is één ding.”

„Ik heb er over nagedacht,” zei sir Richard met neerbuigende meerderheid. „Er komt haast niemand, die haar ooit gezien heeft, en dié haar gezien hebben, zullen nu voor 't eerst naar haar kijken.”

Daar had Paul ook over nagedacht, en hij was ongeveer tot dezelfde conclusie gekomen, maar er was één belangrijke uitzondering, en die noemde hij vinnig:

„En Veronica dan?”

„Veronica?”

„Ja, als ik me goed herinner, heeft Molly soep voor Veronica opgeschept, toen ze den laatsten keer hier was, en dat zal Veronica nog wel weten, denk ik.”

Molly liet een kreetje van verslagenheid hooren, maar sir Richard schaterde het uit.

„De prinses en het bedelmeisje zijn twee totaal verschillende personen,” declameerde hij, „en zelfs de scherpe oogen van onze Veronica zullen in de prachtig uitgedoste Margaret Brown nooit de nederige Molly herkennen, die haar aan tafel bediend heeft.”

„Prachtig uitgedost?” riep Molly met stokkende adem.

„Je krijgt de mooiste japon aan, die er voor geld te koop is,” beloofde de verdoofde minnaar, „een moderne Asschepoes, die aller blikken tot zich trekt en alle tongen in beweging zet.” Hij stak zijn beide handen op en ging op denzelfden gezwoolen toon voort: „En al herkent iemand je, wat doet 't er toe? Eéns moeten ze je toch herkennen en nu heb je de kans om je te laten zien, zooals je bent — als een dame, waar iedere man trotsch op zou mogen zijn.”

Molly vlocht haar vingers door elkaar en drukte ze tegen haar kin in een overmaat van ademlooze geestdrift, maar Paul zette een koudwaterstraal op het schoone fantasiebeeld met een verachtelijk:

„Misschien is zij Asschepoes, maar ik ben de prins niet, dus als u mij maar uit de geschiedenis schrapt.”

„Bedoel je, dat je niet gaat?” vroeg sir Richard starend.

„Ik bedoel, dat ik Molly niet meeneem.”

Een stilte.

„Maar Paul,” kreet het meisje ontsteld, „dan kan ik er ook niet heen!”

„Dat kun je ook niet!”

Molly's lippen trilden en haar armen vielen slap langs haar heen.

„Dat zullen we dan eens zien!” viel sir Richard uit, met vlammende oogen.

„Als jij haar niet meeneemt, doe ik 't!”

„U?” Paul draaide zich om, of hij door een pijl was getroffen.

„Ja, waarom niet?” vroeg zijn oom, gepikeerd door een verbazing, die te groot was naar zijn zin.

„Maar 't is een bal!”

„Ik weet dat 't een bal is.”

Paul staarde hem met groote oogen aan. „En wat zou u dan doen,” vroeg hij. „Wachten op een polka?”

Wordt vervolgd

Verzorg kleine verwondingen met

Hansaplast
„elastisch”
antiseptisch snelverband

U voorkomt daardoor infectie en ondervindt geen hinder meer van de wond, noch belemmering in Uw bewegingen. Zorg er dus steeds voor een pakje bij U te hebben.

Verkrijgbaar vanaf 15 Cent. — Reisverpakking 35 Cent.

U merkt, als anderen BODY ODOUR (B.O.) hebben..
MAAR VOELT U ZICH ZELF WEL VEILIG?

Het onaangenaamste van B.O. is, dat de betrokken persoon het zelf niet merkt: hij weet zelf niet, dat hij aanstoot geeft. Transpiratie, als U daarop niet let, is de oorzaak van B.O. en daar iedereen transpireert, loopt iedereen de kans, anderen te hinderen. Maar U kan B.O. voorkomen. Rexona, met haar speciale gezondheidsbestanddelen, geeft U een volkomen waarborg tegen B.O. Het werkzame, reinigende schuim van Rexona dringt diep in de poriën van de huid en bevrijdt ze van alle onzuivere bestanddelen. Niemand mag B.O. riskeren en bovendien hoeft het niet, als U geregeld Rexona gebruikt.

REXONA BESCHERMT
U TEGEN BODY ODOUR (B.O.)

REX 32-0141

Een paar druppels
per dag

houden Uw haar steeds krachtig en gezond en geven het die mooie, zachte glans, die het kenmerk is van een welverzorgd uiterlijk. Bovendien blijft het haar den geheelen dag keurig in den vorm.

Dralle's Berkenhaarwater, het waardevolle natuurproduct, werkt direct in op de hoofdhuid. Het bevordert daardoor een natuurlijke, volle haargroei, terwijl het tevens roos en haaruitval voorkomt en bestrijdt. Wie prijs stelt op mooi, verzorgd haar, gebruikt daarom dagelijks

BERKENHAARWATER

BERKENBRILLANTINE - BERKENHAARFIXATIEF - BERKENSHAMPOO

Twee vrouwelijke Turksche rechters, modieus gekleed, bij 't verlaten van het gerechtshof te Ankara.

dwingen — vooral in het conservatieve Engeland bijvoorbeeld.

Haast zonder eenigen overgang is de Turksche vrouw, die altijd zat opgesloten in de schemerige woonvertrekken achter zwaar betraliede vensters, in het volle, bruisende leven geplaatst en het heeft lang geduurd alvorens zij zich aan de overdadige mogelijkheden wist aan te passen.

Een collegiaal gesprek over 'n moeilijk geval.

Mej. Rebia, vijfentwintig jaren oud, presidente van 't gerechtshof te Ankara, een der brilliantste rechters van gansch Turkije. De vrouwelijke Turksche rechters hebben dezelfde macht en bevoegdheid als de Europeesche rechters: zij zijn volkomen onafhankelijk en kunnen niet uit hun ambt worden ontszet.

Turksche vrouwen spreken recht!

Een unieke fotoserie, die de emancipatie der Turksche vrouw op overtuigende wijze aantoont

Vrouwelijke rechters van 25 jaar oud!

De emancipatie der Turksche vrouwen kan waarlijk gelden als een der grootste omwentelingen van den laatsten tijd. Zij hebben, dank zij den grootschen stijl waarin Kemal Atatürk zijn hervormingen van Turkije doorvoerde, heel wat gemakkelijker dezelfde rechten als de man gekregen dan hun zusters in 't moderne Europa, die langen tijd op verbitterde wijze hun rechten stuk voor stuk moesten af

Bey Vehbi, de president van 't gerechtshof te Ankara, in discussie met de vrouwelijke presidente, mej. Rebia.

De jongere generatie echter, die onbevanger tegenover dit alles stond, heeft zich enthousiast en met hart en ziel in de branding van 't leven gestort; ieder beroep pakte zij aan; huishoudscholen op Europeesche leest geschoeid rezen als paddenstoelen uit den grond, de universiteiten werden als 't ware door de Turksche meisjes bestormd en 't terrein, waar zich de emancipatie der Turksche vrouw momenteel het volledigst demonstreert, is wel de rechtszaal: met name het gerechtshof te Ankara, aan het hoofd waarvan naast een mannelijken collega mej. Rebia staat, een vijfentwintigjarige vrouwelijke rechter, een der brillantste rechters van gansch Turkije bovendien! In 1925 werd te Ankara de eerste leerstoel in 't moderne Turksche recht, dat in ieder opzicht grondig verschildt met het oude, opgericht en thans, nog geen vijftien jaar later, heeft de Turksche vrouw ook op dit gebied haar stellingen veroverd.

De unieke fotoserie, op deze pagina's afgedrukt, is om meer dan

Op de getuigenbank — vol aandacht voor de manier, waarop de vrouwelijke rechters het verhoor afnemen en 't onderzoek leiden.

Bey Sokmener, een der beroemdste advocaten van 't moderne Turkije, in gesprek met zijn cliënten in de wandelgangen van het gerechtsgebouw.

één reden bijzonder interessant: zij brengt ten eerste de dagtaak van de vrouwelijke Turksche rechters in beeld, maar bovendien is zij de eerste fotoreportage, die ooit in een Turksche rechtszaal werd genomen!

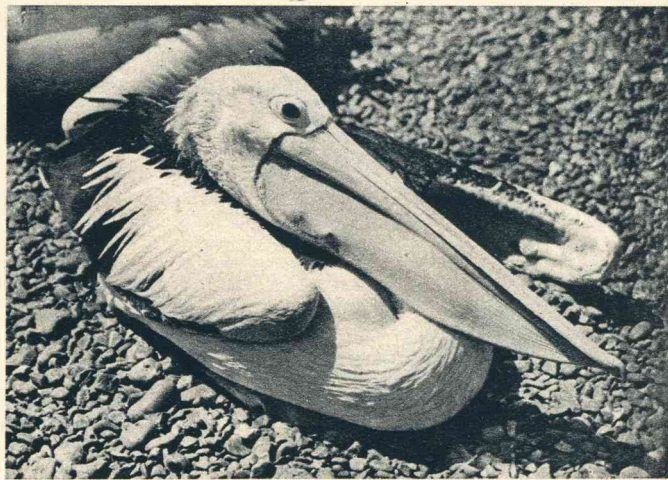

Een andere beroemdheid is de jeugdige vrouwelijke rechter mej. Hayrunisa. Zij is op deze foto bezig recht te spreken over een beklaagde (op den voorgrond rechts). In Turkije is 't woord van den rechter wel en zijn er geen jury's. Een dergelijke opname werd tot nu toe nooit in 'n Turksche rechtszaal gemaakt.

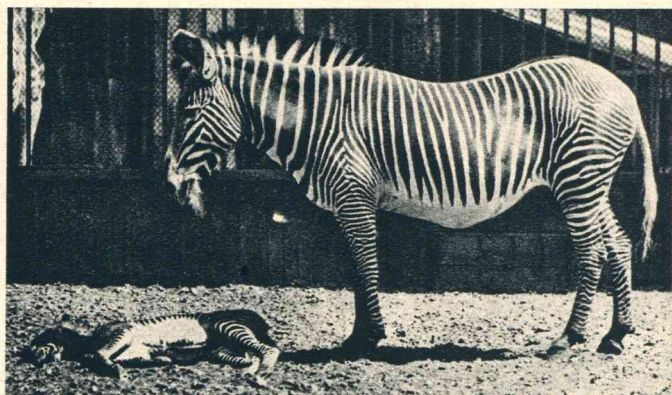

Met volle kracht uit de haven van IJmuiden

Zomer in den dierentuin

Vele bewoners van den dierentuin hebben in den zomer dikwijls met de hitte te kampen. Deze pelikaan schijnt zich evenwel niet veel van de warmte aan te trekken, want hij heeft zich heerlijk in 't koesterende zonnetje neergevlid en laat z'n nogal omvangrijken snavel gemoedelijk op z'n romp rusten.

Moeder zebra blijkt minder last van de hitte te hebben. Urenlang staat zij onbeweeglijk in de brandende zon, terwijl ze zorgzaam over haar jong waakt.

Het nijlpaard vindt verkoeling in het water. Begeerig spert hij z'n geweldigen bek wijd open, waaruit blijkt dat hem de bezoekers met hun versnaperingen, ondanks de hitte, niet geheel koud laten.

Wel eenigszins lusteloos heeft de Indische bok zich bij de warmte neergelegd, maar veel schaaft zij hem niet, daar de tropische zon hem tegen hoge temperaturen gehard heeft.

VERDWENEN SCHEPEN

*En langdurige processen
tusschen reeder en
verzekeringsmaatschappij*

De oude scheepsklok van de „Lutine”, het schip dat ondanks fantastische duikerklokken en tinbaggermolens zijn goudlading zorgvuldig in het Terschellinger zand verborgen houdt, speelt nu reeds bijna 100 jaar een bijzondere rol in de Londensche scheepvaartwereld. De klok werd in 1850 opgehaald en sedertdien hangt zij in het gebouw van „Lloyd's”, waar zij met één slag aankondigt, dat 'n schip verloren en met twee meedeelt, dat een verloren gewaand schip „terecht” is.

Wanneer 'n schip ver over tijd is en men heeft intusschen niets over het lot van het vaartuig vernomen, dan loopt de verzekeringspremie zoo ver op dat niemand ten slotte meer eenig risico op zich wil nemen, m.a.w. : het schip kan niet herverzekerd worden. Op dat oogenblik teekent men bij Lloyd's aan, dat die en die boot „veel te laat” is en men vraagt om inlichtingen. Na zeven dagen wordt het schip definitief als „vermist” beschouwd, de Lutine-klok geeft één slag en de verzekeringsmaatschappij moet betalen.

Hoe goed deze regeling is blijkt wel uit het feit, dat er slechts één geval bekend is van een vermist schip, dat ten slotte toch op kwam dagen. Dit gebeurde met de „Red Rock”, een zeilschip, dat op 20 Februari 1899 Townsville in Queensland verliet met Nieuw-Caledonië als bestemming. Het moest daar in het begin van Maart aankomen, maar het verscheen niet en de verzekeringspremie steeg, naarmate de dagen en weken verstreken. Ten slotte nam men op 7 Juni aan, dat het schip verloren was, maar juist toen men bij elkaar kwam om af te rekenen, arriveerde een telegram, dat de „Red Rock” de haven van Noumea bereikt had. Er was eigenlijk onderweg niets gebeurd, te weinig zelfs, want windstilte was de oorzaak geweest van deze vertraging, waardoor het vaartuig 113 dagen over 1800 kilometer had gedaan, dus ongeveer 16 kilometer per dag had afgelegd! Zelfs voor een zeilschip wel heel erg weinig.

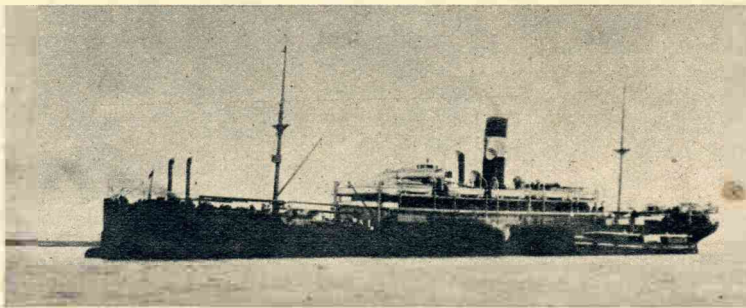
De „Lalla Rookh”, ook zoo'n hardzeiler, was nog niet officieel „vermist”, toen zij uit Brisbane na 199 dagen te Falmouth aankwam, maar zij was ten minste van Australië naar Engeland gevaren. Waarschijnlijk geschrokken van dit langzaamheidsrecord verkochten de eigenaars het schip aan een Noorsche maatschappij en het bleek toen, dat deze zelfde „Lalla Rookh” het ook vlugger kon, want ze voer in 87 dagen van Frederikstad naar Sydney.

Als een schip met zijn heele bemanning verloren gaat, weet men natuurlijk nooit, wat er precies gebeurd is. Maar in heel veel gevallen kan men toch

wel nagaan wat de reden geweest moet zijn: drijfijis, een gevaarlijke lading of bijzonder slecht weer. Doch van twee schepen kunnen we toch wel zeggen, dat zij op hoogst geheimzinnige wijze verdwenen zijn. Het eerste is de „Waratah”, een passagiersschip van 10.000 ton, toch niet bepaald een klein schepje, dat op 25 Juli 1909 de haven van Durban verliet op weg naar Kaapstad, twee dagen later nog in volle zee gezien werd en daarna nooit meer. Het tweede is de „Kobenhavn”, een Deensch cadettenschip, op weg van Montevideo naar Australië. Het verliet de haven van Montevideo op 14 December 1928; bewoners van Tristan da Cunha meenen het gezien te hebben, maar het merkwaardige is, dat dit eiland heelemaal niet in den koers van 't vaartuig lag. En bovendien had de „Kobenhavn” nog radio aan boord.

Maar als we het over geheimzinnigheid hebben, dan spannen de schipbreuken, waarvan betwijfeld wordt of het wel echte schipbreuken zijn, de kroon.

In het algemeen verdwijnen in zulke gevallen noch het schip, noch de bemanning spoorloos; gewoonlijk weet de laatste zich te redden, terwijl het vaartuig soms, als de „schipbreuk” niet goed gelukt is, nog uren en uren blijft drijven. Dit laatste was bij voor-

De „Waratah”, 'n verdwenen passagiersschip van 10.000 ton.

beeld 't geval met de „Ioanna”, 'n Grieksch schip, dat in 1921 volgens den kapitein van het vaartuig op een mijn stiet, waardoor het meteen begon te zinken. Ongelukkigerwijze of gelukkigerwijze — het hangt er maar van af van welk standpunt men het wil beoordeelen — kwamen in het deel van de Middellandsche Zee, waar de „Ioanna” zonk, geen mijnen voor en tot overmaat van ramp werd het schip, lang nadat de bemanning het verlaten had, opgemerkt door een Engelsch schip. Men zag wel, dat het schip verlaten was, maar kon verder niets ongewoons constateeren: de radio-antenne was nog volkomen in orde, het

De „Lalla Rookh” vestigde in 1905 'n langzaamheidsrecord door in 199 dagen zeilen van Brisbane naar Falmouth te komen.

schip dreef geheel rechtstandig en het duurde een heelen tijd voor men er achter kwam, dat de „Ioanna” langzaam zonk.

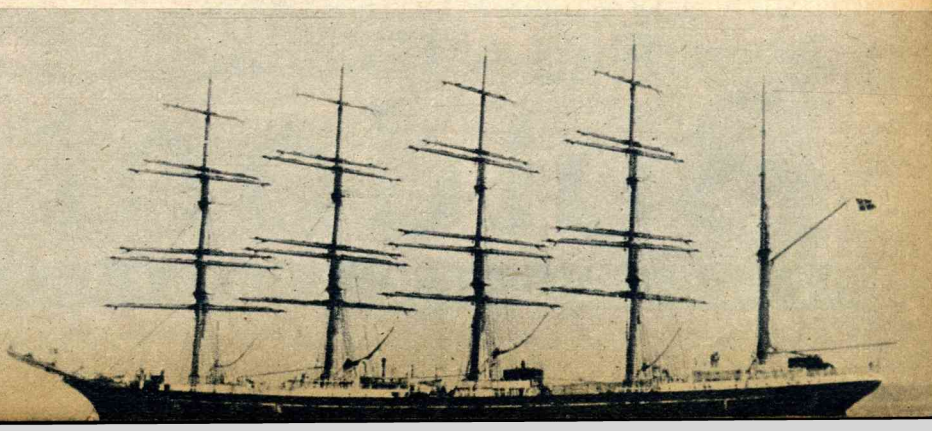
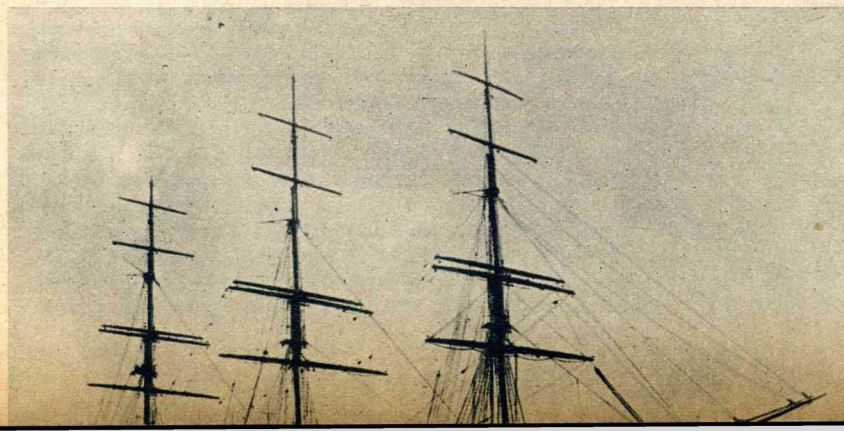
Bij het proces, dat om de verzekeringspenningen gevoerd werd, bleek, dat het niet zoo gemakkelijk is een schip opzettelijk te laten zinken en dan later net te doen, of het een ongeluk was. Er werden een paar pijnlijke vragen gesteld: Waarom voer het schip buiten zijn gewonen koers, te dicht aan de kust? Om de bemanning gelegenheid te geven gemakkelijk aan land te komen? Hoe kwam het, dat het schip geen S.O.S.-seinen had uitgezonden, terwijl uit alles bleek, dat men het in alle kalmte verlaten had? Als er dan zoo'n groote ontploffing had plaatsgevonden, zooals de kapitein beweerde, hoe kon het vaartuig dan nog dertien uur blijven drijven?

De „Katina”, een ander Grieksch schip, werd evenals de „Ioanna” tot zinken gebracht, door een aantal pijpen open te zetten, maar hier zou het bewijs van fraude niet zoo gemakkelijk geweest zijn, als de kok niet verklaard had, dat hij vlak voor de vermeende catastrofe het bevel had gekregen midden in den nacht een flink maal te bereiden. Zijn verklaring werd bevestigd door de bemanning van de loodsboot, die de schipbreukelingen had opgepikt. Volgens het verhaal hadden de zeelui van de „Katina” immers den geheelen nacht hard gewerkt om hun schip, dat lekgeslagen was door middel van een presenning, voor den ondergang te behoeden, maar toen zij aan boord van de loodsboot kwamen had niemand honger.

De Grieken zijn vooral vlak na den oorlog beruchte „schipbreukelaars” geweest en zodra er in dien tijd van een Grieksch schip verteld werd, dat het onder de golven verdwenen was, keek men elkaar al veel beteekenend aan en het werd meestal een langdurig proces. Eens heeft men zelfs 41 gevallen in zes maanden tijds moeten behandelen, maar lang niet altijd slaagde de reeder er in zijn goede trouw te bewijzen en zoo werd den verzekeringsmaatschappijen in die bepaalde periode de betaling van zes millioen pond bespaard, doordat men kon bewijzen, hoe moeilijk het is, een schip „spoorloos te laten verdwijnen”.

De „Red Rock”, het vermiste schip dat terugkeerde.

Het Deensche opleidingsschip „Kobenhavn”. Schip en bemanning verdwenen spoorloos.

Reclame Knippatroon

No. 16

VOOR SLECHTS

15 ct.

Verkrijgbaar in de maten
40 - 42 - 44 - 46

Voor de vakantie,
kan 't mooier,
Dees' gezellige blouse
met overgooier?

Deze kledingstukken mogen niet aan Uw vakantie-uitrusting ontbreken. Zij zullen U zeer zeker goede diensten bewijzen en... ze zijn zeer aangenaam en praktisch in het dragen. Bovendien kunt U ze met ons goedkoop en handig reclameknippatroon gemakkelijk in een middag maken en vormt deze blouse met overgooier een prettige aanvulling van Uw garderobe. Tevens is dit een mooie gelegenheid om met onze uitstekende Kant-en-klaarpatronen kennis te maken. De levering geschiedt binnen 24 uur.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR

PANORA

NASSAUPLEIN 1 - HAARLEM

Eet meer...

Ja waarom eigenlijk niet? Trek hebt U wel, gezond is het zeker. Wanneer het U maar goed bekwam en U niet na iederen maaltijd klachten had, als: branding, opgeblazenheid, zure oprispingen e.d., die een gedeelte van Uw leven vergallen. Echter, al die klachten zijn meestal een gevolg van overmaat van zuur en hier brengt Gebismureerd Magnesium redding. Een kleine dosis, na de maaltijden in wat water ingenomen, maakt onmiddellijk een einde aan een slechte spijsvertering.

**Gebismureerd
magnesium**
verlicht onmiddellijk

DE VEREERDER DER KONINGIN

En der vele puzzles, die de geschiedkundigen nog niet konden oplossen, hangt samen met een stukje papier, dat nog berust in de archieven van het Schrikbewind. De geschiedenis van dat „vodge papier” is zoo vreemd en romantisch, dat Dumas er den roman „Le Chevalier de Maison-Rouge” op gebouwd heeft.

In 't begin der Omwenteling bestond er een club van getrouwen, de Gezellen van den Dolk, die gezworen hadden, zoo noodig hun leven te geven ter verdediging van den benard koning en de koningin. Eén hunner, de ridder de Rougeville — zoo noemde hij zich ten minste, ofschoon hij in werkelijkheid Joseph Gonze heette en de zoon was van een rijken wijnkooper — was aan het hof welbekend. De charme en de schoonheid der koningin hadden hem diep aangegrepen — hij was haar geheime bewonderaar en slaafsche ridder.

Veel Gezellen van den Dolk werden gesnapt en terechtgesteld. Rougeville nam een nieuw legertje van vijfhonderd vrijwilligers in dienst. De gevangenis bestormen kon niet. Maar als de koningin geld kreeg... als zij de paar gendarmen kon omkopen, die haar in haar cel bewaakten... als zij hen kon overhalen, om haar, op 't afgesproken moment, naar de gevangenispoort te leiden... dan zou het legertje de wacht kunnen overvallen, en kon men, in de opschudding, de koningin laten verdwijnen!

De koningin moest echter worden ingelicht; zij moest worden voorbereid op haar rol, en de steekpenningen moesten haar in handen gespeeld worden. Dit leek een uiterst moeilijk probleem, maar Rougeville wist het op te lossen.

Hij maakte kennis met den inspecteur der gevangenis, 'n zekeren Michonis, een klein herbergertje, dat tot lid van den Senaat was gekozen en op genoemden post was geplaatst. Het was een verwaand ambtenaartje, 'n bovenmate trotsch op zijn recht, om de cel der koningin binnen te loopen met zijn handen in zijn broekzakken en zijn hoed op zijn hoofd. Rougeville vroeg hem te eten, liet hem flink wijn drinken, en vleide hem, dat hij zoomaar toegang had tot de koninklijke gevangene. De ijdelheid van den gast werd wakker; hij bood aan, Rougeville mee te nemen, als hij den volgenden keer de cel in ging.

Toen het oogenblik voor dat bezoek kwam, en Rougeville voor de kerkerdeur stond, voelde hij, dat hij al zijn moed en beleid nodig zou hebben. Er bestond gevaar, dat de koningin eenig blijk van herkenning zou geven, als zij hem zag, en dan mislukte alles. Zijn hart klopte wild, toen hij de cel betrad.

De kerker was een laag steenen vertrek, met een gewone houten tafel en een paar goedkope stoelen gemeubeld. Aan één eind hing een gordijn, dat een smal bed afschuttede. Een der twee gendarmen stond op wacht, en een vrouwelijke cipier, Marie Harel, zat aan het raam te naaien. Op een der goedkope stoelen zat de koningin, zij, die hij het laatst gezien had op een troon, in al haar gratie en schoonheid, met

de pracht van een hof om zich heen. Nu droeg zij een vershoten, verstelde katoenen japon, haar gezicht was bleek en gerimpeld, haar oogen waren rood, haar bruine haar grijsde. Toen zij haar oogen, die wat bijziende waren, opsloeg, herkende zij den bezoeker niet aanstonds. Toen kreeg zij een kleur; maar geen kreet ontsnapte haar: 't gevaar, waarvoor Rougeville gebedd had, was voorbij. Hij nam een roode anjelier uit zijn knoopsgat en liet die ongemerkt vallen. Meer wou hij niet doen dien dag. Hij bleef stil en roerloos staan, tot hij de cel verlaten moest.

Toen hij weg was, vroeg de koningin aan Marie Harel, of die een glas water voor haar wou halen. De vrouw ging. De koningin wachtte, tot de schildwacht haar den rug had toegekeerd, raapte toen de anjelier op en ging er mee achter het gordijn. Daar plukte zij de bloem uit elkaar en vond 't verwachte briefje. Het bevatte in kortewoorden het plan voor haar bevrijding; schrijverkwam over enkele dagen terug, stond er in, en dan zou hij een pakje banknoten laten vallen, om de bewakers om te koopen.

De koningin had tot dan toe haar lot kalm en moedig gedragen; maar nu zij, met het schavot voor oogen, opeens dien straal van hoop zag, raakte zij van streek. We mogen wel zeggen, dat zij gek

werd van blijdschap. Zij scheurde het briefje aan snippers, en toen, zoo onverstandig mogelijk, nam zij een papillotje, en daar zij geen pen of potlood had, prikte zij er een boodschap in met een speld. Toen kwam zij, met dat papiertje in de hand, achter het gordijn vandaan.

Zij schijnt in den waan verkeerd te hebben, dat de schildwacht heimelijk op haar hand was, en dat zij met medelijden opwekken verder zou komen dan met omkooping. „Monsieur Gilbert,” zei ze, „ik weet, dat u mij goedgezind bent. Die meneer wil mij redden en hij heeft me een boodschap gegeven in een bloem. Ik heb mijn antwoord in dit papiertje geprikt. Geeft u 't hem, als hij weer komt.” En zij gaf hem het strookje.

De soldaat nam het aan, verliet de cel zonder iets te zeggen, en bracht het papiertje naar zijn commandant!

Alles was verloren; het plan was mislukt; de koningin was verloren. Michonis werd gearresteerd, stond terecht en werd guillotineerd. En toen begon de Fransche politie te zoeken naar Rougeville.

Het noodlottige papiertje bestaat nog — en het is een puzzle. Want de woorden, die er in geprikt staan, heeft men nooit kunnen ontcijferen. Wat heeft de koningin, in haar halven waanzin van hoop en vreugde, willen zeggen? Tal van schrandere hoofden hebben gezocht, maar vruchteloos. Het raadsel ligt nog onopgelost...

Rougeville, de vogelvrij, beleefde neg vele avonturen, maar gevat werd hij niet. Aan 't einde van het Schrikbewind keerde hij naar Parijs terug, en ook toen kon hij het samenzweren niet laten. In 1814 zette hij een samenzwering tegen Napoleon op touw, maar toen werd hij gegrepen en in aanwezigheid van een talrijk publiek gefusilleerd.

Koningin
Marie Antoinette.

*Stapels werk
vliegen weg!*

Vindt U het moeilijk, om frisch en opgewekt te blijven onder het werk? Niets is makkelijker dan dat! Zorg dat U Eau de Cologne Boldoot bij U heeft... 'n paar druppels van deze geurende verkwikking maken U tot „'n ander mensch”... tot iemand, wien alles vlot afgaat... tot iemand, die zelfs op een druk, vermoeiend kantoor stapels werk kan afdoen!

Ga nooit zonder
Eau de Cologne

Boldoot

NEDERLANDSCH FABRIKAAT.

De keizer van Brazilië

door J. Gerhard Toonder

De geschiedenis van Luciano Romeiro, senhor, begint bij de slavenjagers, die zijn voorouders uit Afrika haalden, maar daar weet u alles al van af, ook van het werk op de plantages. Laat ons dan zeggen, senhor, dat zij begint bij zijn grootvader, die van de plantage wegliep, maar, senhor, wat kan u zijn grootvader schelen? Een oude neger is dat; stokoud is hij nu, niemand weet hoe oud wel, hij ook niet. Maar Luciano, dat is 'n man, senhor! Hij is gezond, hij is dik; als hij lacht golft z'n lichaam van 't vet; hij heeft groote handen en voeten en 'n stem als een bronzen gong. Zoo is Luciano Romeiro, en zijn vrouw, Elena Romeiro, doet weinig voor hem onder. Wat is zij dik, senhor; zoo groot en breed als een os, een mooie negervrouw is zij. Ook zijn de kinderen, Julio, Inez en Armando, welgeschapen. Maar die grootvader dan vluchtte in het woud, zwierf een paar jaren om langs de Groote Rivier, en bouwde eindelijk, ver bewesten Manaos, met een aantal lotgenooten een eigen dorp, waar het leven was als in Afrika. Men jaagde, vischte, liet de vrouwen werken en alles ging best. Op een dag kwam er een blanke handelaar, die met de verstandigste mannen het woud in ging en hun toonde: dat soort hout moesten zij bij gelegenheid voor hem vellen, daar zou hij geld en goederen voor geven, die vruchten kon hij wel gebruiken, dat soort liane kocht hij ook, en een van die boomen scheidde een vreemd, melkachtig sap af als men er in sneed; ja, dat kon hij ook gebruiken. Luciano's vader was geen vlijtig man. Hij brandde een stuk bosch leeg en plantte er twintig, dertig, veertig van die melkgevendende boomen; toen ging hij op zijn rug liggen kijken, hoe zij groeiden, terwijl de andere mannen het woud in gingen, wel drie of vier keer per jaar, om er boomen te kappen en verder te doen wat de blanke had gezegd. De boomen werden grooter, en Luciano's vader stierf aan te veel eten en liggen.

Intusschen kwam ieder jaar de blanke handelaar, en soms zochten de negers hem zelf in Manaos op, want er bestond toen al lang geen slavernij meer. Maar in een zeker jaar werden allen in hem teleurgesteld; toen zei hij: „Vlieg op met je boomen en je knollen, die heb ik nu zooveel van je gekocht, dat ik er in stik. Nu moet ik rubber van je hebben, de echte, goede hevea.” „Wat?” zeiden de negers. Het was belachelijk, senhor. Niemand had ooit van hevea-rubber gehoord, maar die handelaar moest het hebben of hij was voor zijn leven ongelukkig. Toen ging Luciano naar zijn veertig boomen, hij sneed er in en ving uit iederen boom 'n pan vol rubber op. En nu, senhor, had u dien koopman moeten zien! Hij kon niet bemantelen hoe blij hij was, hij bood Luciano in ruil een wekker, een gramfoon en twee liter jenever aan, alsof dat zoo maar niets was; en

Luciano, die begreep hoe de zaken stonden, gaf hem de rubber pas nadat hij er nog een hoogen hoed bij had gedaan.

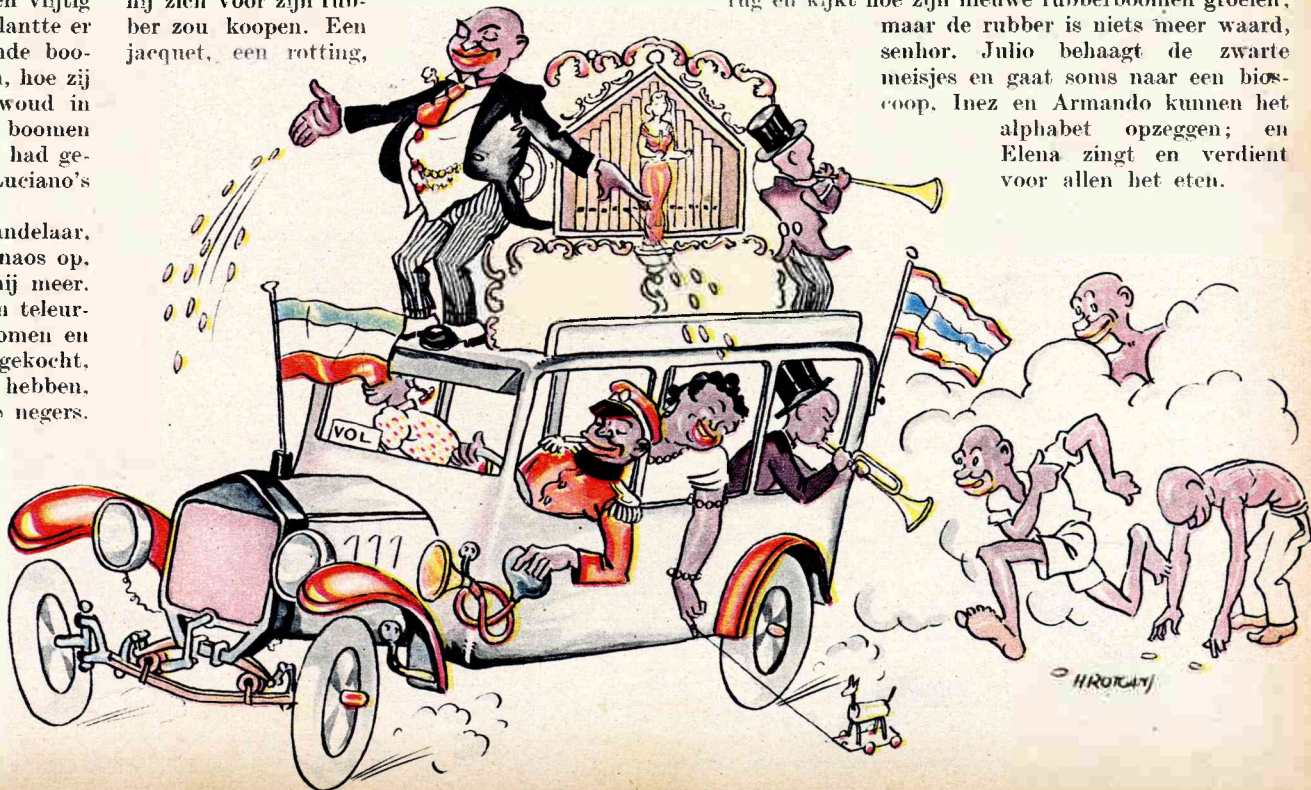
U kunt zich denken, senhor, welke tijden nu voor Luciano aanbraken. Begrijp wel, hij was een beschaafd man, de moderne cultuur was al lang doorgedrongen ten westen van Manaos: maar een wekker, een gramfoon en een hooge hoed, om van de meer vergankelijke jenever te zwijgen, zijn toch zeker begeerenswaardige zaken, die den bezitter 'n zekere waardigheid verleenen. En bovendien, wat belangrijker was: terwijl de andere negers zich gek draafden in de bosschen

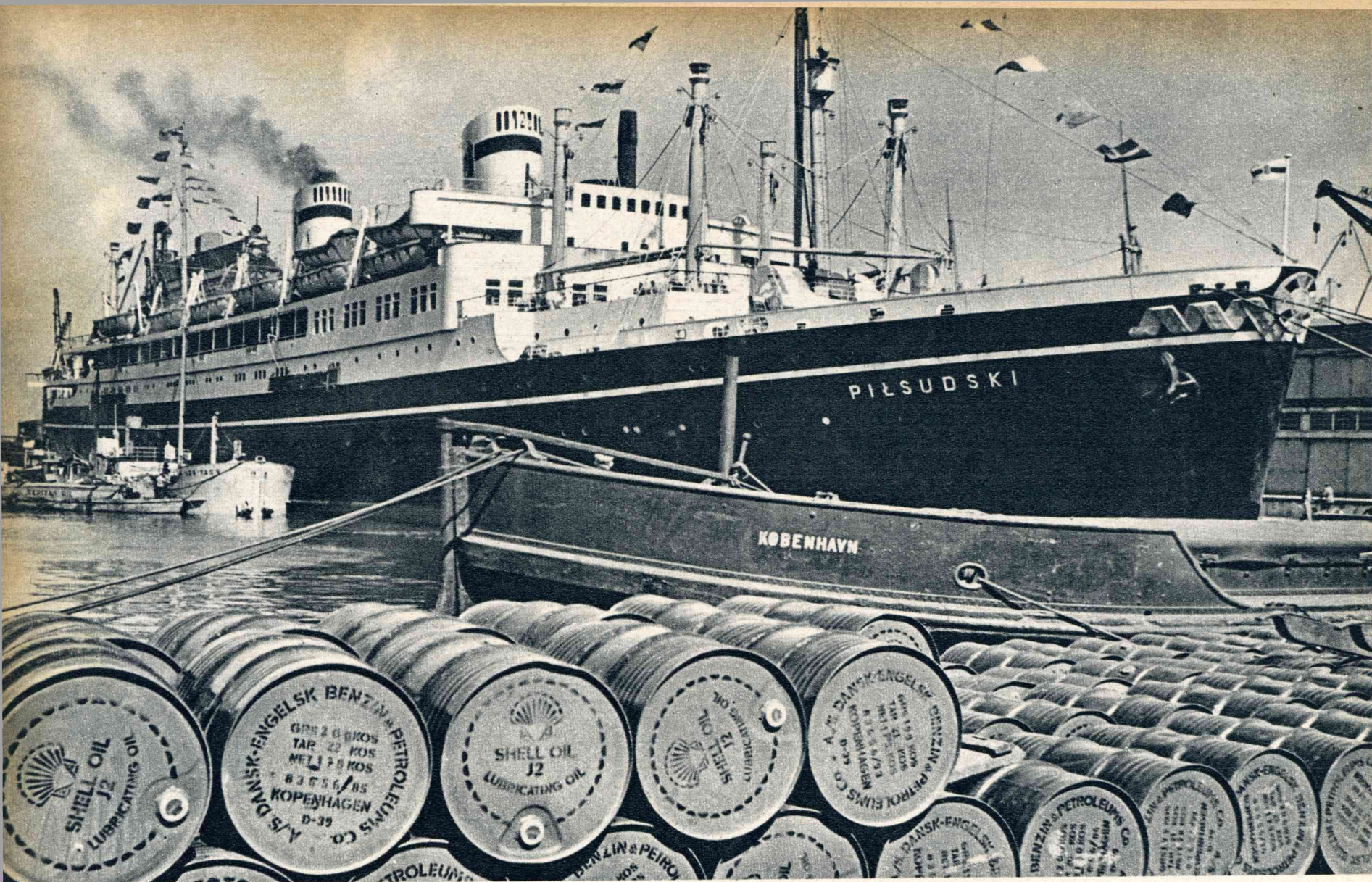
om hier en daar een enkel armoedig heveaatje te vinden, hoefde Luciano slechts, dank zij den vooruitzienden blik van zijn vader, iederen dag met zijn hoogen hoed op naar zijn aanplanting te wandelen en daar zijn veertig welvarende boomen iets af te tappen. Er ontstond een regelmatig verkeer van Manaos naar dat dorp en omgekeerd; nu eens kwam de koopman kijken hoe het ging, dan weer zakten Luciano en zijn benijders in hun kano's de Groote Rivier af om hun waren te brengen. Luciano plantte natuurlijk nog meer boomen bij; dat deden de anderen ook, maar hij had een voorsprong die niet meer in te halen was. En dien wist hij te gebruiken, senhor. Daar in Manaos leerde hij begrijpen wat rubber waard was, want heel Manaos stond in het teeken van de rubber, zooals men dat noemt; uit alle hoeken en gaten van het oerwoud kwamen daar de negers rubber aanbrengen, en iederen keer waren er weer meer handelaars die er samen om vochten. De prijzen stegen: Luciano kon wel iedere week een gramfoon koopen, maar drie is genoeg voor een mensch; de kinderen hadden elk een wekker om den hals, zoo nu en dan liep er zelfs een af — en Elena had 'n keuken vol koekenpannen, strijkijzers, broodroosters en bieftukkloppers, zij was van onderen tot boven met goud behangen; maar, senhor, iederen dag gaven de rubberboomen hun melk, iedere week vochten de handelaren erger en kon Luciano er meer voor krijgen. En stelt u zich nu voor, senhor, hoe ongelukkig deze Luciano Romeiro zich voelde, toen hij niet meer wist wat hij zich voor zijn rubber zou koopen. Een jacquet, een rotting,

souspieds, een bril; Luciano smolt in de hitte van het oerwoud, maar hij moest toch iets doen? Ach, senhor, het was geen vreugde meer. Wanneer de dorpsbewoners in de verte vreemde klanken hoorden schetteren en schelle kleuren zagen blinken, dan wendden zij zich niet eens meer om, zij bleven kalm liggen en zeiden: „Huh — daar wandelt Luciano met zijn familie. Zij dragen nieuwe kleeren en blazen op koperen fluiten. Huh.” Neen, senhor, daar was geen vreugde meer aan. En toen de rampzalige Luciano Romeiro niets meer kon bedenken, senhor, toen stapte hij met Elena, Julio, Inez en Armando in de kano, zij zetten er de gramfoons en de broodroosters en de rest in, zwaaiden met kleurige lappen en voeren, blazend op hun koperen fluiten, weg, naar Manaos. In Manaos, senhor, kon men deze en dergelijke dingen koopen, maar weinigen hadden zoo'n welvaart als Luciano, en de aankomst aldaar baarde, ook dank zij de vijf trompetten, veel opzien, senhor. Luciano zwaaide met zijn hoogen hoed, hij kocht den eenigen autobus van de stad en reed er mee alle straten rond; zijn vrouw en kinderen maakten muziek en zwaaiden met de vlaggen van Siam en Bulgarije, terwijl hijzelf op de kap zat en milreis om zich heen strooide. Senhor, ik heb vorsten zien verwelkomen in de grootste steden van de wereld, maar nooit zag ik zooiets als dit. Grooten mannen werd de ontroering te machtig, zoodat zij zich snikkend in elkanders armen wierpen, vrouwen vielen flauw, kinderen schreeuwden — ja, het zwarte volk van Manaos was uitzinnig van vreugde, en toen Luciano Romeiro jenever liet schenken, toen kende die vreugde geen grenzen meer. Wel, senhor, dat beviel Luciano. Hij zocht met zijn autobus de handelaars op en liet hen vechten om zijn stuk land met de veertig boomen; honderdduizend milreis, riep er een, honderdtwintigduizend, riep een ander, en zoo ging het door tot zij aan de honderdvijfennegentig duizend kwamen. En dan te bedenken, senhor, dat men voor één duizend milreis reeds een redelijke gramfoon heeft! Welnu, Luciano behing Elena en Inez met diamanten, Julio en de zesjarige Armando kregen jacquets aan en hooge hoeden op; hij vond ergens, tusschen den afval van een draaimolen, die daar eens gestrand was, een goed en fraai beschilderd draaiorgel, dat nog op den autobus kon staan, en 's avonds tapte hij weer jenever en hij liet vuurwerk afsteken. Dat was mooi van hem, senhor; hij bereidde den armen zwarten van Manaos een mooien dag, een onvergetelijken dag, hij wierp voortdurend geldstukken rond en hij lachte met zijn bronzen stem, hij lachte dat zijn heele lichaam schudde. En de negers van Manaos riepen hem uit tot keizer van Brazilië; zij zongen vaderlandsche liederen en sprongen dronken achter den autobus met 't getrompetter en het orgelgedreun aan naar het gouvernementspaleis, om hem te installeren. En toen, senhor, kwamen de traangasbommen en de gummistokken, en alles was uit.

Toen Luciano den volgenden ochtend ontwaakte, senhor, was de autobus in beslag genomen, en hij had nog genoeg geld over om zich een ontbijt en den zijnen een banaan te verschaffen.

Zoo is 's werelds beloop; nu ligt Luciano op zijn rug en kijkt hoe zijn nieuwe rubberboomen groeien; maar de rubber is niets meer waard, senhor. Julio behaagt de zwarte meisjes en gaat soms naar een bioscoop, Inez en Armando kunnen het alfabet opzeggen; en Elena zingt en verdient voor allen het eten.

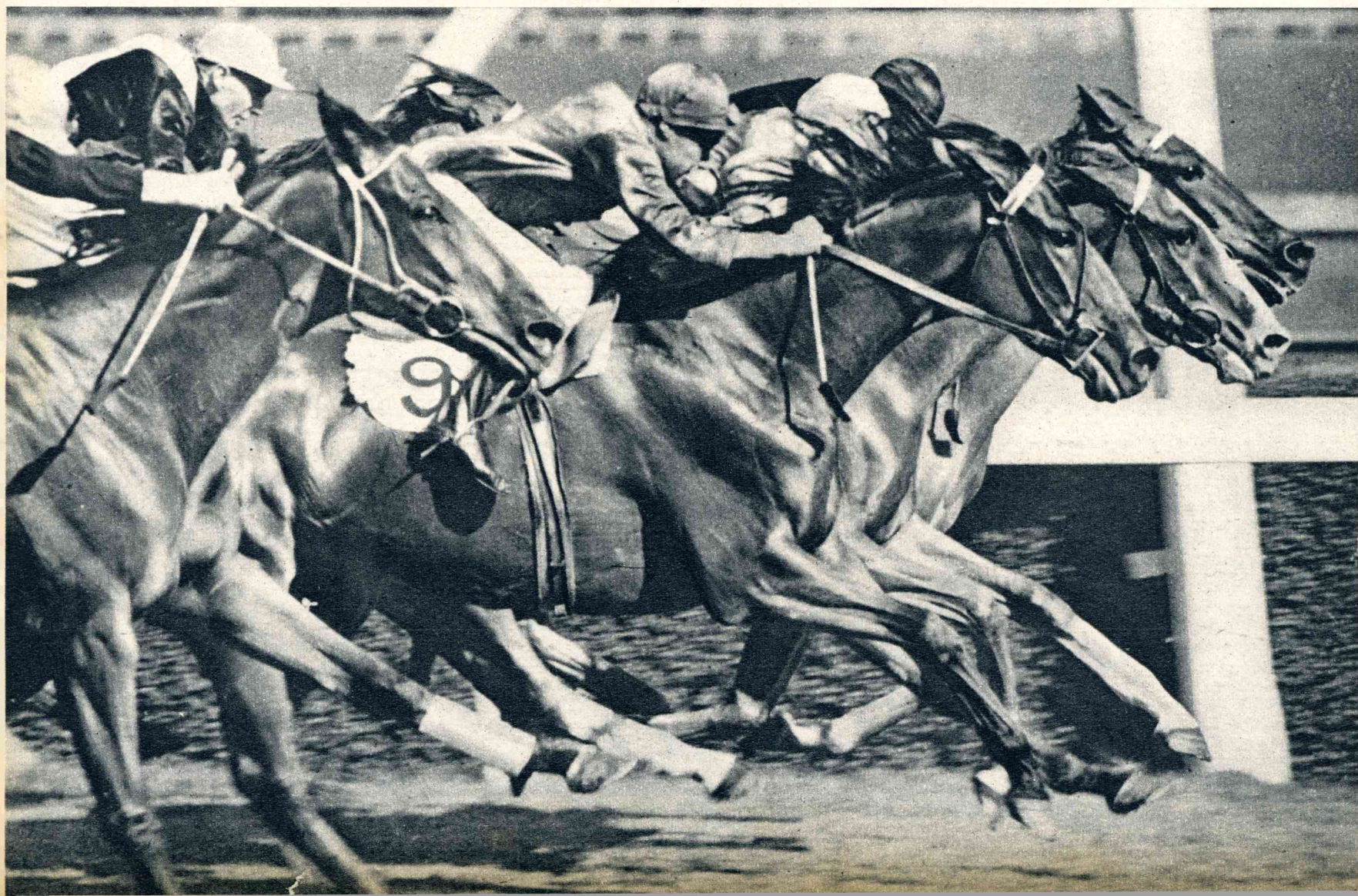

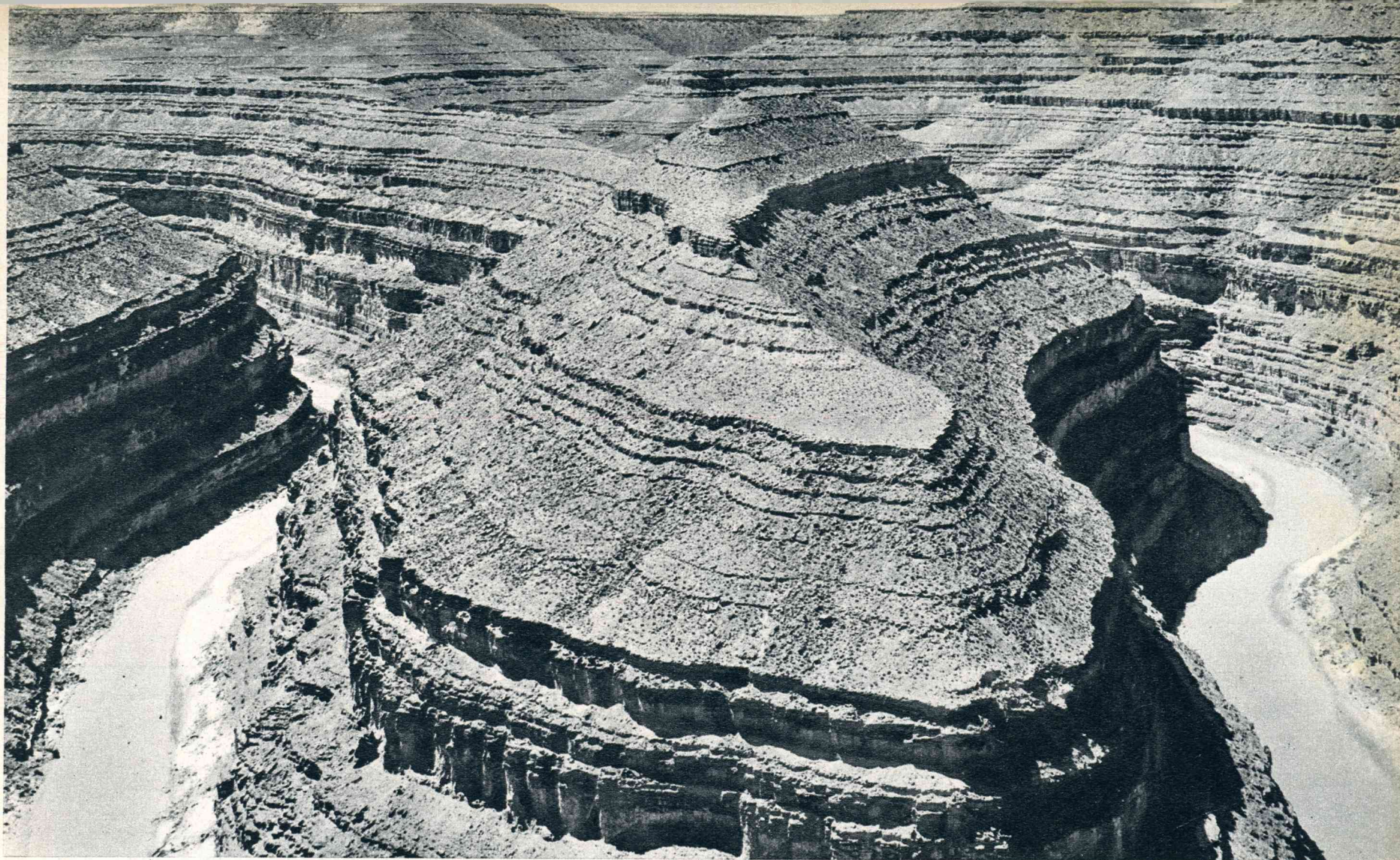

Een imposante foto van de groote Poolsche pakketboot Pilsudski in de haven van Kopenhagen, waar zij, op de overvaart van Gdynia naar New York, passagiers en goederen aan boord nam.

De Engelschen zijn in paardrennen wel de meesters bij uitstek. De heele natie leeft met de groote races mee en het behoeft geen verwondering, dat de Engelsche kolonisten op dit punt voor hun verwanten in het moederland niet willen onderdoen. Een prachtopname van een paardenrace nabij Melbourne in Australië. Nek aan nek stormen de prachtige, rappe dieren naar de eindstreep.

VARIA

Overweldigend en grootscher dan welk bouwwerk ook, dat ooit door menschenhanden werd gemaakt, is de beroemde Goosenerks-kloof van de San Juan Rivier, een der grootste stroomen van Argentinië. De bedding van de rivier lag oorspronkelijk veel hoger, maar in den loop der eeuwen heeft de rivier den rotsachtigen bodem steeds dieper en dieper uitgeslepen en vooral in de stralende zon leveren de loodrechte wanden van de kloof een fantastisch kleureffect op.

De visschers van Wales bouwen hun booten op nog precies dezelfde wijze als hun voorvaderen deden. In den loop der eeuwen heeft men zich natuurlijk wel aangepast aan modernere arbeidsmethoden, maar de grondvorm is ongewijzigd gebleven. Vooral in stroomversnellingen en bij watervallen bewijzen de „caracles”, zooals de booten genoemd worden, hun groote bruikbaarheid, daar zij niet omslaan en gemakkelijk over hindernissen heenglijden. Een risscher uit Wales op zoek naar buit.

kelijk van de kleeden af te borstelen. Van tijd tot tijd is het aan te raden om het kleed eens te kloppen, ten minste als het een los vloerkleed is. Bij vaste tapijten is dit vanzelfsprekend uitgesloten; deze kleeden worden schoongehouden door schuieren, zuigen en af en toe opruimen met water en azijn. Bij het kloppen wordt het kleed aan den linkerkant met den mattenklopper bewerkt. Het stof wordt daardoor losgeklopt en kan uit het weefsel vallen. Na het kloppen wordt het kleed afgenomen met water en azijn. Wij maken een spons even vochtig met de oplossing en wrijven ze luchtig over het kleed; het is dus niet de bedoeling, dat het tapijt nat wordt. Door het water met den azijn wordt veel vuil weggenomen en worden de kleuren weer fris.

Is het kleed erg vuil en zit het vol vlekken, dan kan het zeer voorzichtig met een doekje met lauw sop worden afgenomen. Het is aan te raden, aan een hoekje te probeeren of de kleuren niet doorloopen. Het kleed mag niet nat worden, maar wordt luchtig afgenomen. Na dit werkje wrijven we weer met water en azijn om alle zeepresten te verwijderen.

Eris een uitstekend middel in den handel voor het schoonmaken van tapijten en kleeden, zoodat de dames, die wat luiwerig tegenover het schoonmaken met zeepsop staan, toch in staat zijn om een tapijt weer op te knappen. Hoegenaamd alle vlekken worden hierdoor weggenomen en de kleuren worden weer frisch als bij nieuw weefsel.

Op bijgaande foto's vindt u tevens nog enkele praktische wenken, die vele dames zonder twijfel met succes zullen toepassen.

Roestvlekken op een tapijt, b.v. van een beschadigd metalen meubel, de randen van een emmer, enz. kunnen we verwijderen door ze te beleggen met zout. Na een tijdje spoelen we het zout met schoon water weg en laten het kleed geheel drogen voor er weer over gelopen wordt.

Een tapijt dat vuil geworden is kunnen we bestrooien met zout en daarna afnemen met een spons en lauw water. In het spoelwater gieten we per liter water ongeveer 1 lepel terpentijn. Het weefsel blijft hierdoor soepel en wordt glanzend.

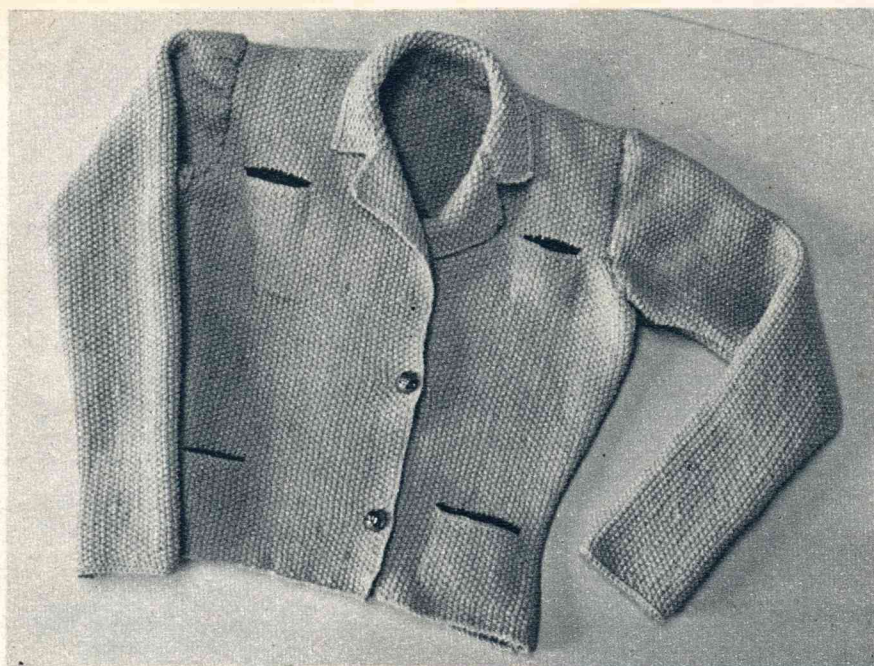
EEN MOOI TAPIJT verhoogt de gezelligheid

Op bijna iederen vloer en in haast elke kamerinrichting past een mooi tapijt. Het maakt de kamer gezelliger en warmer. Toch schrikken we er vaak van terug, niet alleen om den prijs, maar ook om het onderhoud, dat voor vele huisvrouwen een heele onderneming lijkt.

De dagelijksche beurt van een vloerkleed bestaat gewoonlijk uit zuigen of afschuiëren. Nieuwe tapijten, die tot een poolweefsel gewoven zijn, zuigen we den eersten tijd niet, om te voorkomen dat het tapijt in korten tijd kaal zou worden. Het pluus moet eerst goed worden ingelopen; na enkele maanden kan het tapijt gewoon gezogen worden. Bij het afschuiëren van een kleed is het aan te raden om een stofbindend middel te gebruiken, waardoor opwaaien van het stof op de meubels in de kamer wordt voorkomen. Hiervoor kunnen we bijvoorbeeld oude theeblaren gebruiken; deze houden het stof goed vast en zijn gemak-

Voor het reinigen van tapijten kunnen we met veel succes het volgende schoonmaakmiddeltje gebruiken: Schaaf ongeveer 20^g gr. zeep in een kan of pot van ongeveer 2 liter water. Giet hierover zooveel kokend water tot de kan geheel vol is, laat de zeep oplossen en koud worden. Borstel het kleed daarna stofvrij en wrijf de koude zeepoplossing met een stevigen borstel in het kleed. Met den achterkant van een oud mes schrapen we het vuile schuim op een papier en wrijven het kleed daarna af met een spons en water en azijn.

EEN GEBREIDE MEISJESBLAZER

(VOOR DEN LEEFTIJD VAN 11-12 JAAR)

Benodigdheden voor den blazer van onze afbeelding waren: ongeveer 500 gr. koordwol, een restje koordwol in een afstekende kleur voor de ingebreide zakjes, een paar lange aluminium breinaalden met knop nr. 3, een paar stalen knopen en 2 drukknoopjes.

Maten. Lengte: 45 cm.; mouwlengte: ongeveer 52 cm.; bovenwijdte: ongeveer 76-80 cm.; taillewijdte: 68 cm.

Het geheele werkstuk wordt met een dubbelen werkdraad gebreid.

Het ruggand. We zetten 86 st. op en breien hierboven in gerstekorrel (steeds afwisselend 1 r., 1 av. en bij iedere naald verspringen, zoodat r. boven av. komt en av. boven r.).

Aan het begin en einde van de 9e, 17e, 25e en 33e naald breien we 2 st. te zamen (78 st.). Boven de overige 78 st. breien we door tot we vanaf den opzetrand gerekend 50 naalden hebben. Aan het begin en einde van de 51e, 59e, 67e, 75e, 83e en 91e naald meerderen we telkens 1 st. Boven deze 90 st. breien we dan door tot we vanaf den opzetrand gerekend 118 naalden hebben. Voor de armsgaten kanten we aan het begin van de 119e en 120e naald 6 st. af; aan het begin van de 121e en 122e naald 2 st.; terwijl we aan het begin en einde van de 123e naald nog 2 st. te zamen breien. Boven de overige 72 st. breien we door tot we in totaal 170 naalden hebben. Voor de schouders kanten we aan het begin van de 171e, 172e, 173e, 174e, 175e en 176e naald 8 st. af, waarna we bij de 177e naald de overige 24 st. voor den hals in één keer afkanten.

De mouw. We zetten 15 st. op en breien hierboven in gerstekorrel (denk aan den dubbelen werkdraad!). Aan het einde van de 1e en 2e naald zetten we er 3 st. bij op (21 st.). Aan het einde van de 3e, 4e, 5e, 6e, 7e, 8e, 9e, 10e, 11e, 12e, 13e en 14e naald zetten we er 2 st. bij op (45 st.).

Aan het einde van de 15e, 16e, 17e, 18e, 19e, 20e, 21e, 22e, 23e, 24e, 25e, 26e, 27e, 28e, 29e, 30e, 31e, 32e, 33e, 34e, 35e, 36e en 37e naald maken we er 1 st. bij (68 st.).

Aan het einde van de 38e en 39e naald zetten we er 2 st. bij op (72 st.). Boven deze 72 st. breien we door tot en met de 44e naald.

Aan het begin en einde van de 45e, 51e, 57e, 63e, 69e, 77e, 85e, 93e, 103e, 115e, 127e, 139e, 151e, 163e en 175e naald breien we 2 st. te zamen. Boven de overige 42 st. breien we door tot we in totaal 202 naalden hebben. Daarna kanten we af.

Het voorpand. We zetten 54 st. op en breien hierboven weer met een dubbelen draad in gerstekorrel. Aan het begin van de 9e, 17e en 25e naald breien we 2 st. te zamen (51 st.). Dan breien we door zonder minderen of meerderen tot en met de 32e naald.

33e naald: 2 st. te zamen breien, nog 6 st. breien, dan 16 st. afkanten voor het zakje en de naald uitbreien (nog 27 st.).

34e naald: boven de 16 afgekante steken van de vorige naald zetten we nu weer 16 nieuwe steken op.

Boven deze 50 st. breien we door tot we vanaf den opzetrand gerekend in totaal 50 naalden hebben. Aan het begin van de 51e, 59e, 67e, 75e, 83e en 91e naald meerderen we 1 st. (56 st.). Boven deze 56 st. breien we door tot we in totaal 118 naalden hebben.

Voor het armsgat kanten we vervolgens aan het begin van de 119e naald 5 st. af; aan het begin van de 121e naald 3 st. en aan het begin van de 123e naald 2 st. (46 st.).

125e naald: 2 st. te zamen breien, 5 st. breien, 12 st. afkanten en nog 27 st. breien (45 st. over).

126e naald: boven de 12 afgekante steken van de vorige naald zetten we nu weer 12 nieuwe steken op.

We breien nu verder boven deze 45 st. tot we in totaal 149 naalden hebben. Voor den hals kanten we aan het begin van de 150e naald 10 st. af; aan het begin van de 152e naald 4 st.; aan het begin van de 154e naald 3 st.; aan het begin van de 156e naald 2 st., terwijl we aan het begin van de 158e, 162e en 166e naald nog telkens 2 st. te zamen breien. Voor den schouder kanten we ten slotte aan het begin van de 171e naald 8 st. af; aan het begin van de 173e naald 7 st. en bij de 175e naald de overige 8 st.

Vervolg op blz. 39

Zeg, wat is die Kwix toch lekker

En zoo gezond voor ons allemaal

Geeft het ook eens als nagerecht. U heeft er succes mee!

Kwix is kant en klaar. Strooi de porties zóó uit het pak op diepe borden. Voeg daarna melk en desgewenscht wat suiker toe. Kwix smaakt ook heerlijk met vruchtensap, rabarber, aardbeien, schijfjes banaan of gestoofde vruchten.

In ieder pak is een bon; verzamel ze voor een keurigen, zwaar verzilverden, Oud-Hollandschen lettertheelepel.

Kwix het nieuwe ontbijt

Befaamde kwaliteit gegarandeerd door **Quaker**

QUAKER OATS-GRAANPRODUCTEN N.V. - ROTTERDAM

Schoonheit in vroeger Eeuwen

De prachtige vrouwenportretten, die de grote meesters der 16e eeuw ons hebben nagelaten, toffen ons, dat de verzorging van het uiterlijk reeds in die dagen een zeer belangrijke plaats innam. De hedendaagse vrouwen kunnen zich hierbij echter heel wat moeite en tijd besparen. De moderne vrouw gebruikt VINOLIA VANISHING CREAM, die uiterst heilzaam is voor de huid en bijzonder fijn geëmulgeerd. Voorts is het een ideale onderlaag voor poeder. De beste resultaten geeft Vinolia Vanishing Cream in combinatie met VINOLIA COLD CREAM.

VANISHING CREAM COLD CREAM

VC 89-03063

PARIJSCH E KLANKEN

Als we de eerstvolgende weken een reportage brengen van de verschillende shows der voornaamste Parijsche huizen, dan zullen we in hoofdzaak datgene belichten, wat voor de Hollandsche vrouw van belang kan zijn

I. HERFSTPAKJES

Blijkens de enorme collectie vlotte en vaak ook kleurige herfstpakjes blijkt Vrouwe Mode van de veronderstelling uit te gaan, dat onze trieste zomer wel eens gevolgd zou kunnen worden door een stralenden herfst.

Mantelpakjes, waarvan het jasje over het algemeen een ietsje langer geworden is en de revers wat korter. Glad om de heupen vallende manteltjes, maar ook schootjes, die vooral van achter wijd klokken. Naast de effen zwarte pakjes, die in de meeste gevallen een incrustatie van persianer ofwel zwart fluweel vertoonen, zien we vooral heel veel geruite jasjes op een rokje of heele jurk van effen zwart. Het rokje, dat kort blijft, is in negen van de tien gevallen bescheiden klokkend, hoewel men hier en daar toch ook wel een enkele diepe plooi of groep van drie of vier platte plooien ziet. Patou brengt ook voor het korte mantelpakje vele absoluut nauwe rokken, wat echter een beter effect geeft bij het lopen dan bij het zitten. Naast jasjes met revers zien we ook vele exemplaren, die tot aan den hals dichtgeknoopt zijn. Het korte, in den rug klokkende manteltje is vaak afgezet met een rand bont.

De ruit wordt gewoonlijk schuin genomen ter wille van het slank-afkleedende effect. Vele ruiten verraden de meesterhand en bewijzen eens teneer, op welk een hoog peil de Fransche stoffen-industrie wel staat. Fluweel wordt slechts gebruikt voor het meer gekleede pakje en dan nog maar heel sporadisch.

Twee zeer verschillende pakjes, die echter beide hun aantrekkelijke kwaliteiten hebben.

Kunnen we zeggen, dat we over vrijwel de heele linie effen zwart ofwel de combinatie van zwart rokje met een ruiten manteltje zien, zoo sluit dat toch niet uit, dat er hieren daar een pakje tusschen loopt, dat bestaat uit een hard-groen, tomaatrood, mosterdgeel of paars manteltje, op zwart rokje, ofwel mantel-

Een aardig specimen van de nieuwe hoeden-mode.

Een sportief geheel, bestaande uit gestreept jasje en donker, effen rokje.

Cerise en zwart op gelukkige wijze gecombineerd.

costuums, die geheel en al paars, groen in velerlei nuances, muisgrijs of van een andere moderne kleur zijn. Een van de meest sensationele nieuwtjes is misschien wel het signaleeren van het ontbreken van donkerblauw in alle collecties. Zwart of een vaak harde fantasiekleur en daarnaast overwelldig veel ruiten in allerlei kleur en formaat. Goochelt men met incrustatie van platte bontsoorten als persianer en breitschwanz en met fluweel, en garneert men graag met soutache of koord, zoo doen zilvers, bever en andere ruige bontsoorten opgeld voor het meer gekleede costume. Hoewel er feitelijk geen schouder-verbredingen meer gebracht worden, zien we hier en daar toch nog een epaulette van koord of een bescheiden vulling, die grootere schouderbreedte suggereren en daardoor slanker heupen.

Zij hebben reuzen-plannen!

(De gepubliceerde foto's zijn uit verschillende collecties)

EEN GEBREIDE MEISJESBLAZER

Vervolg van blz. 37

Het tweede voorpand breien we op dezelfde doch tegengestelde wijze af. We breien hier echter bij de 25e en 71e naald een knoopsgat in door 3 st. vanaf den kant gerekend 3 st. af te kanten en deze bij de volgende naald weer op te zetten.

Het kraagje. We zetten 17 st. op en breien met dubbelen draad in gerstekorrel. Aan het einde van de 1e, 2e, 3e en 4e naald zetten we er 3 st. bij op (29 st.). Aan het einde van de 5e, 6e, 7e, 8e, 9e, 10e, 11e en 12e naald zetten we er 4 st. bij op (61 st.). Boven deze 61 st. breien we nog 12 naalden en kanten dan af.

Het ceintuurtje. We zetten 9 st. op en breien hierboven 100 naalden in gerstekorrel en kanten af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en

naaien ze in elkaar, waarbij we achter in den rug het ceintuurtje zetten. Voor de zakjes nemen we dan eerst de opnieuw bijgemaakte steken van de 34e naald op (16 st.) en breien hierboven met wol in een afstekende kleur 24 naalden in tricotsteek (heengaande recht, teruggaande averecht).

Vervolgens nemen we ook de bijgemaakte steken van de 126e naald weer op (12 st.) en breien hierboven ook met de afstekende kleur wol 20 naalden in tricotsteek. Deze zakjes zoomen we aan den verkeerden kant netjes tegen.

Ten slotte naaien we de knopen op het voorpand (desgewenscht kunnen we op het rechtervoorpand ook nog 2 knopen zetten) en naaien aan den onderkant 2' drukknoopjes om te voorkomen dat de punten uitzakken.

DE VERZORGING VAN ONZE PIANO

Een zwart gepolijste piano behandelt men met menbelwas. Om strepen te voorkomen, moet men echter niet te veel en te dikwijls was gebruiken en ze steeds zeer goed uitwrijven. Voor een dagelijksche beurt is afwrijven met een wollen doek voldoende. Deze doek moet vooral zacht zijn, daar sommig gepolitoerd hout direct schrammetjes vertoont, wanneer het met ruwe stof wordt bewerkt. Met een mengsel van aardappelmeel en olie kan men de piano ook prachtig schoonmaken, d.w.z. voor een flinke beurt. Met een zachten doek wordt dan ook weer nagewreven.

De geelgeworden pianotoetsen worden schoongemaakt met behulp van wat melk ofwel een mengsel van half water en half brandspiritus. Gebruik daarbij een zacht doekje of een propje watten en zorg, dat de vloeistof niet tusschen de toetsen kan komen.

CORRESPONDENTIE

Mevr. L. V. te H. De inktvlek uit uw zijden japon verdwijnt, wanneer u haar afwrijft met een schijfje citroen. Ook een behandeling met karnemelk brengt baat voor zulke teere stof. Wel moet u na afloop de ontstane citroen- of melkvlek nog even verwijderen, door de stof nog met schoon water te behandelen. Voorzichtig te werk gaan, zodat geen kringen ontstaan! Wanneer u de vlek op een chemische inrichting laat verwijderen, behoeft u daarvoor absoluut niet bang te zijn. Dit brengt vanzelfsprekend eenige kosten mee.

Mevr. L. B. te Z. De glimmende plekken van uw japon en mantel kunt u verwijderen door afborstelen met een aftreksel van thee. Vervolgens de stof met schoon water betten tot de thee absoluut verdwenen is. Tot slot de stof onder een doek droogstrijken. Ook een (voorzichtige) behandeling met schuurpapier kan dikwijls baat brengen, en zoo helpt eveneens het aan den goeden kant onder een natten doek strijken van de stof. Echter mag de doek dan niet geheel droog worden gestreken. Veel succes!

Mej. C. v. S. te S. Een recept voor het waterdicht maken van stoffen is het volgende: Maak een sterk zeepsop van witte zeep en zet daar het kledingstuk of de stof een uur in. Af en toe omhalen en het vervolgens goed uitslaan en

buiten glad ophangen, ongeveer een half uurtje. Daarna zetten we het kledingstuk ongeveer een uur in een warm aluinbad (1 kilo fijne aluin op 20 liter water). Weer geregeld omhalen en ten slotte uitslaan en buiten glad ophangen om te laten drogen.

Mej. W. P. te Gouda. Waarschijnlijk zult u reeds geprobeerd hebben uw jumper onder een vochtigen doek met een warm strijkijzer op te persen. Dit verhelpt vaak het omkrullen, zij het dan ook maar tijdelijk. Als het niet misstaat, zoudt u den jumper kunnen omhaken met een toer vasten, wat heel dikwijls goed helpt. Ook het tegenaaien van een schuin biesje of iets dergelijks brengt vaak uitstekende resultaten mee. Wij hopen, dat u succes zult hebben!

WAT ZULLEN WE ETEN?

<i>Zondag:</i>	Groentesoep. Wiener Schnitzel. Gestoofde komkommer. Aardappelen. Blanc manger.
<i>Maandag:</i>	Roastbeef. Andijvie. Aardappelen. Rijstebrij.
<i>Dinsdag:</i>	Koud vleesch. Witte kool. Aardappelen. Beschuit met bessensap.
<i>Woensdag:</i>	Vermicellisoep. Varkenscarbonade. Appelmoes. Aardappelen.
<i>Donderdag:</i>	Saucijsjes. Roode kool. Aardappelen. Chocoladevla.
<i>Vrijdag:</i>	Watergruwel. Gebakken schol. Slag. Aardappelen.
<i>Zaterdag:</i>	Gestoofde niertjes. Postelein. Aardappelen. Maizenapudding.

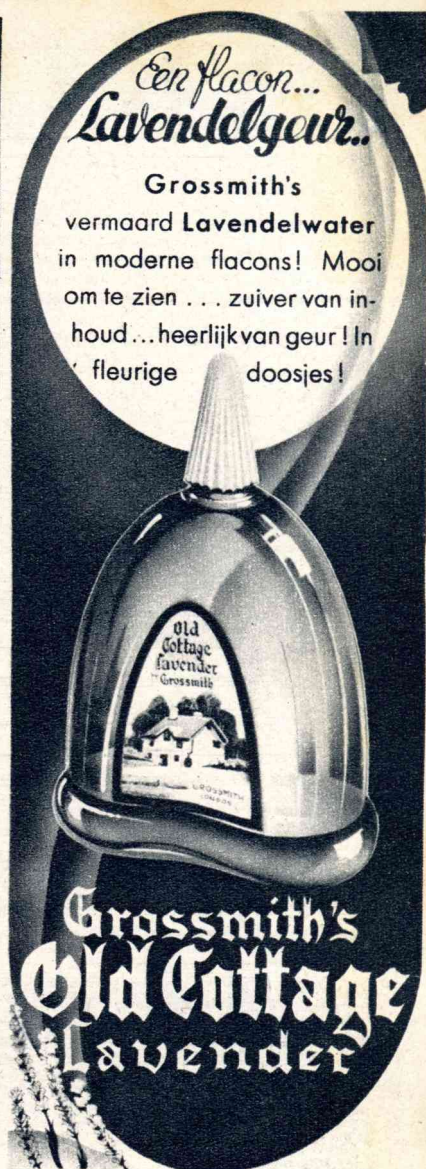

Het lijkt U ongeloofelijk, dat Uw kind 's avonds om zijn laxeermiddel zou roepen. U bent de gevechten gewend, die noodig zijn, om Uw kinderen onprettig smakend goedje te laten innemen. Laxobac lijkt voor Uw kinderen geen laxeermiddel, want Laxobac smaakt als zuivere chocolade. Elken avond een half tabletje geeft hun ingewanden de regemaat van een klok. Ook voor volwassenen is Laxobac een werkzaam en prettig laxeermiddel.

★ **GRATIS MONSTER**
op aanvraag aan
N.V. ROWNTREE, Afd. A 4
Heerengracht 209, A'dam

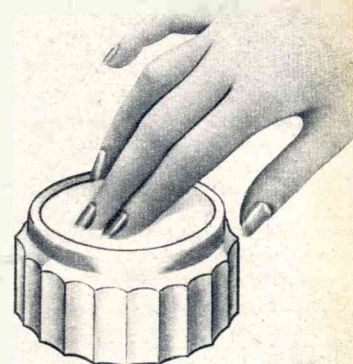

Verkrijgb. bij Apoth. Drag. in blikdoses 35 en 85 ct.

NIEUW... REUKWERENDE CRÈME, die op veilige manier TRANSPIREEREN in de armholte STOPT

1. Bederft de kleding niet - prikkelt de huid niet.
2. Is onmiddellijk droog. Kan direct na het ontharen worden gebruikt.
3. Stopt het transpireeren gedurende 1-3 dagen: neemt den reuk weg.
4. Witte, vetvrije crème met frischen geur.
5. Beschermt Uw kleding tegen transpiratie-vlekken: maakt sous-bras overbodig.

15 MILLIOEN potten Arrid werden reeds verkocht... Koopt nog heden een pot - in elke zaak, die toiletartikelen verkoopt.

f. 1.—
per pot

ARRID

ALS DE TARWE RIJPT

